

கோடாங்கி

தலித் இலக்கியக் காலாண்டிதழ் • சனவரி - மார்ச் '95

கோடாங்கி

ஈ - 6, எம். பி. டி. குடியிருப்பு,
காமராஜ் சாலை, சென்னை - 600 009

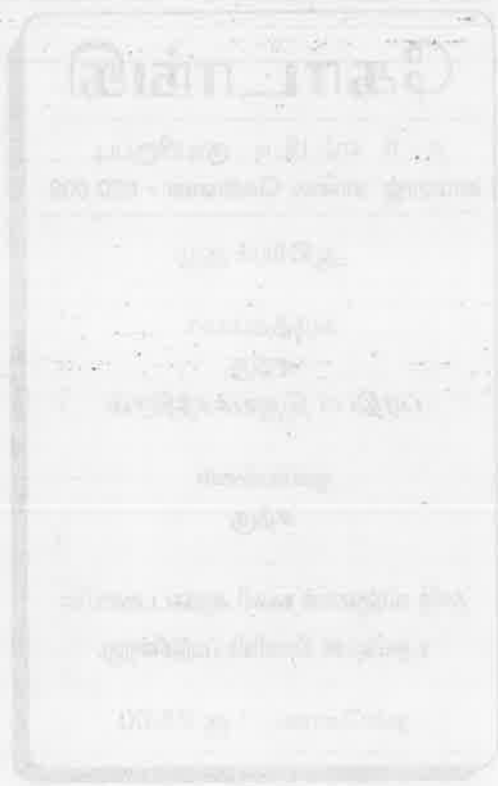
ஆசிரியர் குழு

கருத்தம்மா
சந்ரு
ப்ரதிபா ஜெயச்சந்திரன்

ஓவியங்கள்
சந்ரு

தலித் விடுதலைக் கல்வி அறக்கட்டளையின்
உதவியுடன் வெளியிடப்படுகின்றது.

நன்கொடை : ரூ. 25.00

அன்புடையீர், வணக்கம்.

வரலாறு முழுவதுமாக புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்த பெரும்பான்மை மக்களின் இலக்கியம் இன்று தலித் இலக்கியம் என்ற அளவில் பரவலாகப் பேசப்பட்டும் எழுதப்பட்டும் வருகிறது. எனினும் தலித் இலக்கியத்தின் எல்லா தளங்களும், எங்கும், எந்தப் பத்திரிக்கையிலும் பூரணமாக முன் வைக்கப்படவில்லை.

ஒரு சில பத்திரிக்கைகளில் இதை ஓரளவுக்கு முன்வைக்கும் பொழுது இதைப்பற்றிய புரிதலும், விஷய ஞானமும் அற்றவர்களால், அவர்களுடைய கண்ணோட்டத்துடனே விமரிசிக்கப்பட்டு தரம் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

தலித் இலக்கியம் என்பது தமிழரின் பெரும்பான்மை இலக்கியம். இன்று தலித் இலக்கியம் அதற்கே உரிய வீறுடன் படைக்கப்பட்டு வருகின்றது. அதற்கான விரிவான களம் அமைப்பது காலத்தின் தேவை. அந்தத் தேவையை முன்னிட்டு 'கோடாங்கி' தலித் இலக்கியக் காலாண்டிதழாக வெளிவருகிறது.

முதல் இதழ் எட்டாவது உலகத்தமிழ் மாநாட்டில் தலித் இலக்கிய அமர்வில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரைகள், மற்றும் பிற இலக்கிய அம்சங்களைத் தாங்கி வெளிவருகிறது.

வாசகர்களுக்கும், பத்திரிக்கையாளர்களுக்கும், படைப்பாளிகளுக்கும், இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் கோடாங்கியின் வருகையை அறிவிப்பதுடன் பங்களிப்பும் ஒத்துழைப்பும் நல்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

- ஆசிரியர் குழு

தமிழ்க் கதைகளில் தலித்தியம்

ராஜ் கௌதமன்

இந்தக் கட்டுரையில், தமிழில் வந்துள்ள சில கதைகளில் (சிறுகதை, நாவல்) தலித்துக்கள் என்னமாதிரி பேசப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பற்றிப் பேசப் போகிறேன். தலித்துக்களைப் பற்றிப் பேசும் கதாசிரியர்களை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று, தலித் அல்லாத பார்ப்பன-வேளாளக் கதை சொல்லிகள், இரண்டு, தலித் கதை சொல்லிகள். தலித் கதை சொல்லிகளிலும் ரெண்டு பிரிவு உண்டு. ஒன்று, கிறித்தவ தலித் கதை சொல்லிகள், இரண்டு கிறித்தவர் அல்லாத தலித் கதை சொல்லிகள். கிறித்தவர் அல்லாத தலித் கதை சொல்லிகளை இந்து தலித் கதை சொல்லிகள் என்று கூறமாட்டேன். தலித்துக்கள் இந்துக்கள் அல்லர் என்பதை அண்ணல் அம்பேத்கர் அன்றே நிரூபித்து விட்டார்.

பொதுவாக தலித்துக்கள் என்றால் இன்றைய இந்திய நிலவரத்தில் பிற்படுத்தப்பட்ட மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் அனைவரையும் உள்ளடக்கிய ஒரு பெரும் திரள். ஆனால் குறிப்பிட்டு சொல்லுவதானால் முழுமையாக தீண்டாமைக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட மக்களைத்தான் தலித்துக்கள் என்று கூற வேண்டும். பிற்படுத்தப்பட்ட சாதிகளும், மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட சாதிகளும் அவற்றுக்கு மேலேயுள்ள சாதிகளால் ஒப்பீட்டளவிற்கு தீண்டாமை பாராட்டப்படுகின்றன. ஆனால் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மீது பாராட்டுகிற தீண்டாமை சமூக-பொருளாதார முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. எதற்கும் உரிமை கொண்டாட முடியாத நிலைமையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை நிறுத்துவது தீண்டாமை. இப்படி ஒரு நிலைமை பிற சாதிகளுக்குக் கிடையாது. தீட்டு அடிப்படையில் தீண்டாமை பாராட்டுவது மேலிருந்து அடிவரையிலுள்ள சாதி. ஏறுவரிசையில், சாதிகளுக்கு இடையில் பல வடிவங்களில் இயங்கிக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. அதுதான் சாதிவரிசையை இடைவிடாமல் கட்டிக் காக்கிறது. இதனை ஒழிக்காமல் சும்மாணாச்சுக்கும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை ஹரிஜன், அவருணர், பஞ்சமர், தலித்துக்கள், ஆதித்திராவிடர் என்று புதுப்பெயரால் அழைப்பதால் ஒண்ணும் நடந்துவிடாது. சாதி ஒழிப்பு (Annihilation of Caste) ஒன்றுதான் விடுதலை. இதுதான் தலித்தியத்தின் விடுதலை அரசியல். இதுதான் சாதிய இந்து சமூகத்தின் அரசியல்-பொருளாதார-பண்பாட்டு மாற்றத்திற்கான தலித் அரசியல். சாதி ஒழிப்புக்கு நண்பர்கள் யார்? எதிரிகள் யார்? என்பதுதான் கேள்வி. ஒழிப்புக்கு முன்வரும் சாதிகளைத் தலித்துக்கள் என்றும், எதிரான சாதிகளைத் தலித் அல்லாதவர்கள் என்றும் அரசியல் ரீதியாகப் பிரிக்கலாம்.

சாதியில் உயர்வு தாழ்வு இல்லை, சாதிவித்தியாசம் பார்க்கக்கூடாது, என்று கூறுவது சீர்திருத்தம். சாதிகள் இருக்கும் என்பது இதற்கு அர்த்தம். சாதியைப் பற்றிப் பேசுவது இந்த அறிவியல் காலத்தில் அநாகரிகமானது, அசிங்கம், இது சாதி வெறி, பிற்போக்கு என்று கூறுபவர்கள் ஒண்ணு, உயர்சாதிப் பிறப்பால் சமூக அதிகாரத்தைப் பெற்றிருப்பார்கள், அல்லது பன்னாட்டுக் கலாச்சார மயமாகிச் சமூக அதிகாரத்தைப் பெற்றிருப்பார்கள். பன்னாட்டு-முதலாளிய-பொருள்வகைப் பண்பாட்டுக்குச் சாதி, மதம், இனம், பால், நிறம், மொழி பற்றியெல்லாம் அலட்டல் உருட்டல் கிடையாது. இலாபம் கிடைத்தால் சரி. எனவே சாதி அரசியல் பற்றி மெளனம் காப்பதும், நடுநிலை வகிப்பதும் நாகரிகம் ஆகாது. பாக்கப்போனா, இது மிகத் தந்திரமான உயர்சாதி அரசியலாக இருக்கிறது தெரியும்.

சாதிகள் ரெண்டுதான். ஒண்ணு இடும் சாதி, மத்தது இடாத சாதி, என்று பேசுவதும், அல்லது ஆண் சாதி, பெண் சாதி என்று பேசுவதும், அல்லது ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன் என்று பேசுவதும் சாதி, குல வழக்கத்தை ஒர்மையில்லாமல் அங்கீகரிக்கின்றன. அல்லவா? இந்த உயர்சாதி அரசியலானது, சாதி அமைப்பைக் கேள்விக்கு உள்ளாக்காமல் சாதிக்காரர்களைச் சாதிபார்க்கக்கூடாது என்று போதிக்கிறது. தலித்தியம் இந்தக் கபடத்தை ஏற்காது. சாதி முறைமை தீண்டாமையை, அதை நிலை நிறுத்திய இந்துத்துவத்தை, அதன் பார்ப்பனிய சித்தாந்தத்தை, வருணாச்சிரமத்தை, இதன் கடவுளை பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வைக் கூண்டோடு கைலாசத்துக்கு அனுப்புவதுதான் தலித்திய விடுதலை அரசியல்.

I

பழைய இந்துப்புராணக் குப்பைகளில் நந்தன், குறவன், கண்ணப்பன், பாணப்புலையன் இடம் பெற்றாலும், அதுக்கான காரணம் சாதி ஒழிப்போ, தலித் விடுதலையோ இல்லை. சமண, பௌத்த மதங்களின் தாக்குதல், பரவுதலிலிருந்து வைதீக மதத்தைப் பாதுகாக்க ஒரு தற்காப்பு நடவடிக்கை; ஒரு நாடகம். அவ்வளவுதான். பிரிட்டிஷ்காரர் ஆண்ட காலத்திலும் இதேக்கூத்து தான். கிறித்தவமதம், வெள்ளைக்காரன் கலாச்சாரம் - இவற்றிலிருந்து ஆக்கங்கெட்ட இந்துமதத்தைத் தூக்கி நிறுத்த இந்து சமூக சீர்திருத்த முயற்சிகள் முனைந்தன.

வெள்ளைக்காரன் வருவதற்குமுன், வைதீக இந்துச் சமூகத்தின் சாதி அமைப்பில், ஒரு சாதிக்குள்ளே வேணுமானால் சமத்துவம், சகோதரத்துவம் அனுசரிக்கப்பட்டதே தவிர, ஏறுவரிசையில் இயங்கிய ரெண்டு சாதிகளுக்கு இடையில் அல்ல. புதிதாக வந்த வெள்ளைக்காரன் பண்பாட்டில், பொருளாதாரம், இனம், பால் என்ற ரீதியில் உயர்வு-தாழ்வு இருந்ததே தவிர மற்ற வித்தியாசங்கள் பாராட்டப்படவில்லை. வெள்ளைக்காரன் ஆட்சியில், உத்தியோகத்துக்கும், கிறித்தவ மதத்திற்கும், பிறப்பால் வரும் சாதித் தகுதி தேவைப்படவில்லை. நீண்ட நெடிய தமிழக வரலாற்றிலேயே இந்தக் காலத்தில்தான் தலித்துக்களுக்கும் பொருளாதார ரீதியில், நவநாகரிக வாழ்க்கைத் தரத்தில் முன்னேறக்கூடிய உரிமைகள் கிடைத்தன. வெள்ளைக்காரன் கொண்டு வந்த கல்வியும், உத்தியோகமும் கிறித்தவ மதமும், இந்துத்துவ சாதிக் கொடுமைகளிலிருந்து தப்பித்துப் போவதற்கு வழிகளைத் திறந்து விட்டன.

இந்தக் காலத்தில்தான் நவீனக் கதை இலக்கியம் வெகுசனங்கள், படிப்பாளிகள், சாமான்யர்கள் ஆகியோர் படிப்பதற்காக படைக்கப்பட்டது. இந்தச் சமயத்தில் கதை எழுதத் தொடங்கியவர்கள் படித்து உத்தியோகம் பார்த்தவர்கள், நவீன கல்வியைப் படித்தவர்கள், பரம்பரையாகப் படிக்க உரிமையும், வசதியும் கொண்ட பார்ப்பன-வேளாளச் சாதியைச் சேர்ந்த ஆண்கள் தான் மருந்துக்கு ஒண்ணு, ரெண்டு. பெண்களும் கதை எழுதினார்கள். இந்தப் பார்ப்பன-வேளாளர் படைத்த கதைகளில் தலித் மக்கள் பற்றிய புனைவுகள் இடம் பெற்றன. பெரும்பாலும் சிறுகதைகளில்தான் முழுசாகப் படைக்கப்பட்டார்கள். நாவலில் போகிற போக்கில் உச்சரிக்கப்பட்டார்கள். இவர்கள் பார்ப்பன வேளாள உயர்சாதி அரசியல் நோக்கில் படைக்கப்பட்டார்கள். இந்த அரசியல் பல வடிவங்களில் வெளிப்பட்டன. அவற்றில் சிலவற்றை இப்படி வரிசைப்படுத்தலாம்.

1. தலித்துக்கு மேலிருந்து மீட்சி வழங்குதல்
2. இலக்கிய சமத்காரத்துக்குத் தலித் பயன்படுதல்
3. தலித் மற்றவர் உயர்வுக்கு உரைகல்
4. தலித் என்றாலே இழிவு
5. கிறித்தவ இசுலாமிய மதமாற்றம்
6. இந்து மதத்திற்குள்ளேயே தலித்துக்கு விடுதலை
7. தலித் மீது வன்முறை
8. தலித்துக்கள் மலிவான கூலிகள்

1. தலித்துக்கு மேலிருந்து மீட்சி வழங்கப்படுதல்

உயர் சாதிக்கார சாமியால், உயர் சாதிக்காரர்களால் தலித்துக்கு மீட்சி, முன்னேற்றம் வழங்கப்படுவதாகக் கதைகளில் சித்திரமரிகியுள்ளது. உடைமைக்கும், முன்னேற்றத்துக்கும் தலித்துக்குரிய மனித உரிமை பற்றியோ அல்லது தனது விடுதலையைத் தானே தீர்மானிப்பதற்கு தலித்துக்கு உள்ள சுய ஆதீனம் பற்றியோ உயர் சாதி அரசியலுக்கு ஓர்மை கிடையாது.

ராஜாஜியின் 'அர்த்தநாரி' என்ற கதையில், ஒரு பறைச் சிறுவனை, தீண்டாதார் சேவாசங்கத்தின் செயலாளர்(பார்ப்பனர்) ஒருவர் படிக்கவைத்து உத்தியோகம் வாங்கித் தருகிறார். வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்காரின், ஒரு நாவலில் ஊர் பண்ணையாரால் மரத்தில் கட்டி வைத்து அடிக்கப்பட்ட பறை அடிமை ஒருவனை, பார்ப்பனக் காந்தியவாதி ஒருவர் காப்பாற்றிப் போலீஸ்காரனாக்குகிறார். புதுமைப் பித்தனின் 'புதிய நந்தன்' என்ற சிறு கதையில், பறைச் சிறுவன் ஒருவனை, ஒரு கிறித்தவ வேளாளர் படிக்க வைக்கிறார். இவருடைய 'கடவுளின் பிரதிநிதி' இன்னொரு கதையில், அரிசனர்க்கு ஆலயப் பிரவேசம் செய்ய, காந்திய அரிசன இயக்கத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பார்ப்பனர் குரல் கொடுக்கிறார்.

இவை எல்லாமே தலித்துக்கள் தம் சுய மரியாதை காரணமாகத் தாங்களே மேற்கொள்ளுகிற விடுதலை முயற்சிகளாக இல்லை. அப்படி மேற்கொண்ட அக்கால ஆதிதிராவிட-பறையர் முயற்சிகளைப் பற்றி உயர்சாதி அரசியல் மௌனம் காத்தது. எப்போதும் போல் தலித்துக்களுக்கு சகாயம் வழங்குகிற பார்வையில்தான் இப்படிக் கதை எழுதினார்கள். அப்படியே மீட்சியைக் கதைகளில் வழங்கினாலும், இறுதியில் அதற்குத் தலித்துக்கள் தயாராக இல்லை அல்லது அதற்கு அருகதையற்றவர்கள் என்றுதான் கதை முடியும். தலித் அர்த்த நாரி சாமியாராகிறான்; புதியநந்தன் மர்மமாய்க் கொல்லப்படுகிறான். தங்களுக்காக ஆலயப் பிரவேசம் பேசியவரைச் சேரிப்பறையர்கள் கல்லால் எறிகிறார்கள். தலித்துகளைத் திருத்த முடியாது. அவர்களுடைய புத்தியே இப்படித்தான், அவர்கள் தான் அவர்களுடைய நிலைக்குக் காரணம் என்று கூறுகின்ற உயர்சாதி அரசியலின் ஒரு பருக்கைதான் இது. உயர்சாதியார் தலித்துக்களை எங்கே வைத்திருக்கிறார்களோ அங்கேதான் அவங்க நிக்கணும்; எதுவரை 'முன்னேறச்' சொல்லுகிறார்களோ அங்கவரைக்கும்தான் போகணும். அதுக்கு மேல போனா சோலி முடிஞ்சிரும்.

2. இலக்கிய சமத்காரத்திற்குத் தலித்தின் இழிவு பயன்படுதல்

பார்ப்பன - வேளாளர் கதைகளில் கதையின் சுவாரஸ்யத்துக்காக இலக்கிய சமத்துக்காரத் துக்காக கதையின் இலக்கணத்துக்காக, தலித்துக்களின் இழிந்த நிலையை வைத்து இலக்கிய விளையாட்டு விளையாடுவதைப் பார்க்கலாம். இந்த விளையாட்டு நந்தனைப் பற்றிய புராணத்தி லிருந்தே நடந்து கொண்டிருக்கிறது. தலித் சாதியின் புனைத் தன்மையையும், பார்ப்பனச் சாதியின் புனிதத் தன்மையையும் துருவ நிலைகளிலிருந்து தாற்காலிகமாக இடம் பெயர வைத்து, தலித் சாதிக்காரன் உயர்சாதிக்காரன் தகுதிக்கு ஏங்கித் தவிப்பதையும், தன் சாதி ஈனத்துக்காக அவமானப்படுவதையும் அதை சுண்டு உயர்சாதிக்காரன் பரவசமடைவதையும் இந்த சமத்கார விளையாட்டில் காணலாம். தலித்தின் அவஸ்தை உயர்சாதிக்குப் பரவசம். தலித்துக்கு ஏற்படுகிற அவஸ்தை மற்றவர்களைப் போல ஆவதற்குத்தான் தகுதியுள்ளவன்தானா என்பதுதான். இது நந்தனுக்கு ஏற்பட்டது. ராஜாஜி படைத்த அர்த்தநாரிக்கும் ஏற்படுகிறது. பார்ப்பனரா அர்த்தநாரி (பாதிப் பெண்) என்ற பார்ப்பன சமஸ்கிருத நாமம் இடப்பட்ட பறை இளைஞன், ஒரு பார்ப்பனப் பெண்ணை (இவள் ஆந்திரா பிராமின். தமிழ் பிராமின் அல்ல. ராஜாஜி மூளைசாலி) காதலித்த போது - அதாவது தன் தகுதிக்கு மீறி ஆசைப்பட்ட போது, தனது பிறப்பு, சேரி, அசுத்தம், நாகரிகம் தெரியாத பெற்றோர், குடிசை ஆகியவற்றுக்காக அவமானப்படுகிறான். தன் காதலி தன் சாதியை அறிந்தால் அசிங்கப்பட்டு வெறுத்து விடுவாள் என்பதற்காகச் சைவ முதலியார் என்று கூறுகிறான். இப்படிப் பொய், அசிங்கம், அவமானம், தாழ்வு, கேவலம், குற்றம், அநாகரிகம் ஆகிய அனைத்தோடும் தன் பிறப்பை இணைத்துக் கூறுகிறான். இறுதியில் காதலியிடம் தான் ஒரு பாவி, பறையன், தீண்டத் தகாதவன், பொய்யன் என்று நியாயாதியிடம் ஒரு குற்றவாளியைப் போல் வாக்குமூலம் தருகிறான். இந்த வாக்கு மூலத்தைக் கேட்ட பார்ப்பனப் பெண், தனக்குச் சாதி பற்றி கவலையில்லை என்று ரொம்பச் சாதாரணமாகக் கூறுகிறாள். ஆக, சிக்கல் எல்லாம் தலித்திடம் தான். மேல் சாதியிடம் இல்லை. மேல்சாதியார் இயல்பானவர்கள், தலித்துக்கள் ஊனமுற்றவர்கள். உயர்சாதி இலக்கிய சமத்காரம் இறுதியில் சொல்லவருவது இதைத்தான். இக்கதையில் உயர்நிலையிலுள்ள பார்ப்பனப் பெண் இடம் பெயர்ந்து இறங்கி வந்தும், கீழ் நிலையிலுள்ள பறை ஆண் இடம் பெயர்ந்து உயரே வந்தும் சமத்கார விளையாட்டு நடை பெறுகிறது. இந்த விளையாட்டிற்குப் பலியாகிறவன் தலித்துதான். இறுதியில் அர்த்தநாரி சாமியாராக்கப்பட்டுச் சேரிக்கே அனுப்பப்படுகிறான். அன்று நந்தன் தீயில் எரிக்கப்பட்டான்.

ஜெயகாந்தன் பார்ப்பன-தலித் ஏற்றத் தாழ்வைக் கொண்டு வித்தியாசமான இலக்கிய சமத்கார விளையாட்டு விளையாடுகிறார். இவருடைய விளையாட்டில், ரயிலில் தவறிப்போன பார்ப்பனப் பெண் குழந்தை, பறையன் அம்மாசிக் கிழவனிடம் வளர்கிறது. (ஒரு பகல் நேர பாசஞ்சர் வண்டி) பருவமடைந்த அந்தப் பெண் ஊரார் பார்வைக்கு வேலைக்காரப் பறைச்சி, ஆனால் தோற்றத்தில் பாப்பாத்தி, பிறப்பால் பாப்பாத்தி, வளர்ப்பால் பறைச்சி, தோற்றத்தில் பாப்பாத்தி. இந்த அடுக்கடுக்கான உயர்வு-தாழ்வு முரண்பாடுகள் இலக்கிய விளையாட்டுக்குச் சுவையூட்டுகின்றன. இறுதியில் பாப்பாத்தி ஒரு பார்ப்பன இளைஞனிடம் சேர்கிறாள் (பிரளயம்) விளையாட்டு விளையாகாமல் முடிகிறது.

புதுமைப்பித்தன் இந்த விளையாட்டில் சாம்பியன். பறையன் கருப்பனின் மகளை, காந்தியவாதியான ஒரு பார்ப்பன இளைஞன் சந்தர்ப்ப வசத்தால் கூடிக்கலக்கிறான். அவளை முறைப்படி திருமணம் செய்ய முடிவு செய்கிறான். கீழ்மேல் இடப்பெயர்ச்சி விபரீத விளையாட்டாகி விட்டதாலோ என்னவோ, விளையாட்டை வளர்த்துவானேன், அந்தப் பெண்ணும், இளைஞனும், பெண்ணின் அண்ணனும் திடீரென்று கொல்லப்படுகிறார்கள். “மூவரின் இரத்தங்கள் ஒன்றாய்க் கலந்தன; ஒன்றாய்த்தான் இருக்கின்றன. இறந்தபிறகாவது சாத்தியமா? (பு.பி.1987:74௬) என்று கேட்கிறார் பு.பி. “சமுதாயத்திற்குப் பலிதான். அதை யார் நினைக்கிறார்கள்” என்று பிலாத்து போலக் கையைக் கழுவுகிறார் பு.பி. இங்கே சிறுகதையின் இலக்கிய-இலக்கண அமைதி காக்கப்படுவதற்காகத் தலித்துக்கள் கொலை செய்யப்படுகிறார்கள். ரொம்ப மலிவான உயிர்கள் தலித்துக்களும், பெண்களும், கருப்பர்களும், அலிகளும் தானே!

இந்த விளையாட்டு, பார்ப்பன வேளாளரின் நவீன எதார்த்தவகைக் கதைகளில் ஆசிரியனின் மனிதாபிமானத்தை அலைய விடுவதற்கு ஓர் உபாயமாகவும் இருக்கிறது. இந்த இலக்கிய மனிதாபிமானம் எதார்த்த நிலைமையில் விளையாற்றிக் கொண்டிருக்கிற கடுத்தமான முரண்பாடுகளை ஆசிரியனின் இஸ்டத்துக்குக் கையாளச் செய்கிறது. இந்த இலக்கிய மனிதாபிமானம் படிப்பவர்களை உச்சக்கொட்டச் செய்கிறது. முரண்பாடுகளின் வேர்கள் வரை இந்த மனிதாபிமானம் போகாது. அவற்றை மூடி மறைக்கும் விளையாட்டைத் தான் செய்யும். இந்த விளையாட்டால் தலித்தியத்தின் புரட்சிகர அரசியலை நெருங்க முடியாது. நெருங்கினால் ஆபத்து.

புதுமைப்பித்தன், ஒரு எதார்த்தவாத எழுத்தாளர் என்ற விதத்தில் (இவரே தமிழின் எதார்த்த வாத எழுத்தை மீறிய முதல் எழுத்தாளரும் கூட!), ஒரு வேளாளர் என்ற வகையில், தலித்துக்களைப் பற்றி அவராக உருவாக்கிக் கொண்ட, அல்லது பார்ப்பன-வேளாள மரபு வழங்கிய எதார்த்தத்தை இலக்கிய சமீகார விளையாட்டிற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளார். தலித்துக்கள் குறித்த எதார்த்தச் சித்தரிப்பில் அவருடைய தேர்வு நோக்கத் தக்கது. இதில், இவருக்கு, தலித் வாழ்வின் ஒரு பகுதியாக ஆக்கப்பட்ட தாழ்வு மனப்பான்மையையே மொத்த தலித் வாழ்வாகப் பதிந்துள்ளது. ‘புதிய நந்தன்’ கதையில், சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் கலந்துவிடும் பார்ப்பனன், பறைச்சி ஆகிய இருவரின் மனநிலை பற்றி இப்படி எழுதுகிறார். “ராமநாதனுக்குப் பாவம் செய்த நினைப்பு, கருப்பன் மகளுக்குச் சின்னப் பண்ணையின் தயவு கிடைத்ததில் திருப்தி” (பு.பி.1987:747) அவளை அவன் மணந்து கொள்ள வாக்குக் கொடுத்த போது, “அதெப்படி முடியும் சாமி” என்று சிரித்தாள்” என்று பு.பி. எழுதுகிறார். உயர்சாதி ஆணுக்குத் தலித் சாதிப் பெண்ணைக் கூடுவது பாவம், தலித் பெண்ணுக்கு அதுவே தயவு; திருமணம் என்பது தமாஷ்! இதுதான் பு.பி. படைக்கின்ற எதார்த்தம். மேல்சாதிக்காரன் இறங்கி வந்து கலியாணம் செய்யத் தயார் என்றாலும், கீழ்ச்சாதி அதற்குத் தயாராக இல்லை. இதுதான் எதார்த்தம். இப்படி ஒரு எதார்த்தத்தைப் பு.பி. ‘கடவுளின் பிரதிநிதி’ என்ற கதையிலும் படைத்துள்ளார். அரிசனங்களுக்கு ஆலயப் பிரவேசம் தேவை என்று ஊர்ப் பார்ப்பனரைக் கேட்ட பார்ப்பனரைச் சேரிப்பறையர்கள், “சாமிகளுக்குச் சமானமாய்க் கோவிலுக்குள் தங்களைப் போகச் சொன்னால் கண் அவியாதா?” (பு.பி.1987: 795) என்று சொல்லிக் கல்லால் எறிகிறார்கள்.

பு.பி. படைத்த இந்த தலித் எதார்த்தங்கள் எப்படிப்பட்ட உள்பரிமாணங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை எதார்த்த இலக்கியத்தின் மனிதாபிமான அழகியலால் உணரமுடியாது. மேலிருந்து திணிக்கப்பட்ட மேற்சாதி காந்தியத்திற்கும் தலித்தின் வாழ்க்கைச் சிக்கலுக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கமுடியும் என்பதை உயர்சாதி அரசியலால் பரிசீலிக்கத் தோன்றவில்லை. அது அதுக்குத் தேவையுமில்லை. தலித்தின் மீட்சியை உயர்சாதி தான் வழங்க முடியும். அதற்கு அது தான் தகுதி பெற்றது. இந்த முயற்சியை ஏற்பது தலித்தின் கடமை. இப்படித்தான் இது, தலித் சிக்கலைப் பார்க்கிறது. தலித்துக்கு என்ன தேவை என்பதை தலித்துதான் தீர்மானிப்பான். தலித்துக்கள் தலித்தை ஒடுக்கியவர்கள் தீர்மானிக்கத் தேவையில்லை. எதார்த்த இலக்கிய சம்பிரதாயங்கள் இங்கே பார்ப்பன வேளாள மரபுக்கு உகந்ததாக உருவாக்கப்பட்டிருக்கிற போது, இவற்றால் தலித் எதார்த்தத்தைத் தங்கள் பார்வையில் தான் படைக்க முடியுமே தவிர வேறு எப்படி முடியும்?

இருக்கிற சாதிய எதார்த்த நிலைமைகள், பார்ப்பன வேளாள நலனுக்கு உகந்ததாக, அதனால் கையாளத்தக்கதாக இருக்கின்றன. இந்தச் சாதிய எதார்த்த நிலைமையில், தலித்துக்கள் தன்னிலைகளாக, சுய ஆதினம் பெற்றவர்களாக இல்லை, பிறரால் கையாளத்தக்க பொருட்களாக, சாதனங்களாக, கருவிகளாக, உபகரணங்களாக கருதப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்நிலையில், பார்ப்பன-வேளாளப் பார்வை இவர்களைத் தங்கள் எதார்த்த வகைக் கதைகளில் வேறு எப்படி நோக்கும்?

பார்ப்பன - வேளாளர் கதைகளில் கதைகளின் கவரண்படுத்துக்காக இலக்கிய சமத்துக்காரத்துக்காக கதையின் இலக்கணத்துக்காக, தலித்துக்களின் இழந்த நிலையை வைத்து இலக்கிய விளையாட்டு விளையாட்டு வதைப் பார்க்கலாம்.

தங்களைப் பொருட்களாக்கிய சாதிய எதார்த்தத்தை நோண்டாமல் எப்படி தலித்துக்களால் தன்னிலை பெறமுடியும்? பார்ப்பன வேளாள எதார்த்த வகைக் கதைகளைப் போல மேம்போக்கான பொதுப்புத்திக்குச் சரியாகத்தான் இருக்கிறது என்று பழக்கப்படுத்தப்பட்ட எதார்த்தத்தை உள்ளவாறே பிரதிபலிப்பது தலித்துக்குத் தற்கொலைக்குச் சமமானது. எல்லாம் சரியாத்தான் இருக்கு என்ற மனப்பழக்கத்தை தொந்தரவு செய்யாமல் தலித் இலக்கியம் பிறக்காது. இந்த விதத்தில், இது, பார்ப்பன-வேளாளரின் எதார்த்தவகை நவீனத்துவ இலக்கியத்திலிருந்து, மாறுபட்டு, புரட்சிகர நவீனத்துவ இலக்கியமாக உருவெடுக்கும். இதன் முதல் தாக்குதல் எதார்த்தவகை இலக்கியத்தின் மீதாகத்தான் இருக்கும். கொடுமையான முரண்பாடுகளைக் கொண்டு எதார்த்தத்தைப் பிரதிபலிக்கிறேன் பேர்வழி என்று சொல்லிக் கொண்டு அதன்மீது மனிதாபிமான வீச்சம் வீசுகிற சமத்தகார விளையாட்டை விளையாடிக் கொண்டிருக்கிற இலக்கியத்தைத் திருப்பி அடிக்காமல் வேறென்ன செய்வது? சொல்லுங்கள். வேறென்ன செய்வது?

3. தலித் மற்றவர் உயர்வுக்கு உரைகல்

பார்ப்பன வேளாள படைப்புகளில் தலித்துக்கள் தாங்களே தங்கள் அருகதையின்மையை உயர்சாதியாரிடம் வாக்குமூலமாகத் தந்து, தங்களையே சபித்துக் கொள்ளுவதாகப் படைப்பது

உயர்சாதி அரசியலின் ஒருவிதம். இது, தொடக்கக்காலத் தமிழ்ப் பார்ப்பனர் வேளாளர் கதைகளில், கட்டுரைகளில் வேறு விதமாக வெளிப்பட்டுள்ளது. அக்காலத்தில் படித்து மேற்கத்தியமயமான பார்ப்பன இளைஞர்கள், தங்களுடைய ஆசாரம் மீறிய முற்போக்கை நிரூபிக்கும் உரைகல்லாகத் தலித்தின் தாழ்ந்த நிலை பயன்பட்டது.

‘தில்லை கோவிந்தன்’ நாவலில், சென்னை நகரத்தில் தனது நாத்திகச் சிற்றப்பாவுடன் தங்கிப் படித்த பார்ப்பன இளைஞன் கோவிந்தன், தான் மேற்கத்திய மயமானவன், சாதி, ஆசாரங்களை மீறியவன், என்பதை நிரூபிப்பதற்காக, பறையர் நடத்திய சிற்றுண்டிச் சாலைகளில் சாப்பிடத் தொடங்கியதாக அமாதவையா எழுதியுள்ளார். (அமா1944: அதி10) இதனை ஊர்ஜிதம் செய்கிறார் மறைமலையடிகள். ஆங்கிலம் படித்த சில பார்ப்பனர்கள் குசினிக்காரப் பறையர் வைத்திருந்த சாப்பாட்டுக் கடைகளில் காப்பி வாங்கிக் குடித்தார்கள் (மறைமலை. 1968: 15-16) அக்கால வங்களத்திலும் முற்போக்குப் பார்ப்பன இளைஞர்கள் மாட்டிறைச்சி சாப்பிட்டதாகக் கூறுவார்கள்.

இதில் கவனிக்க வேண்டியது - ஒன்று நாத்திகம், சாதி ஆசாரம் மீறல், மாட்டிறைச்சி, ஆகிய ‘எதிர்மறை’ அம்சங்களோட தலித்துக்கள் சேர்க்கப்படுவது; ரெண்டு, பார்ப்பன இளைஞர்களின் முற்போக்கிற்கு உரைக்கல் போல தலித்துக்கள் பயன்படுவது. பார்ப்பனர் சாதி வரிசையில் உயர்ந்தவர்கள், சுத்தமானவர்கள் என்பதற்குத் தேவைப்படுகிற அதே தலித் சாதிதான், பார்ப்பனர்கள் முற்போக்கானவர்கள் என்பதை நிரூபணம் செய்வதற்கும் தேவைப்பட்டிருக்கிறது! தலித் சாதி இவர்களுக்குக் கருவி, தங்கள் உயர்வை முற்போக்கைச் சரிபார்த்துக் கொள்ள தலித் ஒரு அளவுகோல்.

4. தலித் என்றாலே இழிவு

பார்ப்பன வேளாளர் கதைகளில், சகல இழிவுகளுக்கும் தலித்தையே உதாரணமாகக் கூறும் உயர்சாதி அரசியல் தவறாமல் இடம் பெறும். குறிப்பாகத் தொடக்கக்காலக் கதைகளில் இது மிக வெளிப்படையாக இடம் பெறும். விகோகு. சாஸ்திரியார் கதையில் (‘மதிவாணன்’), வில்லன் போடும் மாறு வேடங்களாகப் பிச்சைக்காரன், பெண், பறையன் காணப்படுகின்றன. (விகோகு.1902). வில்லன் பாத்திரத்திற்கும், அது போடுகிற மாறுவேடங்களுக்கும் இடையில் குணநீதியான சம்பந்தம் உண்டாக்கப்படுகிறது. பழைய ‘பெருங்கதை’ என்ற தமிழ் காப்பியத்தில் ஒரு பெண் மாறுவேடம் போடும் போது கிறுக்கி வேடம் போடுவது குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதே காப்பியத்தில் அறத்தின் பக்கம் நிற்பவர்கள் பார்ப்பனர்களாக மாறுவேடம் போடுகிறார்கள். வேறு காப்பியங்களிலும் இதே நிலைதான். தலித் எப்போதும் கீமை, இழிவு, பாவம் ஆகியவற்றோடு தான் சம்பந்தப்படுத்தப் பட்டு வந்துள்ளான்.

தொடக்கக்கால நாவல், நாடகங்களில் பார்ப்பன-வேளாள எழுத்தாளர்கள் பாத்திரப் பேச்சைக் கையாண்ட போது ஒரு முறையைத் தவறாமல் பின்பற்றினார்கள். பெரியவர், நல்லவர், கதை நாயகர் பேச்சு செந்தமிழிலும், சிறியவர், கீழோர், வேலைக்காரர், கீழ்ச்சாதியோர் பேச்சு பேச்சுத்தமிழிலும் இருந்தன. செந்தமிழ் உயர்ந்தது. பேச்சுத்தமிழ் தரங்குறைந்தது என்ற சாதி மனப்பான்மை இங்கு வெளிப்பட்டிருக்கிறது.

5. கிறித்தவ, இசுலாமிய மதமாற்றம்

வெள்ளக்காரனின் அறிவு, அவனுடைய தாராளவாத பண்பாடு காரணமாகக் கவரப்பட்ட பார்ப்பன-வேளாள அறிவாளிகள் இந்து சமூக ஆசார சீர்திருத்தத்தில் ஆர்வம் காட்டினார்கள். இவர்களுடைய ஆர்வம் தலித்துக்கள் மீதும் விழுந்தது. இவர்களில் சிலர் எழுதிய கதைகளில், தலித்துக்களே கிறித்தவ மதம் மாறியது கவனிக்கப்பட்டது. தலித்துக்கள் கிறித்தவமதம் மாறி, படித்து, உத்தியோகம் பார்ப்பது அவர்களுக்கு விடுதலை என்று ஒரு பக்கம் கூறினாலும், இன்னொரு பக்கம், தலித்துக்கள் இப்படிச் கூட்டம் கூட்டமாக இந்து மதத்திலிருந்து வெளியேறுவதால் மதம் அழியுமே என்ற எச்சரிக்கையுணர்வையும் வெளிப்படுத்தினார்கள். (தலித்துக்கள் இந்துக்கள் அல்ல என்று கூவினாலும் பார்ப்பன-வேளாளர்கள் விடமாட்டோம் என்கிறார்கள்).

நூற்றாண்டுக் கணக்கில் சாதி அமைப்பில், மீட்சிக்குக் கதியற்றுப் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை அடிமைகளாக நசுக்கப்பட்ட தலித் சாதி மக்களுக்கு, வரலாற்றில் முதன் முதலாக ஒரு அந்நிய வெள்ளைக்கார ஆட்சியில்தானே மேல்நோக்கிய இயக்கம் சாத்தியமாயிற்று. உயர்சாதிகள் முஞ்சியில் கரியைப் பூசிக் கொள்ளட்டும்! வெள்ளைக்காரன் கொண்டு வந்த புதிய சட்டமும், கல்வியும், உத்தியோகமும், நகர்புற வாழ்வும், கிறித்தவ மதமாற்றமும், புதிய துரித எந்திர போக்குவரத்தும் தலித்துக்களுக்கும் உடைமைக்கு உரிமை தரும் வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தன. இந்த விசயத்தை அ. மாதவையா தமது கதைகளில் திரும்பத் திரும்பக் கூறியுள்ளார். இவர் பார்ப்பனராயிருந்தும் (இவருடைய மூதாதையர் ஆந்திர பிராமின்ஸ். அதனால்தான்!) புதிய வாய்ப்புக்களால் சமூக கௌரவம் பெற்ற கிறித்தவ தலித்துக்களைக் கொண்டாடி, இவர்களிடம் தங்கள் பருப்பு வேகாத பார்ப்பன ஆஷாடபூதிகளைப் பகடி பண்ணினார். பகுத்தறிவும், ஒழுக்கமும், நவநாகரிகமும், மனிதாபிமானமும், சமத்துவ எண்ணமும் கொண்ட கனவான்களாக வாழ வேண்டும். காலத்திற்கு ஒவ்வாத பழைய அனாச்சாரங்களையும், சடங்குகளையும், நம்பிக்கைகளையும், பழக்க வழக்கங்களையும் பார்ப்பனர்கள் கைவிடவேண்டும் என்று தலைபாடாக அடித்துக் கொண்டார். ஒரு சில சமயங்களில், கேடுகெட்ட பார்ப்பன ஆசாரங்களிலிருந்து தப்பிக்க இளம்பார்ப்பனர்கள் கிறித்தவ மதத்திற்கு மாறினால் தேவலாம் என்று கூடக் கதைகளில் எழுதினார். (இவருடைய 'பார்ப்பன-எதிர்ப்பை' சகிக்க முடியாத நவீன இலக்கிய விமர்சன பார்ப்பனர் ஓரிருவர், இவருடைய இலக்கிய சாதனையையும், தகுதியையும் பற்றிப் பேசுவதில்லை பேசினாலும் உப்புக்குச் சப்பில்லாதபடி பேசுகிறார்கள்) பத்தாம் பசலியான பார்ப்பனரின் கபடத்தையும், வேடதாரித் தனத்தையும், கிறித்தவமதம் மாறிய தலித்துக்களிடம் இவர்களுடைய பார்ப்பனத்திமிர் செல்லுபடியாகாதாகையால் ஆகாத்தனத்தையும் கதைகளில் எள்ளி நகையாடினார்.

'குதிரைக்காரன் குப்பன்' என்ற கதையில், அக்கிரகார வீதிபற்றி மாதவையா, "நாய்கள், கழுதைகள், பன்றிகள் தாராளமாகப் போய்வரும் பாலூர் அக்கிரகார வீதியில் பஞ்சமர் எவரும் எந்நாளும் காலெடுத்து வைத்ததில்லை" என்று தமக்கேயுரிய நக்கலோடு தொடங்குவார். (மாதவையா 1924:2) இப்படிப்பட்ட வீதியில் ஒரு நாள் குதிரை மேலேறி சப்-கலெக்டர் துரை வர, அவர் பின்னே குதிரைக்காரன் பறையன் குப்பன் ஓடி வருகிறான். சப்-கலெக்டர் துரை, ராஜ பிரதிநிதி,

விஷ்ணுவின் அம்சம் என்பதால் அவர் மிலேச்சன் என்றாலும் பாதகம் இல்லை என்று சகித்துக் கொண்ட (வேறு வழி!) அக்கிரகாரத்தார், குப்பன் செய்த அபசாரத்துக்கு அவன் அப்பன் சுப்பனுக்குத் தண்டம் விதிக்கிறார்கள். இதை அறிந்த கலெக்டர் துரை, தண்டனையை ரத்து செய்கிறார். இதனைத் தொடர்ந்து பாலூர் பறைக் குடும்பங்கள் கிறித்தவ மதம் மாறி ஊரை விட்டு வெளியேறி சத்திய வேதபுரத்துக்குக் குடியேறுகிறார்கள். அதன் பிறகு, பஞ்சமர்க்குப் பார்ப்பனர் பணிந்து போகிறார்கள். குப்பனிபம் பார்ப்பனச்சாதி அதிகாரம் பலிக்காமல் போனதற்கு அவன் கிறித்தவமதம் மாறியதே என்கிறார் மாதவையா. அவனுடைய கிறித்தவ தலித் மனைவி, புடவை, ரவிக்கை உடுத்திப் புத்தகத்தைக் கையில் பிடித்து வேதக் கோயிலுக்குப் போய் வருகிறாள். இப்படி எழுதுவதில் மாதவையாவுக்குக் குதூகலமாக இருந்திருக்கிறது. “தந்தையும் மகனும்” (1924) கதையில், இதே கருத்தை பனையேறிக் கள்ளிறக்கும் சாணார் சாதியாரைக் கொண்டு (அப்போது இவர்கள் தீண்டத் தகாதவர்கள்) வலியுறுத்தியுள்ளார் மாதவையா. எந்தச் சாணாரை அவர் என்னதான் ரங்கனுக்குப் போய் பணக்காரராகி வந்தாலும், அக்கிரகார வீதியில் நடக்கத் தடை செய்தார்களோ, அதே சாணாரின் மகன் படித்துப் பட்டம் பெற்று, உடன் படித்த கிறித்தவப் பார்ப்பனர் பெண்ணைக் கிறித்தவ மதம் மாறி கலியாணம் பண்ணி, தாசில்தாராகி, இப்போது (குதிரை மேல் பவனி வந்த போது பார்ப்பனர் யாரும் ஆட்சேபிக்க வில்லை. ஏனெனில் “அவர் கிறித்தவரே” என்று மாதவையா காரணங் கூறியுள்ளார்.

இதே விஷயத்தை ‘தில்லை கோவிந்தன்’ நாவலில் ஓரிடத்தில் கூர்மையாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார். (மாதவையா:1944: அதி3) தீட்சிதர் எதுக்க வந்தால் தீண்டத்தகாத சாணான் வழிவிட்டு ஒதுங்கி ஒழிந்து, அவர் போன பிறகு போகவேண்டியது சாதி வழக்கம். ஆனால் இந்த வழக்கத்தை கிறித்தவ மதம் மாறிய ஒரு சாணார் இளைஞன் பொருட்படுத்த வில்லை. வேறு வழியின்றித் தீட்சிதர் பொருட்படுத்தி வரப்பிலிருந்து ஒதுங்கியதால் காலில் விசமுள் வசமாகக் குத்தி விடுகிறது. இதற்குக் காரணமாக இருந்ததாக அந்த இளைஞனை ஊர் மறவர்களை ஏவி அடித்து நொறுக்குகிறார் (தொட்டால் தீட்டு). அடிபட்ட இளைஞன் கும்மா இருப்பானா? ஓர் ஐரோப்பிய பாதிரியாரின் துணையோடு சர்க்கார் கோர்ட்டில் வழக்காடி ஜெயிக்கிறான். சப்-மாஜிஸ்ட்ரேட்டாக இருந்த ஒரு பார்ப்பனராலே தீட்சிதருக்கு அபராதம் விதிக்கப்படுவதுதான் வேடிக்கை!

புதுமைப்பித்தன், ‘நாசக்காரக் கும்பல்’ என்ற சிறுகதையில், பிள்ளைமார் வீட்டு எழவுக்குச் சங்கு ஊதும் சாதி வழக்கத்தை மறுத்த நாவிதர் ஒருவர் பிள்ளைமார் ஏவலால் மறவர்களால் உதைக்கப்படுவதைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் மனைவியோடு நாசக்காரக் கும்பல் வாழும் ஊரை விட்டு வெளியேறிய நாவிதர், இசுலாமிய மதத்திற்கு மாறுவதாக புதி. எழுதியுள்ளார். கிறித்தவமும், இசுலாமும் அன்று இந்துச்சாதி வெறியரின் தாக்குதல்களிலிருந்து தலித்துக்கள் தப்புகின்ற புகலிடமாக விளங்கியதைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

தலித்துக்கள் எதற்காகக் கிறித்தவமதத்துக்கு மாறினார்கள் என்பதை மாதவையா, ‘முத்து மீனாட்சி’ நாவலில் படித்த பார்ப்பன இளைஞன் கடிதம் வழியாக இப்படிக் கூறுகிறார். (மாதவையா. 1981:84-85).

“இப்பொழுது பள், பறை சாணார் முதலிய ‘கீழ்ச்சாதிகள்’ இருக்கிறார்களே அவர்களை உலகம், அதாவது மேற்சாதிக்காரர்கள் அதாவது முக்கியமாய்ப் பிராமணரும், வேளாளரும் உபத்திரவப்படுத்துகிறார்கள். கீழ்ச்சாதிக்காரர் உழுது பயிர் விளைத்தால்தான் மேல் சாதிக்காரர் உண்டு கொழுத்து வேதாந்தமும் சாஸ்திரமும் பேசலாம். மேல்சாதி பிராமணர் முன்போல வேதமே ஒதிக்கொண்டிருந்தால் கீழ்ச்சாதிக்காரரும் பணிந்து உழவார்கள். ‘நான் உத்தியோகம் பண்ணுகிறேன். நீ முன் போலவே இரு’ என்றால் சரிப்பட வில்லை. இவர்கள் உபத்திரவம் பொறுக்க முடியாமல், இவர்கள் சாதிக்கட்டில் மேற்கிளம்பமுடியாமல் அவர்கள் ஆயிரக் கணக்காய் கிறித்துவ வேதத்தில் சேருகிறார்கள். ஹிந்துவான பறையன் தான் கிட்ட வரக்கூடாதே ஒழிய, கிறித்தவன் ஆகிவிட்டால் வரலாம்”.

பார்ப்பன வேளாளர்கள் மரபான சாதி அதிகாரத்தோடு, புதிய வர்க்க அதிகாரத்தையும் அபகரித்து, தலித்துக்களை என்றென்றும் மலிவான கூலிகளாக வைத்திருக்கும் விவசாயத்தை மாதவையா அம்பலப்படுத்தியுள்ளார். வெள்ளக்காரன் அனுமதித்தாலும் இந்த உள்னூர் சாதிக்கொள்ளைக்காரர்கள் அனுமதிக்கமாட்டார்கள்.

மறைமலை அடிகளும், தலித்துக்கள் சாதி வெறியர்களின் கொடுமைக்கு அஞ்சி நூறாயிரக்கணக்காக துருக்க மதத்திற்கும், கிறித்தவ மதத்திற்கும் மாறுவதாகவும், இந்தியாவில் மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் இப்படிப் பிற மதங்களுக்கு மாறியதாகவும் எழுதியுள்ளார். (மறைமலை:1968: 129) சோத்துக்காக தலித்துக்கள் இப்படி மதம் மாறியதாகக் கேலி பேசியவர்களிடையே இப்படி ஒருசிலர், தீண்டாமைக் கொடுமையிலிருந்து தப்பி, இயல்பான-சமமான மனிதர்களாக உரிமை பெற்று வாழும் உந்துதலால் தான் மதம் மாறினார்கள் என்ற வரலாற்று உண்மையைப் பதிவு செய்துள்ளார்கள்.

மதமாற்றத்தால் தலித்துகளுக்கு விடிவு காலம் வந்ததாகக் கூறும் இவர்களுடைய கருத்தில் இரண்டு முரண்பட்ட விசயங்கள் இருப்பதை மறந்துவிடக் கூடாது.

(i) ஆயிரக்கணக்கில் தலித்துக்கள் கிறித்தவமதத்துக்கு மாறியது சாதி இந்துக்கள் வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தது. இந்துமதமும் அழியக்கூடாது, தலித்துக்களும் தேவை. சீர்திருத்தம் பேசிய சீமான்சன் இந்துச் சனாதானிகளைக் கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுக்கச் சொன்னார்கள். தலித்துக்களைச் சாதி வித்தியாசம் பாராமல் நடத்தச் சொன்னார்கள். சாதி அமைப்புக்கு எந்தவிதத்திலும் பாதகம் வராதபடி, தலித்துக்களுக்குச் சலுகை வழங்கச் சொன்னார்கள். ஆங்கிலேய அரசை எதிர்ப்பதற்குக் கிறித்தவ மத மாற்றத்தை முக்கிய ஆயுதமாக இந்துத்துவ அரசியல்வாதிகள் கையாண்டார்கள். கிறித்தவ மதம் வளர்ந்தால் வெள்ளக்கரனின் ஆட்சியும் கலாச்சாரமும் நிரந்தரமாகிவிடும் என்பதால் மதமாற்றத்தை எதிர்த்தார்கள். “ஹிந்துக்களது மூடத்தனமான பொறாமையால் கிறித்தவமதம் இலாபமடையட்டும் என்று மாதவையா எச்சரித்தது பின் எதற்காகவாம்? (மாதவையா. 1981:85)

(ii) இவர்கள் பயந்தது போல ஏதும் நடக்கவில்லை. ஒரு குயுக்கி பண்ணினார்கள். கிறித்தவ மதத்தையும் இந்து மதத்தின் மற்றொரு பிரிவு போல ஆக்கினார்கள். தலித்துக்கள் மட்டுமே கிறித்தவம் மாறியபோது நிலைமை வேறு. அப்போது கிறித்தவ மதம் பறையர் மதமாகக் கூறப்பட்டது. ஆனால்

பிறகு வெள்ளக்காரன் ஆட்சி அதிகாரம், உத்தியோகம், சொத்து, நிலம், உடைமை முதலானவற்றைக் கைப்பற்றும் உபாயமாகச் சாதி இந்துக்கள் குறிப்பாகப் பார்ப்பன-வேளாளர் கிறித்தவ மதம் மாற முன்வந்தார்கள். இவர்களுக்கு ஆசை காட்டியவர்கள் தத்துவபேதகசாமியும், விஸ்கியும், (மன்னிக்கவும்) பெஸ்கியும். இந்து மதத்தில் ஊத்தைச் சாதி வரிசை எப்படி இருந்ததோ அந்தப் படிக்கே கிறித்தவ மதத்திலும் அனுசரிக்கலாம் என்று இவர்கள் போப்பாண்டவரிடம் அனுமதி பெற்றார்கள். செம்படவர்களையும், உடல் ஊனமுற்றவர்களையும், நோயாளிகளையும், குழந்தைகளையும், சமாளியர்களையும் பெண்களையும் ஆதரித்த ஏசுவின் கிறித்தவமதம் சாதிமதமாக்கப்பட்டது. தீண்டாமை பாராட்டும் மதமாகியது. தலித் கிறித்தவர்களைச் சாதி கிறித்தவர்கள் சகோதரர்களாக நடத்தாமல் சாதித் திமிரோடு நடத்தினார்கள். இன்று வரை இந்த நிலை தொடர்கிறது. குறிப்பாக போப்பாண்டவரின் தலைமையில் உள்ள கத்தோலிக்கக் கிறித்தவ மதத்தில்.

கிறித்தவத்தில் தீண்டாமை குறித்து மாதவையா 1920-களின் முற்பகுதியில் சுட்டிக் காட்டினார். தாமஸ் கே என்பவர் ஆரிய-திராவிட (பார்ப்பன-வேளாள) கலப்பில் பிறந்த கிறித்தவர். யுரேஷிய வாழ்க்கை முறையை மேற்கொண்டவர். தம்முடைய ஒரே மகளை கிறித்தவ மதத்தைச் சேர்ந்த மாப்பிள்ளைக்குக் கலியாணம் பண்ணிவைக்க முடிவு செய்து, பீட்டர் சாமுவேல் என்ற இளைஞனை முடிவு செய்கிறார். ஆனால் “தன் மனதுக்கிசைந்த மாப்பிள்ளையான பீட்டர் சாமுவேலின் சரீரத்திலுலாவும் இரத்தத்தில், சுந்தரர், அப்பர் மரபினோர் இரத்தக் கலப்பிலும், திருநாளைப்போவார், ஏனாதிநாயனார் மரபினர் இரத்த சம்பந்தமே அதிகம் என்பதை அறிந்தவுடன் காரியம் மேற்போகாமல் அவர் தடுத்து விட்டார்” என்று மாதவையா கிண்டல் செய்துள்ளார். (மாதவையா, 1978: 323: 24) புதுமைப்பித்தனும், இவருக்கு சளைத்தவரில்லை. இதற்கு இவருடைய ‘புதிய நந்தன்’ சாட்சி. வேளாளக் கிறித்தவர் ‘ரெவரெண்ட் ஜான் ஐயர், பாவாடை என்ற பறைச் சிறுவனை தானியேல் ஜான் என்று கிறித்தவனாக்கி படிக்க வைக்கிறார். அவனுக்கு படிப்பும் ஏறியது. கூடவே ஜான் ஐயரின் மகள் மீது காதலும் ஏறியது. “கிருத்துவ சமுதாயத்தில் இந்துக் கொடுமைகள் இல்லை என்று ஜான் ஐயர் போதித்ததை நம்பி ஜான் தானியேல் ஒரு நாள் ஐயரிடம் நேரிலேயே தன் கருத்தை வெளியிட்டான். “பறக்கமுதை, வீட்டை விட்டு வெளியே இறங்கு” என்று கழுத்தைப் பிடித்து நெட்டித் தள்ளினார்” என்று கிறித்தவத்தில் நிலவிய தீண்டாமையைப் புமி. எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். (புமி 1987:744) இவ்வகையில் கிறித்தவத்தில் தீண்டாமைப் பற்றி நாவல் படைத்த ஈழத் தலித் எழுத்தாளர் டானியலுக்கு, மாதவையாவும் புதுமைப்பித்தனும் முன்னோடிகளாவார்கள். இன்றைக்குக் கிறித்தவத்தில் நிலவும் தீண்டாமைக்கு எதிராகத் தலித் கிறித்தவர்கள் போர்க்கொடி தூக்கிவிட்டார்கள். இம்மக்களுக்கு எதிராக வேளாளக் கிறித்தவர்களும், குருக்களும், கன்னியர்களும், பசப்புகளும் (மன்னிக்க!) பிசப்புகளும், சாதிக்கொடுக்கைத் தூக்கிவிட்டார்கள்.

6. இந்து மதத்துக்குள்ளேயே தலித்துக்கு தீர்வு

பார்ப்பன வேளாளர் கதைகளில் வெளிப்படும் உயர்சாதி அரசியலின் உச்சநிலையாக ஒன்று காணப்படுகிறது. இந்து சாத்திரத்திற்குள்ளேயே - சாதி அமைப்பிற்கு உள்ளேயே - இந்துக் கர்மக் கொள்கைக்குள்ளேயே - மறுபிறப்பு என்ற இந்துச் சித்தாந்தத்துக்குள்ளேயே தலித்துக்கு மீட்சியும்,

பரிகாரமும் கூறுகிற உலகமகா ஜோக்கை மூதறிஞர் ராஜாஜி எழுதிய 'புனர்ஜன்மம்' என்ற நீண்ட கதையில் காணலாம். இக்கதையில், தலித்துக்கள் மீது நடத்தப்படும் சாதிய வன்முறைக்கு, 'பகவத்கீதையில்' கூறப்பட்ட புனர்விஜனனம் அடிப்படையில் சமாதானம் கூறப்படுகிறது. மகனைக் காப்பாற்றி ஆத்துக்குள் கொண்டுவந்த பறைச்சிறுவன் காலைப் பார்ப்பனத்தாய் ஒடிக்கிறாள். காரணம் தீட்டு. இந்த பாவத்தின் பலனாக, பார்ப்பனத்தாய் சீதபேதி வந்த செத்துப் போகிறாள். பிறகு அவளே மறுபிறப்பில், தன்னால் கால் ஒடிபட்ட தலித்துக்கு மனைவியாகப் பிறக்கிறாள். இப்போது டாக்டராகி விட்ட அவனுடைய மகன், தலித்துவின் மனைவியாக ஜன்மித்தவள் தன் தாய் என்பதை பகவத்கீதையின் இரண்டாம் அதிகாரம், 22-வது சுலோகத்தில் உணர்ந்து தாய் செய்த தவறுக்குப் பரிகாரமாக தலித் தம்பதிகளைத் தன் வீட்டிலே குடியிருத்துகிறாள். தனது சகோதர-சகோதரியாக பாவிக்கிறாள். (வேலைக்கு ஆட்கள் வேணுமே!)

எந்த பகவத்கீதை, வருண உயர்வு-தாழ்வு தருமத்தை உபதேசிக்கிறதோ அதைக் கொண்டே தீண்டாமை பாராட்டியதற்கான தண்டனையும், பரிகாரமும் வழங்கியிருப்பது பேரதிசயம். இந்த அதிபுத்திசாலித்தனம் வேறு யாருக்கும் வராது. உயர்சாதி அரசியலின் உச்சமாக இதனைக் கருதலாம். இதன்படி தலித்துக்கு இழைத்த பாவத்தின் பரிகாரமும் பிறவிகள் தோறும் ஒத்தி போடப்படுகிறது. ஒரு பார்ப்பனப் பெண்ணுக்குத் தண்டனை பறைச்சியாய்ப் பிறந்து வேளாளக் கவுண்டர்களிடம் அடிபடுவது என்று கூறிய இராஜாஜியால், ஒரு பறையனோ, பறைச்சியோ பார்ப்பனராக புனர் ஜன்மம் எடுப்பதாகக் கதையில் கூட எழுத முடியவில்லையே- அப்புறம் என்ன இதுக்கு தலித்துக்கு விமோசனம் பத்தி நொட்ட னுமாம்? இந்தப் பிறவியில் தலித்துகளாகப் பிறந்து தீண்டாமையால் கொடிய வன்முறைகளுக்கு ஆளாகிக் கொண்டிருக்கிற சனங்களைல்லாரும் இராஜாஜியின் பகவத்கீதை பிரகாரம் போன பிறவியில் தலித்துக்களுக்கு எதிராக ராங்கித்தனம், ரவுடித்தனம் பண்ணிய பார்ப்பனர்களோ? அப்படியானால் தலித்பிறப்பு என்பது பாவத்துக்குத் தண்டனையாகக் கிடைத்த பிறப்பல்லவா? இந்து சனாதனத்தில் தண்டனைகளே உண்டு, பரிகசுள் கிடையாது.

7. தலித் மீது வன்முறை

பார்ப்பன-வேளாளர் கதைகளில் உயர் சாதியினர், தலித்துக்களை ஒடுக்குவதில் இரண்டு வகைகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை உயர்சாதி அரசியல் என்று சொல்ல முடியாது. தலித்துக்களை ஒடுக்குவதில் பார்ப்பன-வேளாளர் சாதி ஒரு முறையையும், அவற்றுக்குக் கீழேயுள்ள இடைப்பட்ட

புதுமைப்பித்தன், ஒரு எதார்த்த வாத எழுத்தாளர் என்ற விதத்தில் (இவரே தமிழின் எதார்த்த வாத எழுத்தை மீறிய முதல் எழுத்தாளரும் கூட), ஒரு வேளாளர் என்ற வகையில், தலித்துக்களைப் பற்றி அவராக உருவாக்கிக் கொண்ட, அல்லது பார்ப்பன - வேளாள மரபு வழங்கிய எதார்த்தத்தை இலக்கிய சமீகார விளைபாட்டிற்குப் பயன் படுத்தியுள்ளார்.

சாதி மற்றொரு முறையையும் பின்பற்றுகின்றன. பார்ப்பன-வேளாளச் சாதியினர் பெரும்பாலும் நேரடியாகத் தலித்துக்களை வன்முறைக்கு ஆளாக்குவதில்லை; தமக்குக் கீழுள்ள சாதியாரை ஏவிவிடுவார்கள்; வேடிக்கை பார்ப்பார்கள். ஏவிவிடப்பட்ட இடைப்பட்ட சாதியார்கள் நேரடியாகத் தலித்துகளைத் தாக்கி அழிப்பார்கள். அவர்கள் எஜமானர்கள். இவர்கள் காவல்காரர்கள்.

மாதவையா, புதுமைப்பித்தன் கதைகளில், சாதி வழக்கத்தை மீறுகிற சாணார், நாவித மனிதர்களை, பார்ப்பன வேளாளரின் ஏவலால் மறவர் சாதியார்கள் அடித்து நொறுக்குவதைக் காணலாம். 'துன்பக்கேணி' என்ற நீண்ட அவசரமான கதையில், ஒரு வேளாளரின் ஆணை பெற்று தலையாரித் தேவன் ஒரு தலித் பெண்ணை விசாரிக்கும் முறை பற்றிப் புதுமைப்பித்தன் இப்படிக்கூறுவார். (பு.பி.1987:191) "அவள் சொல்வது நிஜமா பொய்யா என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்குத் தலையாரித் தேவனுக்கு ஒரே வழிதான் தெரியும். உடனே தலைமயிரைப் பிடித்திழுத்து அவளைக் கீழே தள்ளி உதைக்க ஆரம்பித்தான். தேவனுக்கு மருதியை உதைப்பதில் ஒரு குஷி"

இந்த நிலவரம் தென் தமிழகத்தில் இன்றும் தொடர்கிறது. மீனாட் சிபுரம், புளியங்குடி, போடி, கலவரங்கள் இதற்குச் சாட்சி.

8. தலித்துக்கள் மலிவான கூலிகள்

பஞ்சம், தொற்றுநோய் பரவிய போதெல்லாம் மிகக் கொடுமையாகச் சிதைந்தவர்கள் தலித்துக்களே. அவர்களுடைய வாழ்க்கை சின்னாபின்னமாயின. பஞ்சம் பிழைக்க ஊர் ஊராய் அலைந்தார்கள். கொத்தடிமைகளாக, மிக மலிவான கூலிகளாக ரங்கூன் (பர்மா), கண்டி (சிலோன்) பெனாங்கு (மலேசியா) நகரங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டார்கள். மாதவையா, இராஜாஜி, புதுமைப்பித்தன் கதைகளில் இந்த வரலாற்று அழிமதி பதிவாகியுள்ளது. சொந்த மண்ணிலும் சரி, அந்நிய மண்ணிலும் சரி தலித்துக்கள் மிகக் கேவலமான வாழ்க்கைக்கு தள்ளப்பட்டார்கள். தலித்துக்கள் என்று வந்துவிட்டாலே மற்ற சாதியார்க்கு மனசாட்சி வேலை செய்வதை நிறுத்திவிடுகிறது. ஒரேவரியில் பார்ப்பன-வேளாளர்களின் கதைகளில், தலித்துக்கள் எப்படிப் புணையப்பட்டார்கள் என்பதைச் சொல்லி விடலாம். 'பெரிய புராணத்து' நந்தனே திரும்பத் திரும்ப எழுதப்பட்டான். இதுவரை பார்ப்பன-வேளாளர் கதைகளில் தலித்துக்கள் எப்படிப் பார்க்கப்பட்டார்கள் என்பதையும், இதில் அவர்களின் உயர்சாதி அரசியல் எப்படி எப்படி வெளிப்படுகிறது என்பதையும் பார்த்தோம். இனிச் சுருக்கமாக, இடதுசாரி மற்றும் திராவிட (குத்திர) இலக்கியங்கள் தலித்துக்களை நோக்கிய விதங்களைக் காணலாம்.

II

இடதுசாரி இலக்கியம்

பொதுவுடமையின் பேரால் அரசியல் கட்சிகளைக் கட்டிச் செயல்பட்ட, பட்டுக் கொண்டிருக்கிற அமைப்புக்களைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள், தங்கள் தங்கள் கட்சிகளின் சித்தாந்த வரையறைகளோடு தயாரித்த கதைகளில் தலித் விவசாய-பாட்டாளி வர்க்க மக்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளார்கள். இடதுசாரி வர்க்க அரசியல் இவர்கள் படைப்புகளில் தூக்கலாக

இருக்கிறது. சோசலிச எதார்த்தவாதம் இவர்கள் கதைகளின் அடிப்படை. வர்க்க அரசியலின்படி, பொருளாதார அளவுகோல் பிரதானமாக இருக்கிறது. சாதி வித்தியாசங்களைக் கடந்து பொருளாதார அடிப்படையில் விவசாயிகளும், தொழிலாளிகளும் வர்க்கமாகத் திரளுவது வலியுறுத்தப்பட்டது. அப்போதுதான் சாதி இல்லாமல் போகும் என்று ஈஸியாக நினைத்தார்கள். இதற்குத் தோதாகப் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிகதைகளில் நிர்மாணிக்கப்பட்டது. நிலவிக் கொண்டிருக்கிற பண்பாட்டை விடப் பொருளாதாரத்திற்கே ஆகப்பெரும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. 'மலரும் சருகும்', 'சங்கம்' முதலிய நாவல்கள் இதற்கு நல்ல உதாரணம். இவை தலித் மற்றும் மலை இன மக்களைப் புரட்சிக்குத் தயார்படுத்துகின்றன. 'மலரும் சருகும்' நாவலில் கூலிப் பிரச்சினையும், சாதி கடந்து ஒரு வர்க்கமாக இணைவதும் விவரிக்கப்பட்டன. உடைமை பூண்ட சாதி, உடைமை வர்க்க நலனைப் பாதுகாப்பதற்காக நிலத்தில் உழைக்கும் தலித் மற்றும் பிற்பட்ட சாதிகள் தமக்குள் ஒரு வர்க்கமாக ஒன்றுபடாதபடி பிளவினை உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கும். இதனை முறியடிக்க வேண்டும். சாதிப்பூசல்கள் எதிரி வர்க்கத்தின் சதி. இதனை முறியடிக்க கிராமத்துக்கு வருகிறான் மாஜி இராணுவ வீரன். 'சங்கம்' நாவலில் மலையின மக்களைச் சமவெளியிலுள்ள மேற்சாதி வியாபாரிகளும், போலீசும், வனத்துறை அதிகாரியும், அலுவலர்களும் சுரண்டுகிறார்கள். இதிலிருந்து இம்மக்களைக் காக்க வருகிறான் இலங்கை வாசி. இவனும், பொதுவுடைமைக் கட்சியின் தொழிற்சங்கத் தலைவரும் இம்மக்களை ஒரு சங்கத்தில் இணைத்துச் செங்கொடியின் தலைமையில் இயங்கச் செய்கிறார்கள். தொழிற்சங்கம் கட்டுதல், இயக்கத்தை நடத்துதல், கூலிப்பிரச்சினை ஆகியவை பிரதான இடம் பெறுகின்றன. தலித் பிரச்சினை இவற்றுக்குள் கரைக்கப்படுகின்றது. தலித் சிக்கல் பொருளாதாரச் சிக்கல், வர்க்கச் சிக்கல், இந்தச் சிக்கல்கள் தீருகிறபோது ஆட்டோமேடிக்காக தலித் சிக்கல் தீர்ந்துவிடும். மார்க்ஸ் இப்படித்தான் புத்தகத்தில் எழுதியிருக்கிறார். லெனின் இதைத்தான் நடைமுறைப் படுத்தினார். பிரெஸ்நெவ் இதைத்தான் உலகளாவிய ரீதியில் வலுப்படுத்தினார். அப்புறம்?

இந்தியச் சாதிய சமூகத்தில் தீண்டாமைக் கொள்கையோடு நூற்றாண்டுக் காலமாக செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற சாதிய-பொருளாதார ஒடுக்கு முறையை எப்படி அகற்றுவதாம்? இது பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் போராடிய அம்பேத்கரையும், பெரியாரையும் என்ன செய்வது? மார்க்ஸ் காண இயலாததை இவர்களால் காண முடிந்ததைப்பற்றி என்ன சொல்லப்போகிறார்கள்? தலித்துக்களுக்குப் பொருளாதாரப் பிரச்சினை மேற்கில் காணப்படுவதைப்போல வெறும் வர்க்கப் பிரச்சினையாக மட்டுமே இருந்தால் ஒக்கே. இல்லியே. சாதியக் கலாச்சாரத்தோடும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறதே. தீண்டாமை காரணமாகவே தலித்துக்களுக்கு உடைமைக்கும் (பொருளாதாரம்) சமத்துவத்திற்கும் (பண்பாடு) உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. இவர்களிடம் தீண்டாமையும், இல்லாமையும் ஒன்றை ஒன்று பரஸ்பரம் நிர்மாணித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. விடுதலை என்பது இங்கே தீண்டாமையை அமலாக்குகின்ற சாதிமுறையை ஒழிப்பதாலே ஏற்பட வேண்டும்.

தலித் மக்களுக்கு, உயர்சாதி நிலவுடைமைக்காரர்கள் கூலியைக் குறைத்துக் கொடுப்பதும், தலித் பெண்களைத் தங்களுடைய போகத்துக்கு உரியவர்கள் என உரிமை பாராட்டுவதும் ஏன் என்றால்,

இவர்கள் கூலி விவசாய வர்க்கம் என்பதால் அல்ல, உரிமைக்கே அருகதையற்ற தீண்டத்தகாத அடிமைச் சாதியினர் என்பதுதான் காரணம். வறுமையைச் சாசனம் பண்ணுவது தீண்டாமை. இந்தியச் சூழலின் இந்தக் குறிப்பிட்ட வரலாற்று நிலைமையைச் சோசலிச எதார்த்தவாத எழுத்தாளர்களால் கதைகளில் கூற இயலவில்லை. கட்சித் தலைமையோ இந்த வரலாற்று உண்மையை வக்கணை செய்கிறது. தலித்தியத்தின் புரட்சிகர அரசியலான சாதி ஒழிப்பிற்கு இடதுசாரிகள் முன்னுரிமை கொடுப்பதில்லை. தலித் விடுதலைக்கும் தாங்களே தலைமை வகுப்பதாக நம்புவதும் பேசுவதும் இன்று காமெடியாகிவிட்டது.

திராவிட இயக்கக் கதைகள், நாடகங்கள் வேளாள-திராவிட-சூத்திர பின்னணியில் படைக்கப்பட்டன. இடதுசாரிகள் விட்ட சாதிப்பண்பாட்டை திராவிட எழுத்தாளர்கள் சரியாக அணுகினார்கள். ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் பார்வையில் பார்ப்பன-வைதீக-சாதியப் பண்பாடு நகைப்புக்கு உள்ளாக்கப்பட்டது. மாதவையாவும், புதுமைப்பித்தனும் உயிரோட்டமாகக் கையாண்ட கேலியும், கிண்டலும் திராவிட இயக்கக் கதைகளில் புத்துயிர் பெற்றன. இவ்விதத்தில் இன்றைய தலித் இலக்கியத்திற்குச் சிறந்த முன்மாதிரிகளாகத் திராவிட இயக்கக் கதைகள் காணப்படுகின்றன. இவர்களுடைய அரசியல் குறுகிய நலன்களைப் பேணியதால் தலித் இலக்கியத்தின் சாதி ஒழிப்பு அரசியலுக்கு ஏற்றதாக அமையவில்லை. வேளாள - சூத்திர பின்னணியின் காரணமாகவும், மேலிருந்த பார்ப்பனரின் அதிகாரத்தை வீழ்த்தி, அதனைக் கையகப்படுத்தி உயர முயன்றதாலும், ஆதித் திராவிடர் எனத் தனி முத்திரையிடப்பட்ட தலித்துக்களின் விடுதலைக்கு டாட்டா காட்டப்பட்டது. சாதி அரசியலைப் பேசி, சாதி ஒழிப்பிற்குப் போராடாமல், குறிப்பிட்ட சாதி அடுக்குகள் மட்டும் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியதற்குத் திராவிட இயக்கம் நல்ல சாட்சி. இந்தப் படிப்பினையைத் தலித்துக்கள் உணர வேண்டியது அவசியம்.

III

தலித்துக்களின் கதைகள்

தமிழில் தலித் கதைகள் 1970களின் கடைசியிலும், எண்பதுகளிலும் அத்தி பூத்த மாதிரி படைக்கப்பட்டிருப்பினும், தொடர்ந்து வந்து குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படியான தாக்கத்தை உண்டாக்கியது தொண்ணூறுகளின் தொடக்கந்தொட்டுதான். மராட்டிய தலித்துக்களே அறுபதுகளில் மராட்டிய தலித் இலக்கியத்தைத் தோற்றுவித்தார்கள். இதற்கான வேகத்தை அளித்த சிந்தனையாளர்கள் ஜோதிபா பூலேயும், அம்பேத்கரும் தான். மராட்டிய தலித் இலக்கியத்தின் குரல் கலகப் பாங்கில் அத்துமீறலாக இருந்தது. மரபான இலக்கியவாதிகளுக்கும், உயர்சாதிக் காரர்களுக்கும் பேரதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது.

தமிழகத்தில் 90களின் தொடக்கத்தில் தலித் குரல் ஒலிக்க உடனடியான நிகழ்வுகளாக ரெண்டைக் குறிப்பிடலாம். ஒன்று, டாக்டர் அம்பேத்கரின் நாடு தழுவிய நூற்றாண்டு விழாக் கொண்டாட்டம். ரெண்டு, இட ஒதுக்கீட்டைப் பரிந்துரை செய்த மண்டல் கமிசனின் அமலாக்கம். இந்த நிகழ்ச்சிகளால் தலித் குரல் கேட்கத் தொடங்கியதற்கு மறைமுகமான வரலாற்றுக் காரணங்களும்

உண்டு. திராவிட மற்றும் பொதுவுடைமை அரசியல் இயக்கங்கள் எதிர்பார்த்த பயனை, நம்பிக்கையைத் தலித்துக்களுக்கு அளிக்க இயலவில்லை. மாறாக இந்திய உபகண்டத்தில், மதச் சிறுபான்மையோரையும், பொருளாதாரத்தில் நலிந்த மக்களையும், தலித்துக்களையும் அச்சுறுத்தி அழிக்கும் இந்துத்துவ பாசிசம், முன்னேறிய சாதி இந்துக்கள், வணிக சாதி இந்துக்கள், இந்துதேச வெறியாளர்கள், ஆகியோரால் தலைவிரித்தாடத் தொடங்கிவிட்டது. இட ஒதுக்கீட்டுக்கு எதிரான வன் செயல்களிலும், நீதிமன்றங்களிலும், இறங்கியது. இந்து மத வெறியையும், சாதி வெறியையும், மத சிறுபான்மையேர்க்கும் இட ஒதுக்கீட்டால் ஆதாயம் அடைந்தோர்க்கும் எதிராகக் கிளப்பிவிடத் தொடங்கியது. இதனை எதிர் கொள்ளும் முகமாகவே தலித் குரல் ஒலிக்கத் தொடங்கியது. தலித்தின் தன்மான உணர்ச்சி, கிராமங்களில் அம்பேத்கர் சிலை வைப்பு, அமைப்புக்கள் தொடக்கம் என்ற விதங்களில் வெளிப்பட்டது. பல கிராமங்களில் இதனால் தலித்துகளை, அவர்களைப் போல வாழ்ந்து கொண்டு ஆனால் சாதியில் அவர்களுக்கு மேல் இருக்கின்ற சாதிகள் (இவை திராவிட ஆட்சிகளில் நிலவுடமை, அரசதிகாரம், நிர்வாகம், காவல், தொழில், உத்தியோகம், அரசியல் முதலியவற்றில் கணிசமான அளவு கைப்பற்றியவை) தாக்கின. இவற்றை அரசியல் கட்சிகளும், பார்ப்பன-வேளாளச் சக்திகளும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. இருக்கின்றன.

இந்நிலையில் தலித்துக்கள் சத்தம் போட்டே ஆக வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு ஆளாக்கப்பட்டார்கள். பிறர்க்கு இணையாக முன்னேறும் ஆர்வம் தலித்துக்களின் இளம் தலைமுறையினரிடம் தலை தூக்கியுள்ளது. விரிந்த அளவில், தீண்டாமையை ஒழிப்பதும், சாதி அமைப்பைத் தகர்ப்பதும் இந்திய-தமிழக தலித்துக்களுக்கு, இந்துத்துவ, பாசிச சக்திகளைச் செயல் இழக்கச் செய்யும் வரலாற்றுக்கடமையோடு சம்மந்தப்பட்டது எனச் சொல்லலாம். தலித் எழுச்சியானது, தேசிய இனங்களின் சுய நிர்ணய உரிமை, சுதந்திரம், பெண் விடுதலை, இன-நிற ஒடுக்கு முறையிலிருந்து விடுதலை ஆகிய உலகளாவிய எழுச்சிகளோடு நல்லிணக்கம் கொள் ளத்தக்கதாக விரிவடையும் போக்குடையது. இந்த பின்னணியோடு தலித் இலக்கியத்தை நோக்க வேண்டும்.

இலக்கியம் பற்றிய தலித் பார்வை

முதலிலேயே ஒன்றைச் சொல்லி விட வேண்டும். அதுதான் இலக்கியத்தின் வரையறை. தலித்தியத்தின் விடுதலை, சாதி ஒழிப்பு, சமூக நீதி, பொருளாதார முன்னேற்றம், அரசியல் அதிகாரம் என்ற விரிந்த எழுச்சியில் இலக்கியமும் ஒரு அம்சம்தான். ஏனைய மக்களை விட தலித் மக்களிடம் பூர்வகாலந் தொட்டே வாய்வழி இலக்கியமும், கலையும், இசையும் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. இவர்களுக்கு இலக்கியம் என்பது ஏதோ ஒரு சொகுசான விஷயம் இல்லை. அவர்களுடைய இழப்புகளை, ஆற்றாமைகளை, வலிகளைச் சற்று மறந்து களிப்படையச் செய்வதற்கு அவர்களாக இட்டுக்கட்டிய விஷயமாகும். பட்டினியால் கொடுக்க முடியாத, அல்லது தட்டிப்பறித்த இவர்களுடைய வாழ்வை இன்னமும், அல்லது இன்று வரை ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கச் செய்தவை இவர்களுடைய கதைகளும், பாட்டுக்களும் கூத்துக்களும் தான்.

இத்தகைய இவர்களுடைய இலக்கியம் இன்று இவர்களுடைய ஓர்மையான விடுதலைக்கான

அரசியல் பணியை ஆற்றவேண்டிய பரிணாமம் 'பெறத் தொடங்கியுள்ளது. இருக்கின்ற பார்ப்பன-வேளாள நவீன எதார்த்தவகை இலக்கியத்தை, புதிய பரிணாமம் பெற்றுள்ள தலித் எப்படி எதிர் கொள்ளுவது? நூற்றாண்டுக் காலமாகத் தலித்துக்களை உரிமையில்லாதவர்களாக, பாவிக்களாக, மனிதரிலும் குறைந்தவர்களாக சாசனப்படுத்திய ஆதிக்க மையங்களின் புனிதங்கள், அறம், ஒழுங்கு, கடவுள் என்ற வரிசையில் இலக்கியமும் அடங்கும். இந்த இலக்கியம் இன்று பல பெயர்களில் பழக்கத்தில் இருந்தாலும் எல்லாமே எதார்த்த வகை இலக்கியத்தில் அடங்கிவிடும். இவ்வித இலக்கியத்திற்கும் தலித்தின் விடுதலை அரசியலுக்கும், ஒட்டுறவு இல்லை. இதனை, இதன் எதார்த்தப் பாசாங்கினை, மனிதாபிமான பம்மாத்தினை, இதன் அழகியலை, உடைப்பதிலிருந்துதான் தலித்தின் இலக்கியம் என்ற ஒன்று உருவாக இயலும். நவீனத்துக்குப் பிந்திய அம்சங்களைக் கொண்டதாகவே தலித் இலக்கியம் அமைய இயலும். பல வடிவங்களை மேற்கொள்ளும். இதுதான் உன்னதமானது என்பதில் தலித்துக்கு அர்த்தம் கிடையாது. அதோடு தலித் விடுதலை அரசியல் செயல்பாடுகளில்,

இந்தாசாதிரத்திற்குள்ளேயே சாதி அமைப்பிற்கு உள்ளேயே இந்தக் கர்மக் கொள்கைக் குள்ளேயே - மறுபிறப்பு என்ற இந்தச் சித்தாந்தத்துக்குள்ளேயே தலித்துக்கு மீட்சியும், பரிகாரமும் கூறுகிற உலகமகா ஜோக்கை முதறிஞர் ராஜாஜி எழுதிய 'புனாஜன்மம்' என்ற நவீன கதைபில் காணலாம்.

தனித்துவம் கொண்ட பலவற்றில் இலக்கியமும் ஒன்றுதான். இதனால் மட்டுமே விடுதலை கிடைத்துவிடும் என்று யாரும் நம்பவில்லை, நம்ப வேண்டாம். மனோநிலையில் தலித் நியாயத்துக்கான மாற்றத்தை, பதிவை, அசைவை ஏற்படுத்துவது இலக்கியத்தின் உயர்ந்த சாதனையாக இருக்கும். சுருத்தியல் பரவலுக்கு இலக்கியமும் ஒரு பங்களிப்பைச் செய்கிறது என்பதைத் தவிர அதற்கென்று விசேஷமான பவுத்திரம் ஏதும் கிடையாது. இலக்கியத்தை வைத்துக் கொண்டுமேதை என்று வீண் அலைச்சல் அலைவதில் பயன் இல்லை. அப்புறம் தலித் இலக்கியம், முரட்டுத்தனமாகவும்,

நளிணம் இல்லாமலும், கூசும்படியாகவும், இருப்பதாக, வழக்கமான இலக்கியத்துக்குப் பழக்கமானவர்கள் குற்றஞ்சாட்டலாம். தலித் பேசாமல் இருக்கும் வரை, விசுவாசமான அடிமை கொஞ்சம் பேசினால்வாய் நீளவதாக முணுமுணுப்பு. எதிர்த்து நியாயத்தைக் கேட்டாலோ வன்முறை, அடி, உதை. என்னமோ தெரியவில்லை. பெண்ணாயினும், தலித்தாயினும் எதிர்த்துப் பேசினாலே ஆணுக்கும், உயர்சாதிக்கும் தாங்கமுடிவதில்லை. இப்படித்தான் தலித் இலக்கியத்தையும் தாங்க முடிவதில்லை. தலித்துக்கள் தங்களை நசுக்குபவர்களின் இரக்கத்தை, அனுதாபத்தை, சம்பாதிக்கச் சொல்லும்படியாக தலித் இலக்கியம் இருக்க வேண்டும் என்பதும் இன்றைய 'நாகரிக' இலக்கியவாதிகளின் சுருத்தாக இருக்கிறது. தலித்துக்களை இப்படி 'நாகரிக'மாக பேச, எழுத எதிர்பார்க்கிறார்கள். எப்போதுமே இவர்கள் தங்களை நாகரிகத்தின் அளவு கோல்களாக நம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தக் கோல்கள் தலித்துக்களுக்கு கொடுங்கோல்களாக இருந்து வந்திருப்பதை உணரமாட்டார்கள். ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் தங்களை தலித் என்று உணர்ந்து

கொண்டாலே போதும். தலித் இலக்கியம், விடுதலைக்கான மனோநிலையை, கருத்தியலை, அலைபாயச்செய்யும்.

ஈழச்சூழல்

தலித் நாவல்களை ஈழச்சூழலில் படைத்த முன்னோடி டானியல். இவர் ஈழத் தமிழர், கிறித்தவர், தலித், இடதுசாரி, அரசியல் செயல்வீரர், சிந்தனாவாதி. இவர் படைத்தவை எல்லாமே தலித் போராட்டம், இடதுசாரி அரசியல் பற்றியவையே. 'பஞ்சமர்', 'கோவிந்தன்', 'அடிமைகள்', 'கானல்' ஆகியவை இவர் படைத்த தலித் நாவல்கள். எதார்த்த வகைப்பட்டவை. இவருக்கு வாய்த்த முன்னோடி எழுத்துக்கள் வழிதான் இவர் நாவல்களும் படைக்கப்பட்டன. இவை தோன்றிய ஈழச்சூழல் நூதனமானது. இடதுசாரி அரசியலும், ஈழ வேளாள அரசியலும், சிங்களப் பேரினவாத அரசியலும் நிலவிய இலங்கைச் சூழலில் டானியலின் தலித் நாவல்கள் தோன்றின. ஈழத்து முற்போக்குச் சோசலிச எதார்த்த வாதமும், நற்போக்கு தூய கலை இலக்கியவாதமும் டானியலின் தலித் இலக்கியத்திலிருந்து தூரப்பட்டிருந்தன. டானியலின் தலித் நாவல்கள் வெளிப்படையான கருத்தியல் சொல்லாடல்களைக் கொண்டிருந்தன. பொருளாதார-பண்பாட்டுக் காரணங்களால் ஏற்படுகிற மேல் கீழ்ச்சாதி மோதல்கள், தீண்டாமையை எதிர்த்த போராட்டங்களால் தலித் சாதிகள் ஓரணியாதல், சாதி மோதல்கள் வர்க்கப் போராட்டமாகப் பரிணாமம் பெறுதல், தீண்டாமைக் கொடுமைக்குப் பயந்த தலித்துக்கள் கிறித்தவ மதம் மாறுதல், மாறினாலும் தீண்டாமை தொடருதல் ஆகிய முக்கியமான சமூகச் சிக்கல்களை டானியல் புனைகதை வடிவில் இலகுவாகச் சொல்லியுள்ளார்.

தமிழகச்சூழல்

தமிழகச் சூழல் சற்று வித்தியாசமானது. தலித் எழுச்சி என்பது இங்கே சாதி கிறித்தவத்தையும், சாதி இந்துத்துவத்தையும் எதிர்த்து உருவாகிவருகிறது. மொத்தத்தில் சாதி ஒழிப்பை முன்வைக்கிறது. இதற்கான தேவையை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருப்பது தீண்டாமையே.

கிறித்தவ தலித் கதைகள்

தமிழக கிறித்தவப் பிரிவில் குறிப்பாக ரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபையில் தீண்டாமை மிகக் கடுமையாக காணப்படுகிறது. கிறித்தவ வேளாளர்கள் தலித் கிறித்தவர்களிடம் தீண்டாமை பாராட்டி வருகிறார்கள். திருச்சபையின் துறவு நிறுவனங்கள், தொண்டு அமைப்புகள், கல்வி மற்றும் தொழில் நிறுவனங்கள், ஆட்சி நிறுவனங்கள் முதலான அனைத்திலுமே பெரும்பான்மை தலித் கிறித்தவர்கள் ஒதுக்கப்பட்டு, சிறுபான்மை வேளாளக் கிறித்தவர்களே இடம் பிடித்துள்ளார்கள். இது ஒரு விசித்திரமான நிலை. 'இந்து' தலித்துக்கள் சிறுபான்மை மக்களாகப் பெரும்பான்மைச் சாதிகளால் ஒடுக்கப்பட, இங்கே திருச்சபையில் தலைகீழாக இருக்கிறது. தலித் கிறித்தவ மக்களின் பேரால் மேலைக் கிறித்தவ நாடுகளில் பெறப்படும் நிதி ஆதாரங்கள் பெரிதும் சிறுபான்மைச்சாதிக் கிறித்தவர்களின் வசிக்கே பயன்படுகின்றன. திருச்சபையின் கல்வி மற்றும் சேவை நிறுவனங்களால் தலித் கிறித்தவர்கள் பயனடைந்தாலும், படித்த தலித் இளைஞர்களுக்கு, தலித் மக்கள் தொகை அளவுக்கு (சுமார் 60%) இந்நிறுவனங்களில் வேலைதரப்படுவதில்லை. கிறித்தவ தலித்துக்களுக்கு அரசாங்க இட ஒதுக்கீடு

மறுக்கப்பட்டிருப்பதை ஒட்டி, திருச்சபையிடம் இட ஒதுக்கீட்டை வலியுறுத்துவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை. எனவே கிறித்தவத் தலைமைமீது தலித்கிறித்தவர்கள் தாக்குதலை தொடங்கி விட்டார்கள். இது இயக்கமாகி, 'தலித் கிறித்தவர் விடுதலை இயக்கம்' என்று வளர்ந்துள்ளது.

இப்படி எதிர்ப்பு இயக்கமாகத் தலித் கிறித்தவர் திரளும் சூழலிலிருந்து தலித் கிறித்தவர் நாவல்கள் தோன்றின. 'பாமா' என்ற கிறித்தவ தலித் பெண் படைத்தவை 'கருக்கு', 'சங்கதி'. இவர் திருச்சபையின் கன்னியர் மடத்தில் சில ஆண்டுகள் துறவியாக வாழ்ந்து அங்கு நிலவிய வெளிவேடம், சாதிமப்பு, தீண்டாமை காரணமாக வெளியேறியவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவரைப் போலவே 'விடிவெள்ளி' என்ற கிறித்தவ தலித் பெண்ணும், கன்னியர் மடத்தில் பல்லாண்டுகளாகத் துறவியாக இருந்து பொறுப்புள்ள பதவியை வகித்தவர். இவரும் மேற்படி காரணங்களால் மடத்தைவிட்டு வெளியேறி 'கலக்கல்' என்ற படைப்பை அளித்துள்ளார். இவை சொந்த வாழ்க்கை வரலாற்று வடிவத்தைப் பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. மராட்டிய தலித் இலக்கியமும் இந்த வடிவத்தில்தான் தோன்றியது. பெண்ணிய இலக்கியமும் இப்படித்தான். ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் பேசத்தொடங்கும்போது அவர்களுடைய 'நான்' மிக இயல்பாக அழுத்தம் பெற்றுவிடுகிறது. அவர்களுக்கு மறுக்கப்பட்ட 'நான்' (subjectivity) வலுவோடு கட்டி எழுப்பப்படுகிறது. 'நான்'ஐப் பெறுவது தலித்துக்களுக்கு வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். 'கருக்கு', ஒரு தலித் பெண்ணின் சுயசரிதை தலித்தின் பேச்சில் கூறப்பட்டுள்ளது. தீண்டாமையால் நொந்து, வறுமை, அறியாமைகளிலிருந்து விடுபட்டு, இயல்பான மனிதராவதற்கு ஒரு தலித், அதிலும் ஒரு தலித் பெண், ஏனையோரைக் காட்டிலும் எத்துணை நோக்காடுகளை அனுபவிக்க வேண்டியதிருப்பதை 'கருக்கு' வெளிப்படுத்துகிறது. 'பாமா', சரிதையைக் கூறிச் செல்லும் விதம் பலரை வியப்பில் ஆழ்த்தியிருக்கிறது. தமிழகப் பிரபல இலக்கியவாதிகள் எல்லாம் இவருடைய எழுத்துக்களைப் போற்றியிருக்கிறார்கள். தலித்தைத் தவிர பிறரால் இப்படி எழுத வருமோ என்று வியந்திருக்கிறார்கள். 'பாமா' படித்துப் பட்டம் பெற்றவராயினும், தமிழில் எதுவும் எழுதிப்பார்த்தவர் இல்லை. 'கருக்கு' தான் அவருடைய முதல் முயற்சி. இது இரண்டாம்பதிப்பைக் கண்டுவிட்டது.

இவருடைய அடுத்த நூல் 'சங்கதி' இது 'பாமா' அறிந்த கிராமத்துச் சேரியைச் சேர்ந்த தலித் சிறுமிகள், பெண்கள், முதாட்டிகள் என்கிற உழைக்கும் மகளிரின் உலகம் பற்றியது. தமிழ் கூறுநல்லுலகம் இந்தப் பெண்களைக் கண்டு வியந்து போனது. தலித் பெண்களைப் பற்றிய ஒரு புதிய மனோபாவத்தை இலக்கியச் சொல்லாடல் மூலம் இவருடைய இரண்டு கதைகளும் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. இதைவிட வேறு என்ன சாதனை வேண்டும்? 'பாமா' வின் படைப்புகளில் தலித் பார்வையோடு கூடவே பெண்ணியப் பார்வையும் இணைந்திருப்பது முக்கியமானது. தலித்பெண் எழுத்தாளர் சிவகாமிக்கும் இது பொருந்தும். ஒடுக்கப்பட்ட தன்மைகள் எத்தனை இயல்பாக வந்து இணைந்து கொள்ளுகின்றன!

'பாமா'வுக்கு அடுத்து மாற்கு படைத்த 'யாத்திரை' என்ற நாவல் தலித் கிறித்தவ வட்டாரத்தில் குறிப்பிடத் தகுந்த தலித் நாவலாகப் பேசப்படுகிறது. இவரைப்பற்றியும் இவர் நாவல் பற்றியும் முக்கியமாகச் சொல்ல இரண்டு விசயங்கள் உள்ளன. மாற்கு, பிற்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த கிறித்தவர்.

அனுபவம் வாய்ந்த சேச சபை துறவி. இவர் படைத்த நாவல், தலித் கிறித்தவ விடுதலை இயக்கத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி, போராட்டம் பற்றிய முக்கியமான ஆவணமாகும். தலித் அல்லாதவரும், தலித் பார்வையை உணர்வு, அறிவுப் பூர்வமாகப் பெற்றிருந்தால் சிறந்த தலித் படைப்பை வழங்க முடியும் என்பதற்கு இவர் படைத்த 'யாத்திரை' சாட்சி. 'பாமா' வின் கதைகள் ஒருவித பரவசம் கலந்த வியப்பு, கழிவிரக்கம் ஆகியவற்றை உண்டாக்கியதற்கு மாமூக, 'யாத்திரை', கிறித்தவ வட்டாரத்தில் சாதி கிறித்தவர்கள், சாதிக் கிறித்தவ தலைவர்கள் இடையில் ஆத்திரத்தைக் கிளப்பிவிட்டது. இவர் சேச சபைத் துறவி என்பதால் பிரச்சினை இன்னமும் தீவிரம் பெற்றுள்ளது.

இந்தியாவில் கிறித்தவத் தலைமையை எதிர்த்து தலித் கிறித்தவர்கள் திரண்டெழுந்து ஒரு இயக்கமாக நிலைபெறுகிறார்கள். இதற்கான தலைமையை ஏற்கும் தகுதி தலித்துக்களுக்கே உள்ளதை நாவல் சுட்டிக் காட்டுகிறது. கிறித்தவ திருச்சபையைத் தலித் திருச்சபையாக, ஏசு, மாதா, வழிபாடு, திருவிழா அனைத்தையும் தலித்மயமாக்கி இந்நாவல் ஒரு மாற்றுத் தலித் கிறித்தவத்தை முன் வைக்கிறது. கிறித்தவத் தலைமையை, துறவின் அதிகாரத்தை, நிறுவனங்களின் ஓய்வாரத்தை எதிர்த்து மக்கள் தாக்குதலை நடத்த வேண்டும் என்ற மனோபாவத்தை நாவல் ஏற்படுத்துகிறது. கிறித்தவ தலித் இலக்கியத்தில் இது குறிப்பிடத்தக்கது. ஓர் இயக்கத்திற்கு நாவல் வடிவம் கொடுத்துள்ள மாற்கு, டானியலின் வரிசையில் வருகிறார்.

கிறித்தவரல்லாத ('இந்து') தலித் கதைகள்

1979-ல், 'பிறகு' நாவலை வெளியிட்ட பூமணியும் 90-களில் 'பழையன கழிதலும்', 'ஆனந்தாயி' 'நாவல்களைப் படைத்த சிவகாமியும் குறிப்பிடத்தக்க தலித் நாவலாசிரியர்கள். சிறுகதைகள் படைத்த தலித் எழுத்தாளர்களும் உண்டு. இங்கே நாவல்மட்டும் கவனிக்கப்படுகின்றது. சமீபத்தில் (1994) 'இமையம்' என்ற தலித் இளைஞரின் 'கோவேறு கழுதைகள்' நாவல் வெளி வந்து சுந்தரராமசாமி என்ற தூய இலக்கிய வாதியால் தமிழில் வந்துள்ள ஒரே நாவல் என்றும், பிறகு, ஒருசில நாவல்களில் இதுவும் ஒன்று என்றும் வெகுவாகப் பாராட்டப் பட்டது. அதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. பிறகு பார்க்கலாம்.

பூமணியும், சிவகாமியும் எதார்த்தவகைப்பட்ட எழுத்து வழியாகவே தலித் நாவல்களைப் படைத்துள்ளார்கள். 'பிறகு' நாவல், தமிழில் சக்கிலிய மக்களைப் பற்றி வந்த முதல் நாவல் இம்மக்களிடம் மலரும் மனித நேயத்தையே பூமணி கவனப்படுத்துகிறார். இந்த நாவலில் இவர் சாதித்த விஷயம் ஒன்று உண்டு. கதையில் வரும் தலித்துக்கள் அவரவர் வயது, அனுபவம், வாய்ப்பு முதலானவற்றை ஒட்டித் தங்களுடைய எதிர்ப்புணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகிறார்கள். வயதானவர்கள், சாதி வழக்கப்படி பழக்கப்பட்டவர்களாதலால் தங்கள் நிலையை விதி, தலை எழுத்து, இயற்கை எனச் சகித்துப் போகிறார்கள். இளசுகள், விடலைகள் இப்படி உதுத்தவர்களாக இல்லை. உதுத்திடனும் என்ற பெரியவர்களின் அறிவுரையை கலபமாக ஏற்பதில்லை. உயர்சாதிமீது தங்களிடம் நியாயமாக எழும் ஆத்திரத்தை, அவர்களோடு நேரடியாக மோதமுடியாத பலவீனத்தைக் கேலி, கிண்டல் வழியாகத் தங்களுக்குள் தீர்த்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அவர்களுடைய பிணத்தை எரிக்கிற போதும்,

அவர்களுடைய செத்த மாட்டை அறுத்துக் கூறுபோடுகிற போதும் கேலிப் பேச்சுக்களாகச் சக்கிலியரின் கோபம் வெளிப்படுகிறது.

ஆனால், உயர்சாதிக்காரன் தங்கள் பெண்களிடம் அடாவடி பண்ணும்போது பகடிப் பேச்சுக்கள் கலகப் பேச்சாகின்றன. ஆயுதத்தைத் தூக்கத் தயங்கவில்லை. கூலியைக் குறைத்துக் கொடுத்தபோது ஏகாதித்து எழாத தலித்துக்கள் தங்கள் பெண்ணைத் தீண்ட வரும்போது தாக்கத் தயாராகிறார்கள். பண்பாட்டுத் தளத்தில்தான் தலித்துக்களின் கலகக் குரல் வெடிக்கும் என்பதைப் பூமணி சிறப்பாகக் கூறியிருக்கிறார். இவருடைய அடுத்த நாவலான 'வெக்கை' என்ன காரணத்தாலோ சாதி அடையாளத்தை முடி மறைத்து, வர்க்க அடையாளத்தை முன் நிறுத்தியது. 'பிறகு' நாவலுக்குப் பிறகு தலித் நாவல்களைப் பூமணி படைக்கவில்லை. ஆனால் சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். இவற்றில் சித்திரமாகியுள்ள மக்கள் அடித்தளச் சாதிமக்களே.

அம்பேத்கர் நூற்றாண்டு விழாவை அடுத்துத் தமிழகத்தில் தோன்றிய தலித் எழுச்சியின் தொடர்ச்சியாக சிவகாமி படைத்த 'பழையன கழிதலும்', 'ஆனந்தாயி' ஆகிய நாவல்கள் வெளிவந்தன. தமிழக இலக்கியவாதிகளால் பாராட்டப்பட்டன. தலித்துக்கள் நவீன கலாச்சார மயமாக வேண்டும், நடுத்தர வர்க்க வாழ்க்கைக்கு முன்னேறவேண்டும், அறியாமையால் பின்பற்றிய பழைய பழக்க வழக்கங்களை, மூடத்தனங்களை, விடவேண்டும். சுத்தம், சுகாதாரம் வேண்டும், தீய பழக்கங்களால், ஒன்றிணைய முடியாமல் பிறரால் இழிவாக நடத்தப்படுகிறார்கள்; என்று சிவகாமி நாவலில் விளக்குபவை உண்மைதான். ஆனால் முழு உண்மை இல்லை. தலித்துக்களின் இழிந்த நிலைமைக்கு அவர்களையே முழுப் பொறுப்பாளிகளாக்க முடியுமா? முடியாது.

தீண்டாதார் மேல் முடைநாற்றம் வீசக் காரணம், கடுமையான உடல் உழைப்பு, இவர்கள் குளிக்க முடியாத படி குளம், கிணறுகளைச் சாதிக் கிறுக்கர்கள் தடுப்பதால்தான் அந்த நாற்றம். இவர்கள் நல்ல இடங்களில் வீடு கட்டி வாழத் தடை. இவர்கள் கந்தல் உடுத்தக் காரணம் வறுமை. இவர்களைத் தீண்டாதார் என்று ஒதுக்கி, பட்டினி போட்டு, கோயிலுக்குள் நுழையத் தடைசெய்கிற தமிழ்நாடு, சண்டையிட்டுச் சாகும் விலங்குகள் வாழ்கிற காடு என்று மறைமலையடிகள் அன்றே சொன்னதை நினைத்துப் பார்க்கலாம் (மறைமலை.1972:129). சிவகாமி தலித்துக்களிடம் கண்ட கழிந்து போக வேண்டிய பழமைகளுக்கான காரணங்களை, 'பாமா' நாவல்கள், மதம், உளவியல், பாலியல், வறுமை, ஆண்ஆதிக்கம், சாதி ஆதிக்கம், கடின உடல் உழைப்பு ஆகியவற்றில் இருந்து கொண்டிருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

'சிவகாமி' தலித்துக்களின் வாழ்க்கை முறையில் காணப்படுகின்ற எதிர்மறையான, தீய அம்சங்களால் அவர்களுடைய முன்னேற்றம் பிற சாதியார்களுக்கு ஏற்படுகிற மாதிரி ஏற்படவில்லை, என்பதில் கவனம் செலுத்துகிறார். கல்வி, சுகாதாரம் ஆகியவை தலித்துக்களுக்கு மிகமிக அவசியம்தான். ஆனால் இவற்றை பெரும்பாலான தலித்துக்கள் (கிராமம்) அடைவதில் சிக்கல்கள் உள்ளன. இவை தலித்துக்களுக்கு மறுக்கப்படுகின்றன. இவை இவர்களுக்குக் கிடைக்கச் செய்வதற்காக வாக்குறுதிகளை வழங்கும் சக்திகள் உண்மையிலேயே அலட்சியப்படுத்துகின்றன. படித்த நகர்புறத்துச்

சிறுபான்மை தலித்துக்களால் மட்டுமே இவற்றைத் தாமே பெற்று அனுபவிக்க முடிகிறது. நடுத்தர வர்க்கத்து மனோபாவனையின்படி சிவகாமி சேரி தலித்துக்களை நோக்கியுள்ளார். தலித்துக்களால் சாதி வரிசையில் தங்களை உயர்த்திக் கொள்ள முடியாத நிலைமையில், கல்வியால் வேலை, தொழில்பார்த்துப் பொருளாதார ரீதியில் முன்னேற சாத்தியம் உண்டு என்பதையும், மேற்கத்திய (தற்போது இந்திய) பொருள்வகை நுகர்வோர் பண்பாடு இவர்களுக்குச் சாதிய இழிவிலிருந்து விடுவிக்கும் மாற்றுப் பண்பாடாக இருக்க முடியும் என்பதையும் சிவகாமி வலியுறுத்தியுள்ளார்.

இந்துச் சாதி வரிசையில் மேலிடம் கிடைக்கும் என்பதை விடத் தலித்துக்களுக்குப் பொருளாதார வலிமையும், சமத்துவமும், தனிமனித உரிமையும், கௌரவமும் பெற்று தரத்தக்க நடுத்தர வர்க்க வாழ்க்கை முறையும், பொருள்வகை பண்பாடும் வாய்ப்பானவை என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் சிக்கல் இல்லாமல் இல்லை. கல்வி, வணிகமயமாகிவிட்டது, உடல்நலன், சுகாதாரம் ஆகியவற்றுக்குரிய மருத்துவம் வணிகமயமாகிவிட்டது. பெரும்பாலான தலித்துக்களுக்கு நவீன கல்வி கற்க வசதி இல்லை, சூழல் இல்லை. சுற்றுப் பணிபுரியும் சில தலித்துக்களும் கூட உயர்கல்வி, உயர் பதவி பெற வழியில்லை. வேலைவாய்ப்புக்களும் தேக்க நிலையை எட்டி விட்டன. இவர்கள் நகர்ப்புறங்களில் கௌரவமாக நடுத்தர வர்க்க வாழ்வை வாழ்ந்தாலும் மறைமுகமான தீண்டாமைக்கு ஆளாகிறார்கள். மேலும் நடுத்தர வர்க்கத்துப் பொருள் நுகர்வுப் பண்பாடு, மனித உறவுகளைப் பொருளால் தீர்மானிக்கும் அடிப்படையைக் கொண்டதாக இருப்பதால், மனிதரைப் பன்மடங்கு அந்நியமாக வைப்பதால் இதனை முழுமையாகத் தலித்துக்களுக்கான மாற்று வாழ்க்கை முறையாகக் கருதமுடியாது. படிக்காத பாமர தலித்துக்கள் கிராமப் புறங்களில் பெருவாரியாக வாழ்கிறார்கள். வறுமை, அவமதிப்பு, அறியாமை, ஆற்றாமை, பசி முதலான காரணங்களால் 'நாகரீகம்' எனக் கூறமுடியாதபடி சில வழக்கங்கள் இவர்களிடம் இருக்கலாம். ஆனாலும்கூட இவற்றினூடாகத்தான் இவர்கள் பன்னூறு ஆண்டுகளாக, உடமைகள் அதிகம் தேவைப்படாத கூட்டுகுழு வாழ்வின் பண்பாட்டு அம்சங்களை, இணக்கமான மனித உறவுகளைப் பேணி வந்திருப்பதைச் சலபத்தில் புறக்கணித்துவிட முடியுமா? முடியாது. சிவகாமியின், 'பழையன கழிதலும்' இத்தகைய எண்ணங்களைத் தூண்டுகின்றன.

அடுத்து "இமையம்" படைத்துள்ள 'கோவேறு கழுதைகள்' நாவலைக் காணலாம். இவர் கிறித்தவரல்லாத 'இந்து' தலித். இவர் நாவல் கிறித்தவப் பற வண்ணார் குடும்பத்தைப் பற்றியது. எதார்த்த வகைப்பட்ட நாவல். நாவல் பூராவும் பறையர்க்குத் துணி வெளுத்து, தானியம் தூற்றி, கிழிசல் தைத்து, பேறுகாலம் பார்த்து மற்றும் பல சடங்குகளில் ஒத்தாசை செய்து சீவனம் பண்ணுகிற பற வண்ணார் குடும்பத் தலைவி ஆரோக்கியத்தின் ஆண்டவரே 'அந்தோணியாரே' என்ற புலம்பல் நீக்கமற நிறைந்துள்ளது. அவள் குடும்பம் 'சிதைவதிலிருந்து அவளுடைய அந்தோணியாரும், பாதிரியாரும், மதமும், காலமாற்றமும் காப்பாற்ற முடியவில்லை. காலமாற்றம் அவள் வயிற்றில் அடிக்கிறது. பறையர்கள் அடிக்கிறார்கள். பரவி வரும் 'முதலாளிய' அமைப்பு அடிக்கிறது. புதிய லோகாயத கலாச்சாரம் அடிக்கிறது. இவையெல்லாம் இல்லாதிருந்தால், பழைய காலத்துச் சாதி வழக்கம் சிதையாமலிருந்தால், அடிமைமுறை நீடித்துக் கொண்டிருந்தால் இவனுக்குத்தேவைக்கும்

மேல் தானியமும், சோறுபூ, கூழும் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கும். சாதி வழக்கம், அடிமைமுறை அதனால் வருமானம், மனிதநேயம், குடும்பக் கட்டு ஒரு தலித்துக்கு நேர்மறையான விஷயங்களாகக் கதை நெடுகிலும் ஆசிரியர் வலியுறுத்திச் சென்றுள்ளார்.

பழைய சாதி அடிமை முறைக்குப் பழக்கப்பட்டு, அதனால் வளமடைந்து வந்த கிறித்தவ தலித் பெண்ணுக்கு நிம்மதி தருவது ஒடுக்கப்பட்ட நிலைமைதான். இந்த அடிமைச் சாதி வழக்கத்தை விட்டு விடுதலையாகி நகர்புறம் குடியேறுகிற தன் பிள்ளைகளைக் குடும்பத்தைச் சிதைப்பவர்களாக, 'மனித நேயம்' அற்றவர்களாகப் பார்க்கிறாள். பழைய வேளாண்மைச் சாதிய சமூகத்தில் உறவுகளுக்கிடையில் பரஸ்பர கரிசனம், அன்பு நிலவின. புதிய மலாகாயத பண்பாட்டில், நாகரீகத்தில் இவற்றைப் பொருள்கள், இடம் பெயர்த்துவிட்டன என்ற 'மனித நேயம்' பார்வை இந்த நாவலில் குறிப்பிட்டதொரு கருத்தியல் பணியைச் செய்துள்ளது. இந்தப் பார்வைக்கு மறு பெயர்தான் காந்தியம். பழையது உன்னதமானது; புதியது சீரழிந்தது என்பதை இந்நாவல் போதிக்கிறது. ஆசிரியர் போற்றுகிற 'மனிதநேயம்', பற வண்ணாரின் அடிமைத் தனத்தை, மேலும் மேலும் வலுப்படுத்துகிறது. மாற்றத்தை 'மனித நேய'த்தைக் கொண்டு மறுக்கிற ஆதிக்கச் சக்திகளுக்கு இக்கருத்தியல் அனுசரணையானது.

'இமையம்' ஓர்மையுடனோ அல்லது ஓர்மையின்றியோ உயர்த்துகின்ற இந்த 'மனித நேயம்' தலித் அவலத்தை ரசிப்பதற்கு உரிய பொருளாக ஆக்கியுள்ளது. தலித் அவலத்தையும், அடிமைத்தனத்தையும் கொண்டு ஆசிரியர் கிளப்ப முனையும் 'மனித நேயம்', காலத்தையும், இடத்தையும் கடந்த கடவுளைப் போன்றது. இந்த அருவமான 'மனித நேயம்' மனிதர்களை என்றென்றும் மாறாமல் இருக்கிற நிலைமைகளுக்குள் பொருந்திப் போகச் செய்கிறது. மனிதர்களுடைய வாழ்க்கைச் சூழல்களிலிருந்து பிரித்து எடுத்து 'மனித நேய'த்தை மட்டும் பார்க்கச் சொல்லுகிற பார்வை மிகவும் கொடுமையானது. வர்க்கம், சாதி, இனம், பால் என்று பார்க்கலாகாது; 'மனிதம்' என்பதை மட்டும் பார் என்ற மேட்டுக்குடி தத்துவத்தின் பார்வை நாவலில் வரிக்கு வரி புலப்படுகிறது. நாவலில் சாதிய அடிமை முறையையே தலித்துக்களுக்குச் சாதகமானது என்று நிறுவ முனைகிற இந்த 'மனித நேயம்' கொடுமையானது. தலித் விடுதலைக்கு எதிரான ஆதிக்க சித்தாந்தமும், கருத்தியலும் தலித்துகளிடம் உள்வாங்கப்பட்டிருப்பதற்கு இந்த நாவல் சரியான உதாரணம். அடிமை நிலையும் ஆதிக்க நிலையுமற்ற மனித நிலைக்கு மாற்றத்தைக் கொண்டு வருவதில்தான் சரியான மனித நேயம் இருக்கும்.

மேலும், இந்த நாவலில், தலித்துகளின் எழுச்சியைக் கண்டு அதனை மேலும் வளர்ந்துவிடாத படி தடுக்க முயலுபவர்களுடைய ஒரு விமர்சனம் மிகுந்த கவனத்தோடு அனுசரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தலித் சாதிகளுக்கு இடையில் மட்டும் தீண்டாமை பாராட்டுவதில்லையா என்பதற்கு அந்த விமர்சனம். இந்த விமர்சனத்தில் முழு உண்மை இல்லை. தீண்டத்தக்கவராகிய நால்வருணச் சாதியர்கள் தீண்டத்தகாதாராகிய பஞ்சம தலித் சாதியார் மீது அனுசரிக்கிற தீண்டாமைக் கொடுமைக்கும், பஞ்சம தலித்துக்கள் தங்கள் சாதிகளுக்கிடையில் அனுசரிக்கிற தடைகள், விலங்குகளுக்கும் இடையிலுள்ள வேறுபாடு பற்றி இந்நாவலில் மௌனம் நிலவுகிறது. இந்த மௌனமும், தலித் சாதிகளுக்கு இடையிலுள்ள 'தீண்டாமை' குறித்த நாவலின் கூச்சலும் தலித் விடுதலை முயற்சிக்கு

முகஞ்சுழிப்பவர்களுக்குச் சாதகமானவை. தலித் சாதிகளின் உள் முரண்பாடு குறித்த அழுத்தம் மிகையாக உள்ளது. ஒரு தலித் சாதியை வைத்து இன்னொரு தலித் சாதியைத் தாக்கும் உத்தி இது. இதை ஒரு தலித் எழுத்தாளர் பேசுவது ஒரு விசித்திரமான முரண்பாடு. 'மனித நேயமும்' 'அழகியலும்', தலித் அரசியல் விவேகத்தின் கண்களை மறைத்துவிட்டன.

தலித்துக்களுக்குள் லட்சாதிபதிகள், கோடீஸ்வரர்கள் இல்லையா என்று தலித் நியாயத்தை மறுப்பவர்கள் கேட்கும் வக்கிரமான கேள்வியின் இன்னொரு வகைதான், தலித்துக்களுக்குள் மட்டும் தீண்டாமை இல்லையா என்று கேட்பது. இந்த நாவலைக் 'கிரியா' வெளியிட்டதையும், சுந்தரராமசாமி பாராட்டியதையும், 'தூய' கலை இலக்கிய வாதிகள் வெளியீட்டு விழா நடத்தியதையும் இப்போது புரிந்து கொள்ளலாம். இவ்விதத்தில், இந்த நாவலை, தலித்தால், தலித்பற்றிப் படைக்கப்பட்ட, தலித் பார்வைக்கு எதிரான நாவல் என்று சொல்லலாம். தலித் இலக்கியம் தோன்றும் போதே இப்படிப்பட்ட விபரீதங்களும் தோன்றுவதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

துணை நூல்பட்டியல்

தமிழ்

'இமையம்'	(1994)	கோவேறு கழுதைகள், சென்னை.
சிவகாமி	(1992)	பழையன கழிதலும், சென்னை.
„	(1993)	ஆனந்தாயி, சென்னை.
டானியல்	(1982)	பஞ்சமர், தஞ்சாவூர்.
„		கோவிந்தன், சென்னை
„	(1986)	கானல், கும்பகோணம்.
„	(1987)	அடிமைகள், கும்பகோணம்.
'பாமா'	(1992)	கருக்கு, மதுரை.
„	(1994)	சங்கதி, மதுரை.
புதுமைப்பித்தன்	(1987)	புதுமைப்பித்தன் படைப்புகள், சென்னை.
பூமணி	(1979)	பிறகு, சென்னை.
மறைமலையடிகள்	(1968)	பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவ சமயம், சென்னை.
„	(1972)	கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள், சென்னை.
மாதவையா, அ.	(1924)	குசிகர் குட்டிக் கதைகள் - முதல் எட்டு, சென்னை.
„	(1924)	குசிகர் குட்டிக் கதைகள் - இரண்டாம் எட்டு, சென்னை.
„	(1944)	தில்லைக் கோவிந்தன், சென்னை.
„	(1978)	பத்மாவதி சரித்திரம், சென்னை.
„	(1981)	முத்து மீனாட்சி, சென்னை.
மாற்கு	(1993)	யாத்திரை, மதுரை.

சூரியநாராயண சாஸ்திரி வி.கோ.(1902) மதிவாணன், சென்னை.

ஆங்கிலம் : C. Rajagopalachari (1964) Stories for the Innocent, Bombay.

நாட்டுப்புறம்

செங்குணம் தாண்டாயி

குழந்தைப்பேறு இல்லாத பெண்ணின் புலம்பலாக !

பொண்ணாப் பொறந்ததே
மண்ணாப் பொறந்திருந்தா
கொசவன் எடுத்திருப்பான்
காலுமேல் காலுவச்சு
கசக்கி மிதிச்சிருப்பான்
சக்கரத்து மேலே வச்சி
சுத்தியெடுத்திருப்பான்
நானைக்குச் சந்தைக்கும்
வந்திருப்பான்.
என்னாட்டம் பொண்கள்
கொட்டி தட்டி பார்த்துருப்பா
அடுப்பு மேல் வைத்து
ஆக்கி இறக்கியிருப்பா
அழுக்கேறிப் போச்சுதென்னு
ஆரல்மேல் போட்டிருப்பா
பொண்ணாய்ப் பிறந்து
வீணாகிப் போளேனே!

கடிச்சிக்கத்தான் ஒண்ணுமில்ல

ஏரா ஒழச்சியே
எடக்கவுறாத் தேஞ்சியே
மாடா ஒழச்சியே
மம்பட்டியாத் தேஞ்சியே
பல்லு வரிசையே
பயத்தங்காய் ஒப்புரவே
நெத்தி வரிசையே
நெல்கதிரு ஒப்புரவே -நீ
ஏரை நிறுத்திப்பிட்டு
எதிர்மடையை மறிச்சி கட்டி
மாட்டை அவித்து விட்டு
மல்வேட்டி மடிச்சி கட்டி
கஞ்சித்தண்ணி நீஞ்சிவிடு
கடிச்சிக்கத்தான் ஒண்ணுமில்ல

பப்பிடிப்புகள்

நாட்டுப்புறம்

பயனற்ற உழைப்பு?

வெள்ளியும் பாகலும்
விளையும் படுகையிலே
வெள்ளரியும் காய்ச்சிடுச்சே
வித்து முதலாகலியே
கத்தரியும் பாகலும்
காய்க்கும் படுகையிலே
கத்தரியும் காய்ச்சிடுச்சே
கண்டு முதலாகலியே

மகளைத் திருமணம் முடிக்கு முன் சில கேள்விகள்

தெக்கே பனி பெய்யும்
தெம்பயிரா பிஞ்சிறங்கும்
தெம்பயிரா தின்னமக
சிங்களவன் கூட்டத்திலே
சிக்கெடுக்க வல்லவளா?
வடக்கே பனி பெய்யும்
வயபயிரா பிஞ்சிறங்கும்
வயபயிரா தின்னமக
வேம்புலியாய் கூட்டத்திலே
வழக்கெடுக்க வல்லவளா?

நம்பி ஏமாந்தது

செங்கல்கட்டு வீடுன்னு
செறந்த குடும்பமின்னு
செவ்வரளி தோட்டமின்னு
சீமானுக்கு வேலையின்னு
செல்லாள் நான்
மாலையிட்டேன்
செங்கல்கட்டு வீடுமில்ல
சீமானுக்கும் வேலையில்ல
கல்லுகட்டு வீடுன்னு
காசரளித் தோட்டமின்னு
கனத்த குடும்பமின்னு
கணவானுக்கு வேலையின்னு
கன்னியிவள் மாலையிட்டேன்
கல்லுகட்டு வீடுமில்ல
கணவானுக்கும் வேலையில்ல.

சிறுகுறிப்பு

• சிறுகதை •

சந்ரு

இந்தக் கிறுக்கல் ஒரு ஒவியமென்றால் நாம் சுந்தரமூர்த்திக்கு மிக அருகாமையில் வழி நடக்கிறோம்.

(சுரஸ்தஹா, சுரஸ்த்தஹா, சுரஸ்ஸத்தஹா, சுர்ரஸ்த்தகஹா, சுரஸ்த்தாகா, சுரஸ்த்தீஹா, சுர்ரீர்ஸ்த்தஹா, சுரஸ்தேக்கா, சூரஸ்தீகா, சூஸ்சிஸ்த்திஹா, சுரஸ், ஸ்தாகா, ஸ்கூரேஸ்தாகா இப்படியாக 'சுரஸ்தஹா' என்ற வார்த்தைக்குச் சீவனுண்டாகும்படி ஒரு லட்சம் முறை எழுதியாக வேண்டும்)

'அந்தத் துரும்பை எடு' இந்தச் சொல்லின் விளைவு நமக்கும் எதிர் வருபவருக்குமான மொழிப்பிடிப்பை உறுதி செய்கிறது. மொழி நம் மொடு ஜீவிக்கிறது.

'சுரஸ்தஹா' என்ற சொல் தமிழுக்கோ சமஸ்கிரதத்திற்கோ அல்லது வேறு மொழிக்குோ உரியதல்ல; அது தற்செயலாய் நேர்ந்தது. இதற்கான வரி ஒலி வடிவங்கள் நமது மொழி யிலிருந்து சுலபமாய் ஏற்கப்பட்டது.

பயன்பாடுகளில் ஒரு சொல்லின் ஒலி வரி

வடிவங்கள் தெளிவான வரைகளை ஏற்கிறது. ஒரு செயலின் வரை நிலைகளை காலச் சூழ் நிலைகளாகத் தெளிவுபடுத்த முற்படுகிற போது, நம்மிடையே பிரத்தியோகமான சொல் கருவாகிறது. 'சுரஸ்தஹா' என்ற சொல் தற்செயலான வாய்வுப்போக்கில் உருக்கொண்டது. முதற்கட்டமாக 'சுரஸ்தஹா' என்ற சொல் சரியான ஒலிக் கட்டுமானத்தைக் கொண்டுள்ளதா என்பதைப் பலமுறை வெளியாகும் வாயுப்போக்கின் ஓசையில் பொருத்திக் காணலாம்.

சுந்தரமூர்த்திக்கு நீண்டகாலமாக வாயுத் தொல்லை. ஒர்க் ஷாப் ஹாலில் வடகிழக்கு முலையில் பெரிய ஜன்னலைச் சுற்றி ப்ளைவுட் அடைப்பாலான குறுகிய அறை. மேஜை ஒன்று, நாற்காலிகள் இரண்டு, ஸ்டூல் நான்கு.

வைத்தியர் கனகத்தை சின்னசாமி என்ற நண்பர் முதல் முறையாக சுந்தரமூர்த்தி அறைக்கு அழைத்து வந்து சேர்ந்தார்.

அறிமுகம், நலவிசாரிப்புகள் ஒரு நிலையில் நிறுத்தி "வந்த காரியத்தைப் பார்ப்போமா" என்ற கனகம், தனது சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு வெள்ளைக் காகிதத்தை எடுத்து இரண்டாக மடித்து மேஜை மேல் வைத்தார். சுந்தரமூர்த்தியைப் பார்த்து, "ம் . . . வலது கையை மேஜைமேலே கவித்து வைங்கள்". என்று ஆணை பிறப்பித்தார்.

"மேஜை மேலே கைய நீட்டிச் சுவர்போல வைங்க", "சரி அதேபோல இடது கைய வைங்க".

"கட்ட விரல உயர்த்தி மத்த வெரல்கள மடக்கி"

"சரி . . . எடது கைய" கனகத்தின் ஆணைகளாக சுந்தரமூர்த்தியின் கைகளும் விரல்களும் இயங்கின.

"மேஜைக்கு அடியில் கிடக்கும் கால் மிதிப் பலகைக்குமேல் இருகால்களையும் எடுத்து வைத்து" அப்படியே ஆன சுந்தரமூர்த்தியின் பாதங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார் கனகம்.

போகிற போக்கில் வேறு எங்கோ

கவனமாவதாய் முகச்சாயல்காட்டி, தன்னுள் கவனப்பட்டவராக, மேஜையில் மடித்து வைத்திருந்த வெள்ளைக்காகிதத்தின் மேல் பால் பாய்ண்ட் பேனாவை வைத்தவர், இடை இடையே நிறுத்தி நிதானித்து தன்னுள்ளான தீர்மானக் குறிப்புகளைக் கீறிக்கொண்டே போனார்.

குறிப்புக்கான கீறல்கள் மனித முகங்கள் போல, பாதங்களாக, சில மொழி வரி வடிவங்கள்போல் சில கணித எண்களுமாய் சித்தரிக்கப்பட்டிருந்தது,

"நான் இந்த குறிப்பு வாசிக்க, வாசிக்க வேகமா தமிழ்ல எழுத ஆள் வேணும்" என்றார் கனகம்.

அருகில் தகுதியான நபர்கள் இல்லாததால், நண்பர் சின்னசாமியே இரு முழு நீளக் காகிதங்களும் பால் பாய்ண்ட் பேனாவுமாக தயாரானார்.

"எழுத ஆரம்பிக்கிறீங்களா தம்பி"

கனகம் தனது குறிப்பைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு கண்களை மூடி

"எல்லாம் நன்மைக்கே என்றார் ஐயா"

சின்னச்சாமி அதைத் தமிழ் எழுத்துக் களால் எழுதினார்.

எல்லாம் நன்மைக்கே என்றார் ஐயா

சித்தர் கணிதப்படி சிறுவன் சிந்தையாளனின் சிரம் பார்த்துக் கணித்தபோது கிடைத்தது.

சுரத்தில் கடுகளவு நடுக்கம் கண்டபோது, மனம் நொந்து போகாமலிருப்பது மாமருந்து.

உடல் ஏற்கா உணவை ஒதுக்கி வைத்தால் உடல் சொத்தையாகாது.

உடல், மனம், உணர்வு, உழைப்பு:-

இடைமறித்து

கனகம் "ம் . . . என்ன எழுதினீங்க" பதிலுரையாக எழுதியதை வாசித்தார் சின்னச்சாமி.

நம்ம கை நடுக்கத்திலே கொக்கிபோட்டு

இழுக்கிறார் வைத்தியர் என்று வெறித்த பார்வையுடன் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டார் சுந்தரமூர்த்தி.

சின்னசாமியிடம் “ம்... ஒன்னு போடுங்க தம்பி” என்று கனகம் தொடர்ந்தார்.

1.கடுங்காரம், உப்பு, இனிப்பு மறப்பது நன்று, சில தினங்கள் மட்டும். அகால உறக்கத்தைத் தவிர்க்க வேண்டும். காலத்தே கண்டிப்பாக உறங்க வேண்டும். இது தர்ம சட்டம்.

உணவின் முறை:-

அதிகாலை அருகம்புல் ரசம், அடுத்தவேளை ஆடுதொடா ரசம், மதியத்தில் சிறு குறுஞ்சான் குரணம், மாலையில் வெள்ளை முள்ளங்கிச்சாறு, இரவில் நம்பிக்கைக்குரிய மாத்திரை, மாற்று இரை. பிறர் நலம் வேண்டி பிடிவாதமாக சாப்பிட வேண்டும், சுய நலத்திற்காக அல்ல.

கனகத்தின் குறிப்புச்சிட்டின் வாசிப்பை சின்னசாமி பதிவு செய்து கொண்டே போனார்.

சுந்தரமூர்த்தி அனிச்சையாய் தன்னுள் பேசிக்கொள்வதில் பாய்ந்தார்.

‘என்னது!? வைத்தியர் சொல்லி வர்து வைத்தியக் குறிப்பு மாதிரி இல்லையே; தன்னிடம் ஏதோ அற்புத சக்தி பிடிபட்டிருப்பதாக நாம் நம்பும்படி செயல்பட்டுக்கிட்டே போனார்’.

ஏதாவது சந்தேகமா . . . எழுதிவாரதிலே சந்தேகம் வந்தா கேளுங்க. விளக்கமா சொல்றேன்” என்று கனகம், சுந்தரமூர்த்தியின் சுய சம்பாசனைக்கு தடை போட்டார்.

“.....ம்ம் ... ஊரும் இல்ல” என்ற தனது தலை அசைப்பில் நீங்க தொடர்ந்து வாசியுங்கள். இவர் தொடர்ந்து எழுதிவரட்டும் என்று தனது இசைவை வழங்கினார்.

“மனம் எழுதிக்கோ”

மனம்

கணிதம் பேசுகிறான் உழைப்பால் லட்சியம்,

உடல் உறுப்பில் அலட்சியம். பேசப்பழகி உழைக்கத் தெரிந்த பிழைப்பைப் பேசாதே. இவைகளுக்குப் பேதை என்று பெயர். சாதனை ஆயிரம் இருப்பினும் சுயதேவை பிறர் பாதம். இவர்கள் மட்டுமே மேதைகள்.

சின்னச்சாமி எழுதிக்கொண்டேயிருந்தார்.

சுந்தரமூர்த்தி தனக்குள் எதிரும்புதிருமாய் பாய்ந்தார்.

எதுக்காக சாப்பிடுறீங்க என்றால், நாளைக்கு வேலை செய்ய, எதுக்காக வேலை செய்கிறீங்க என்றால் நாளைய சாப்பாட்டுக்காக. இப்படி இருக்கிறது பேதமையா?

அவனவன் பிழைப்பு பேச்சுக்கு உழைப்புன்னு ஞாயம் வச்சிக்கிட்டு இருக்கிறப்போ குதுவாது செய்யறதே பேதமையின்னு எடுத்துக்கலாமா?

நிச்சயம் பேதைவேற திருடன்வேற.

அரசாங்க ஊழியர் பெட்டிசன் வாசகங்கள் போல கனகம் அங்கங்க நழுவி நழுவி வார்த்தைகளை போட்டுக்கிட்டுப்போறார் என்றிருந்த சுந்தரமூர்த்தியை கனகத்தின் குரல் வேறுபாடு தன்வயப்படுத்தியது. சின்னச்சாமி அவர்கள் இருவரின் முகப்பாவனைகளையும் கவனித்தார். “எழுது தம்பி ... அறிவின் குரு ஆசி சொற்பணம்”

அறிவின் குரு ஆசி சொற்பணம், பல மேதைகள் போதையில் பேதை ஆனதுண்டு. கனிதரின் போதை வாதபோதையாகும். விவாதம் விளக்கத்திற்கு, வெற்றிக் குறிகள் மற்றவர்க்கு; சுமைதாங்கி, கைகாட்டியாய் இராதே. பிறர் நலன் கருதி பின்பற்று; பொருள் பற்று, உயிர் பற்று, உடல்பற்று மிக அவசியம் என்றார் அய்யா.

சுந்தரமூர்த்திக்குள் - மேதைகளுக்கு என்ன நேர்ந்தது? எனத் தொடங்கி, கனிதரின் போதை வாத போதையாகும், என்ற வார்த்தைகளைத்

தொடர்ந்தது. விவாதம், நீயா நானா என்று போனால்தான் சள்ளைதான்.

சுமைதாங்கி; பொருள்பற்று உயிர்பற்று உடல்பற்று அவசியம். சரிதான் சைத்தான். ஜோதிடனெல்லாம் இப்படித்தானைய்யா கரைக்கிருங்க.

‘அடுத்தவனுக்கு உதவாதே’

இந்த வார்த்தைகளில்தானே ஜோதிடன் நம்மை காப்பாற்றி விடுவான் என்று நம்ப ஆரம்பிக்கிறோம்.

‘நீ உனக்காக அல்ல, பிறர் நலனுக்காக உழைப்பான்’ இந்த வார்த்தைகளால் குறிகாரன் நமது சுய நலத்தை ஞாயப்படுத்தி விடுகிறான்.

‘எல்லாம் நன்மைக்கே’ அடிச்சக்கே இந்த ஒரு வார்த்தை போதுமய்யா மனுஷன் உற்சாகப் படுத்த.

பற்று பற்று என்று வைத்தியர் கனகமாகிய நான் சொல்லவில்லை. கணிதர் சொன்னார் சித்தர் சொன்னார் என்று சொல்லிக்கொண்டே போகிறார் ‘ம போங்க . . . போங்க . . . இன்னும் போங்க . . .’ என்று சுந்தரமூர்த்தி தனக்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டார்.

‘எழுதிடல்களா தம்பி’ என்றார் கனகம். ‘உணர்வு எழுது’

உணர்வு

வான் முட்ட புகழ் வந்த போதும், வையகத்திற்கு, என் பொய்; அகத்துக்குள், மெய் இருக்கும் வரை செய்கை அறிந்து செயல் படுபவன் சிறப்பாக இருப்பான் என்று என் சிந்தைக்கு உரைத்ததன்று. முடியாதது முடிவானது, முடிவானது முடியாதது என்ற பேருக்கு.

சுந்தரமூர்த்திக்குள்:-

சீர்திருத்தக் குறிக் கோள்களும் தத்துவங்

களுமாய் எழுதி எழுதி இலக்கியம் படைத்து பூமியை இரண்டாகக் கிழித்து ஆத்ம விசாரணைக்குள்ளாகி ஞான நிலை அடைந்து விடும் பாசாங்கு எழுத்தாளர்களை விடவும் வைத்தியர் கனகம் நல்லதனமாகவே போகிறார் என்று ஒரு வரைபடம் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது.

“தம்பி, உழைப்பு எழுது”

உழைப்பு

தகுதி திறமை உழைப்பிற்கு ஏற்ப தன்மான உணர்வில் கொடிபறக்க புகழ் இருக்க, வரும் தொண்ணூற்று ஐந்தில் வீர மணி அடிக்கும். காரைக்கால் நண்பர் ஒருவர் கைகொடுப்பார். அனுபவம் உணர்த்தும் ஆசி பொருள் அதிகம் வரும். யாசகம். என்று ஏற்பது நன்று. நேற்றைய இன்பம் இன்றைய துன்பம்,

இன்றைய இன்பம் நாளை மேலும் புகழ்; அறப்பொருள் கிட்டும். அந்த நாளில் உடல் பகையின்றி உலகப் பகையில்லை. அப்பகையை வெல்ல இப்போதே உடல் கவனம் தேவை என்றார் ஐயா”.

சின்னச்சாமி எழுதிக் கொண்டே போக இரண்டாம் பக்கம் பூர்த்தியானது. தொடர்ந்து கனகம் குறிப்பை நெகிழ்த்தி வாசிப்பாரா என்று சுந்தரமூர்த்தி கவனித்தார்.

மூவரும் வேறு வேறு திசைகளைப்பார்த்து மேஜையைப் பார்த்தபோது அவர்களிடம் ஒருவகையான நிறைவு தோன்றியது. இரண்டாம் பக்கம் நிறைவடையக் காத்திருந்தவராக கனகம் தனது வாசிப்பு முற்றுப் பெற்றது என்பதை “வேறு ஏதாவது விபரம் வேணுமா” என்று வினாவாக்கினார்.

வாசகனின் ஒரு இலக்கியம் செய்யும் விந்தையிலிருந்து தரை இறங்கிய சுந்தரமூர்த்தி

“மருந்து கொடுத்து அனுப்புங்க, நீங்க சொல்லற பக்குவப்படி சாப்பிடுகிறேன்” என்று பதிலுரைத்தார். ●

கண்ணிகள்

ராசாத்தி

இடம்: துரைமங்கலம்

கண்ணிகளில் பங்கெடுத்தவர்கள்:

மரியம்மா

தாண்டாயி

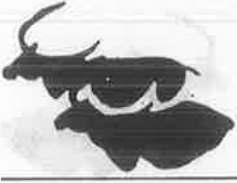
மரியம்மாவின் மகள் சின்னம்மா

தாண்டாயி மகள் கலைமணி

கேள்விகள் : மேதாவி

- மேதாவி: மரியம்மா இதுவரைக்கும் எத்தனைப் பிரசவம் பாத்திருக்கீங்கன்னு ஞாபகம் இருக்கா?
- மரியம்மா: நெனப்பு மாறிப்போவுது. இருபது முப்பது இருக்கும்.
- தாண்டாயி: எக்கல, பேச்சைப்பாரேன். எங்கூடல மட்டுமே பத்து பிரசவம் பாத்திருப்பே.
- சின்னம்மா: ஏம்மா நான் சின்னப்புள்ளயா இருக்கக்குலையே சாமத்திலேயும், ஏமத்திலேயும் எத்தினி வாட்டி எழுப்பிக்கிட்டுப் போயிருக்காங்க.
- கலைமணி: எங்கம்மாவுக்கு பாத்ததுக்கப்புறம் எனக்குங்கூட பாத்த.
- மரியம்மா: அதான் நெனப்பு மாறிப்போவுதெங்கறனே
- மேதாவி: ஒரு நூறு இருநூறு இருக்குமா?
- மரியம்மா: என்னா கணக்குதெரியுது எனக்கு.
- சின்னம்மா: பறத்தெருவுலே ஆயிரங்குடிகளுக்கு மேல ஆஸ்பத்திரி வர்றதுக்கு மின்னாடி எங்க நாலு வீட்டுக் காரங்க தான் பேறு பாத்தாங்க. நீங்களே ஒரு கணக்கு பண்ணிக்குங்களேன்.
- மரியம்மா: ஒரு பத்து இருபது பெரசவம் பாத்தேன்னு
- சின்னம்மா: இந்தாம்மா, நீ சொன்னதையே சொல்லிக்கிட்டிருக்காதே
- மேதாவி: வயசு என்ன மரியம்மா?
- மரியம்மா: அறுவது இருக்கும்.
- தாண்டாயி: எனக்கேத்தான் அறுவத்திமுணு. அறுவத்திநாலு இருக் கும். நீ எனக்கு மூத்தவ இல்ல.
- மரியம்மா: எனக்கு கல்யாணம் ஆயி அஞ்சாறு வருசம் களிச்சதா ன் உனக்கு ஆச்சி.
- கலைமணி: ஆறுவருசம் தான் நீ எங்கம்மாவுக்கு மூத்ததா?
- மரியம்மா: பின்ன என்னா? ஒங்கம்மா ரவ ஆட்டுக்குட்டியாட்டம் இருக்கும் - கல்யாணம் ஆயி வந்தப்ப.
- சின்னம்மா: இதுக்கு என்ன தெரியும். ஒரு வயசு நீங்களாப் பாத்துப் போட்டுக்குங்க.
- மரியம்மா: தாண்டாயி, ஒம் பெரிய மவன் நாய்ப்பால் குடிச்ச பய பொறந்தப்பதான எங்கூடல பட்டாளத்துக்குப்போனது?
- மேதாவி: சரி எத்தனை வருசமா துணி வெளுக்கிறீங்க.
- மரியம்மா: நெனவு தெரிஞ்சு நாள்லருந்துதான்
- மேதாவி: ஒங்க புருஷன் பட்டாளத்துல துணி வெளுத்தாரா?
- மரியம்மா: பட்டாளத்துக்கு எதுக்கு போனாரோ, அவருக்கு வயசு அம்பதுக்கு மேல. எட்டு

புள்ளவளுக்குத் தகப்பன். நான் அவருக்கு ரெண்டாந்தரமா வாக்கப்பட்டேன். அந்தக் கொடுமையை எங்கபோய் சொலறது. சின்னம்மா கதவு நைலயப் புடிச்சுக்கிட்டு நிக்கிற வயசுல அவரு செத்துப் போனாரு, பட்டாளத்தில் என்ன பண்ணாரோ?

தாண்டாயி: நாம் பாத்திருக்கிறேன். எங்கூட்டுக்காரரு அவரை மாமா மாமாம்பார். மீசையை முறுக்கிக்கிட்டுத்தான் எப்பவும். மாமாங்கற சொல்லுக்கு பதிலில்லன்னா அட்ரா வக்கால

மரியம்மா: ஆமாம் ஆமாம் அப்படித்தான் வெளயாண்டுக்கும்.

மேதாவி: மரியம்மா சர்ச்சுக்குப் போறதுண்டா?

மரியம்மா: நோம்புக்குத்தான் போவேன். மீதி நாள்ல போறதில்ல .

சின்னம்மா: நானும் அப்படித்தான்

மேதாவி: கோவில்ல சாதி வித்தியாசம் பாக்குறாங்களா?

மரியம்மா: ம்ஹீம்- அதெல்லாம் சும்மா சொலறதா. அந்தால எல்லாம் சரி சம்மம்மாத்தான் உங்காந்திருப்பாங். அப்படியே வரிசையா 'நம்மை' குடுக்கும்போது நம்ம வாயிலயும் நம்மை குடுப்பாரு. எனக்க முட்டி போட சாயாது. வீந்துதான் கெடப்பேன்.

மேதாவி: அம்பேத்காரு யாருன்னு தெரியுமா?

மரியம்மா: அது யாரோ?

சின்னம்மா: ஏம்மா, தண்ணி டாங்கியில போஸ்டர்லாம் அடிச்சி ஒட்டியிருக்காங்களே, இதுகூட தெரியாது?

மரியம்மா: அப்புறம் பாரேன், தெரிஞ்சா சொல்லக்கூடாதுன்னு ஓரவஞ்சனையா?

மேதாவி: காந்தி தெரியுமா? அது யாரோ?

மரியம்மா: அது யாரோ?

தாண்டாயி: மகாத்மகாந்தி தானே?

கலைமணி: தேவலாமே ஏமா காந்தி என்ன பண்ணாரு சொல்லு?

தாண்டாயி: என்னா பண்ணாரு, ஊருக்கு நல்லது பண்ணாரு.

கலைமணி: வெள்ளக்காரங்கிட்டருந்து சொதந்திரம் வாங்கிக் குடுத்தாரு.

மரியம்மா: இப்பவும் இருக்காரா?

தாண்டாயி : எக்கால அவுரு செத்து எம்புட்டு வருசமாவுது?

சின்னம்மா: தடிய ஊணிக்கிட்டு பஸ்-ஸ்டான்டில நிக்கிறாரே- பாத்தில்லம்மா?

மரியம்மா: யாரு தடியா, செவப்பா இருப்பாரே.

தாண்டாயி: போச்சு போ.

மரியம்மா: பின்ன என்ன, நாந்தான் எனக்கு ஒண்ணுந்தெரியாதுங்கறனே. ஏதாவது குடுக்கறத குடுங்க பொங்கலுக்கு ஊருக்குள்ள போவுணும்

சின்னம்மா: தப்பா நெனக்காதிங்க. பொங்கலுக்கு துணி வெளுத்து குடுத்துருக்கோம். அதான்

தமிழில் தலித் இலக்கியக் கருத்துருவாக்கம்

சிவகாமி

தலித் இலக்கியம் சமூக, பண்பாடு மற்றும் பொருளாதார ஒடுக்கு முறைக்கு ஆளானவர்களின் விடுதலையோடு தொடர்புடையது. இது, இன்றைய சமுதாய, பொருளாதாரக் கட்டமைப்புக்கு எதிரான, எதிர்க்கலாச்சார, புரட்சிகர, அறிவியல் அணுகுமுறை கொண்ட போராட்டத்தின் குறியீடாக விளங்குகிறது. தென் அமெரிக்க, கறுப்பு இலக்கியங்களோடு ஒப்பிடக்கூடிய உலகந்தழுவிய சுதந்திர வேட்கையால் குணம்சப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மராத்திய மாநிலத்தில் இதன் தோற்றுவாய் தற்செயலானது அல்ல. அம்பேத்கர் ஏற்படுத்திய சமூக விழிப்புணர்வின் வெளிப்பாடே அது. தலித் இலக்கிய இயக்கம் இன்று இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் விரிந்து எல்லா மொழிகளிலும் வேகமாக வளர்ந்து வருகிறது. தமிழில் இதன் தாமத வருகையைத் தொடர்ந்து சம்பகாலமாக பலர் தலித் இலக்கியத்தில் தடம் பதித்துள்ளனர். இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் டானியல், மற்றும் டி.செல்வராஜ் ஆகியோர் தமிழில் தலித் இலக்கியத்தின் முன்னோடியாவார். இக்கட்டுரையின் நோக்கம் தமிழ் தலித் இலக்கியக் கருத்துருவாக்கத்தை அதன் பன்முகப் பரிமாணங்களோடு மிகச் சுருக்கமாக விளக்குவதாகும்.

1958-ம் ஆண்டு பம்பாயில் நடைபெற்ற ஒடுக்கப்பட்டோர் இலக்கிய மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தில் இடம் பெற்றிருந்தாலும் 1969ல் தான் தலித் இலக்கியம் என்ற சொல்லாடல் புழக்கத்திற்கு வந்தது. சுதந்திரப் போராட்டக் காலங்களில், மராத்தி மரபு இலக்கியம் காந்தியச் சிந்தனைகளின் தாக்கம் பெற்று, பின்னர் மார்க்ஸிய சிந்தனையின் தாக்கத்தை ஏற்று முற்போக்கு இலக்கியமாக பரிணாமம் பெற்றபோது, “உடலுழைப்பற்ற வெள்ளைச் சட்டை எழுத்தாளர்கள்” தங்களின் பார்வையிலிருந்து குடிசை வாழ்க்கையை கலைத் தன்மையோடு விவரிப்பதும், இயற்கை ஆராதிக்கிறேன் என்று அழகியல் வர்ணனைகளை உவமைகளோடு சித்தரிப்பதும், அகவயப்படுதல் எனக்கூறி பாலியல் வர்ணனைகளை எழுதிக் குவிப்பதுமாயிருந்தனர். ஏழை, பணக்காரனை, சிதைவுறும் கூட்டுக் குடும்பத்தின் எச்சங்களை யதார்த்த பாணியில் எழுதி வந்தனர். அப்போதுதான் உருவமற்ற, மேற்படி மரபுவழி பண்புகளற்ற, பீறிடும் ஊற்றாக தலித் எழுத்துக்கள் சமுதாயத்தின் கடைக்கோடியிலிருந்து கிளம்பி வந்தன. அவை தமக்கே உரிய வீறுடன் அடித்தள மக்களின் வாழ்க்கையை முன் வைத்தன.

தலித் இலக்கிய இயக்கத்தின் தோற்றம் குறித்த பல்வேறு ஆராய்ச்சிகள் புத்தர்கால இலக்கியத்தையும், பதினான்காம் நூற்றாண்டில் சொக்கமேளாவையும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மகாத்மா பூலேவையும் தலித் இலக்கிய இயக்கத்தின் தொடர்ச்சியாக முன்வைத்தாலும் தலித் இலக்கியம் இயக்கமாக நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியைப் பொறுத்தவரையில், சித் கருத்தியலும், அவர்களின் ரைய தலித் விடுதலைப்

தலித் என்பது விவறும்
உணர்வு மட்டுமல்ல. அது
வாழ்க்கை முறையும் கூட.

உருவெடுத்தது, இருபதாம்
யேயாகும். தமிழ்மொழி
தர் பாடல்களில் உள்ள
செயல்பாடுகளும் இன்
போராட்டத்திற்கான

களை ஓரளவு உருவாக்கியுள்ளது. புண்ணுக்குப் புணுகு தடவும் காரியத்தைச் செய்து வந்த பக்தி இயக்கத்திற்கு எதிராக கிளர்ச்சி மையக் கருத்தியலை முன்வைத்தவர்கள் சித்தர்கள். சாதியச் சித்தாந்தத்தையும் செயல்பாட்டையும் எதிர்பார்ப்பதைப் பெரும்பாலும் தங்கள் குறிக்கோளாய்க் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடைய மொழிப் பிரயோகம் மொழியை வெறும் தொடர்பு சாதனமாக மட்டும் கொள்ளாமல் கருத்தியலாகக் கொண்டதும் கவனிக்கத்தக்கது. ஆனால் அவர்களின் பெண்ணியக் கோட்பாடு என்பது அதுவரை நிலவிவந்த பெண்ணியக் கோட்பாடுகளின் சாரமாகவே இருந்து வந்தது. இந்தவகையில் சித்தர் இலக்கியத்தை இன்றைய தலித் விடுதலை இயக்கத்தோடு தொடர்புபடுத்தி பார்க்க முடியாது.

பெரியார் இயக்கம், திராவிடர் கலாச்சாரம் ஆகியவை சாதியக்கூறுகளை எதிர்த்தாலும் அவை பிற்பட்டவர்களை மையமாகக் கொண்டு இயங்கியதால் தலித் இயக்கம் தலைமையும் மையத்தையும் இழந்தது. பாரதிக்குப்பின் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக சாதி எதிர்ப்பு பற்றிய சிதறலான படைப்புக்களே காணக் கிடைக்கின்றன.

இன்றைய தலித் இலக்கியக் கருத்துருவாக்கம் என்பது பிற மாநிலங்களின் தலித் இலக்கிய வளர்ச்சியின் அடியொற்றி, அம்பேத்காரியத்திலிருந்து தொடங்கியது என்றாலும், மார்க்ஸியம், பெரியாரியம் இவற்றில் வேர்களைக் கொண்டுள்ளது. மார்க்ஸியத்தின் வர்க்கம் சார்ந்த போராட்டத்துடன் பெரியாரின் பகுத்தறிவு பார்ப்பனிய எதிர்ப்பை முன்வைத்து, சாதியக்கூறுகளை முன்னிறுத்தி ஒடுக்கப்பட்டோருக்கான போராட்ட களத்தைத் தயார்படுத்துவதே தமிழில் தலித் இலக்கியச் சிந்தனையாக மலர்ந்திருக்கிறது. இக்கூறுகளை உள்ளடக்கிய தாழ்த்தப்பட்டோரின் போர்முகமே இன்று தலித் இலக்கிய இயக்கமாக இருக்கிறது.

1. தலித்-தலித் உணர்வு-தலித் இலக்கியம்

தலித் என்னும் சொல்லால் ஒடுக்கப்பட்டோரின் வேதனைக் குறியீடாக அறியப்பட்டாலும் நடைமுறையில் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளைக் குறிக்கும் அடையாளமாகவே பார்க்கப்படுகிறது. “இலக்கியம் என்ற உற்பத்தி ஏற்படுகையில் ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் சாதிகளைக் கடந்து கீழ்சாதிக்காரனாய், தலித்தாக மாற்றமடைகின்றான். சாதி அடையாளத்தைக் கடக்காதவன், ஊடுருவமாய் மாறாதவன் எழுத்தாளனாய் மாறுவதில்லை. சாதியைச் சொல்லி ஆள் சேர்க்கமுடியும் அவ்வளவுதான்” என்று தமிழவன் படைப்புப் பிராமணியம் - அசோகமித்திரன் - மொழித்தள விரிவு (கனவு-அசோகமித்திரன் சிறப்பிதழ்) என்னும் கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார். இதையே “பறை-90”ம் பறையறிவித்திருக்கிறது. “தமிழர் கண்ணோட்டத்திற்கு எழுதிய கடிதங்களில் திருமால்வளவனும், உஞ்சைராசனும் “தலித்தல்லாதவரின் தலித் உணர்வு” பற்றிப் பேசுகிறார்கள். அமார்க்ஸும், ரவிக்குமாரும் நிறப்பிரிகையில் அதே கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

எனினும், “செருப்புப் போட்டவனுக்குத்தான் அது எங்கே கடிக்கும் என்று புரியும்” என்றும், வாழ்க்கையும், வாழ்க்கை பற்றிய உணர்வும் ஒன்றாகிவிடாது என்றும் சிலர் பேசுகிறார்கள். “லயம்” பத்திரிக்கையில் பிரேமீளின் பேட்டி இந்த வாதத்தை உறுதிப்படுத்துவதாக இருக்கிறது. தலித்

இலக்கியத்தை சாதியால் அடையாளப்படுத்த வேண்டிய அவசியமில்லையெனினும் “தலித் எழுத்தாளர்கள்” என பிறப்பால் தலித் எழுத்தாளர்களையே நிறப்பிரிகையும் அடையாளங் கண்டிருக்கிறது. எனவே தலித் இலக்கியத்தையே கூட சுயமுக ஓவியமாகவும், பரமுக ஓவியமாகவும் காண வேண்டிய அவசியமிருப்பதாகப்படுகிறது. இல்லையெனில், புதுமைப்பித்தனும், நபிச்சமுர்த்தியும், சிவராம் கரந்தும்கூட தலித் எழுத்தாளர்கள் ஆகிவிடுவார்கள். இது தலித் இலக்கியத்தை சில சிந்தனைகளின் வளர்ச்சியாகக் கருதாமல் புத்தரின் காலத்திலேயே தோன்றிவிட்ட ஒன்றாகக் கருதும் நிலைக்கு எடுத்துச் செல்லும். மேலும், இயக்கமும், போராட்டமும் சம்பந்தப்பட்ட இலக்கியம் இந்தக் காலத்தின் தேவையாக, சமுதாய மாறுதலை என்றென்றும் கோரும் இயக்கமாக பார்க்கப்படாது, தலித் இலக்கிய நோக்கையே புதிராக்கிவிடக்கூடும்.

தலித் உணர்வு கொண்டவர்களும், செருப்புப் போட்டவனுக்குத்தான் அது எங்கே கடிக்கிறது என்ற வாத்தை வைப்பவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் நெருக்கமானவர்களே என்றாலும் “தலித்” என்னும் சொல் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளனைத்தையும் சாதியால் பிரிக்காமல் அவைகளை ஒன்றிணைக்கும் வசதிக்காகத் தோன்றிய சொல் என்று கருதவும் வாய்ப்புண்டு. தலித் என்பது வெறும் உணர்வு மட்டுமல்ல. அது வாழ்க்கை முறையும்கூட படைப்பு, படைப்பாளி, வாழ்க்கை இவையாவுமே “தலித்” தோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ளதாக இருக்க வேண்டும். தலித் என்ற சொல்லாடலில் மரபு தெளித்துவிட்ட கீழ்மையை பிறப்பால் தலித்தான அனைவரும் சுமந்து வருகிறார்கள். “உணர்வு” என்ற சொல் “வாழ்க்கை” யை முழுதுமாக பிரதிபலிக்குமா வென இந்த வார்த்தைகளை மாற்றிப்போட விரும்புவோர் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். இன்று தலித்துடன் இணைந்து போராடுபவர்களே தலித் உணர்வு கொண்டவர்கள். இம்மட்டில் தலித், தலித், உணர்வு, தலித் இலக்கியம் இவற்றை அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளுதல் நல்லது.

2. எதிர்ப்பிலக்கியமும், தலித் இலக்கிய நோக்கும்

எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்துவதுதான் போராளியான ஒரு படைப்பாளியின் செயல்பாடு (‘கிழக்கி’ ல் டென்னிஸ் புரூடஸ்). வரலாற்றை புராணமாக்கிப் பார்க்கும் மேல் வர்க்கத்தின் மரபுகளில், இலக்கியம் என்பதும் இலக்கியத்தரம் என்பதும் அவர்களைப் பற்றிய களமாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. சாதியமும் அவர்கள் அரசியலும் ஒன்றாகவேயிருந்தது. அவர்கள் எதிர்ப்பு என்று சொல்லிக் கொண்டதெல்லாம் வெகுசனக் கலாச்சாரத்தை, வணிகமயமாதலை எதிர்த்ததைத்தான். மார்க்ஸியவாதிகளும், வர்க்கப் போராட்டத்தை முன்னிறுத்தி சாதியக் கூறுகள் பற்றி பேச மறுத்தார்கள். திராவிட இயக்கத்தினரும் எதிர்ப்பு என்பதை தமிழின் தொன்மையை நிறுவுதல், கடவுள் எதிர்ப்பு என்பதாகத்தான் அர்த்தப்படுத்தினார்கள். சிறுபான்மையினரின் கட்டுக்குள்ளிருக்கும் பொருளாதார, சமூக அமைப்புக்கு எதிராக, மரபு இலக்கிய பாரம்பரியங்களுக்கு எதிராக முன்வைக்கப்படும் படைப்புக்களே எதிர்ப்பிலக்கியம். முன்னவை முற்றான எதிர்ப்பிலக்கியங்கள் அல்லவெனினும் அவற்றின் பங்களிப்பு கணிசமானது. அவை நமது கவனத்தை சமகாலப் பிரச்சனைகள் மீது திருப்பியிருந்தன. ஓரளவு நமது சிந்தனைப் போக்கையும் பாதித்தன.

எதிர்ப்பிலக்கியம் என்பது உடன்பாட்டு முறையில் மனிதன் பின்பற்றக்கூடிய இலட்சியங்கள் எதுவுமே இல்லை. எவ்விதத்தர அளவு கோல்களும் மதிப்புகளும் இல்லை என்னும் சூன்யவாதச் சிந்தனையை முன்வைக்குமா? அல்லது மனிதன் சுய விருப்பும், சுதந்திரமும் உடையவன், கலை இலக்கியங்கள் யாவும் சுய ஆற்றலுடைய மனிதனின் தனித்த அனுபவ வெளிப்பாடுகளே என்று, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளைச் சீர்திருத்தங்களால் சரிப்படுத்த இயலும் எனும் மனிதநேயக் கோட்பாட்டை முன்வைக்குமா? அல்லது இம்மனிதநேயக் கோட்பாட்டினை கடுமையாக எதிர்க்கும் அமைப்புமைய வாதத்தையும் பின் அமைப்பியலையும் முன் வைக்குமா? அல்லது கட்டுப்பாடற்ற பகுத்தறிவுக்கெதிரான படைப்பியக்கம், இயற்கைச்சார்பு, விடுதலை-நோக்கு இவையடங்கிய ரொமான்டிஸிஸத்தை முன்வைக்குமா? இக்கேள்விகளுக்குப் பதிலாக ஒன்றை மட்டும் கூறலாம், மரபுவழி வந்த மதிப்பீடுகளைப் புறக்கணிப்பது எதிர்க்கலாச்சாரம். ஏனெனில், இந்த மதிப்பீடுகள் நம்மீது திணிக்கப்பட்டு காலப்போக்கில் ஏற்கப்பட்டுள்ள மதிப்பீடுகள், இவை நாமே விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டவையோ, விஞ்ஞான முறையில் நாமே தேர்ந்தெடுத்து வளர்த்துக் கொண்டவையோ அல்ல. இவை அதிகாரத்திலுள்ளவர், அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டும், தமது பொருளைப் பாதுகாத்து மேலும் வளர்த்தெடுக்கும் முயற்சியாலும் பெரும்பான்மையினர் மீது சுமத்தியவை இவை. மரபு என்றும், புனிதம் என்றும் கேள்விகளுக்கப்பாற்பட்டது என்றும் சொல்லப்பட்டு வழிவழியாகப் போற்றப்பட்டு வந்ததுள்ளவை. இவற்றுக்கெதிராக அல்லது இவற்றைப் புறக்கணித்து பெரும்பான்மை மக்கள் தமது கலாச்சார வேர்களைக் கண்டெடுத்து, தம்மை முற்றிலும் சுதந்திர மனிதர்களாக கட்டமைத்துக் கொள்ளும் முயற்சியே எதிர்ப்பிலக்கியமெனில், தலித் இலக்கியம் இன்று எதிர்ப்பிலக்கியம்.

படைப்பாளி பொதுவாகவே சமூகம் தம்மீது திணித்துள்ள இக்கட்டுப்பாடுகளைப் பற்றிய கேள்விகள் உடையவனாகவே இருக்கிறான். வாழ்க்கைத் தேவைகளினாலும், நெருக்கடிகளினாலும் இதுபற்றிய கேள்விகளைப் புறந்தள்ளி வாழ்ந்து தீரவேண்டிய கட்டாயத்திற்குத் தள்ளப்படுகிறான். மீறல்கள் படைப்பாளின்றன. இன்றைய படைப்பாளி, பார்ப்பனீய மதிப்பீடுகளிலிருந்து முற்றிலும் விடுபடமுடியாது எனினும் பிரக்ஞைபூர்வமாகச் செயல்படுகையில் இது சாத்தியமாகும். ஆனால் பார்ப்பனீய மதிப்பீடுகளை முற்றிலும் புறந்தள்ளுகிறோம் என்ற பேரில் ஆமாம் என்றால் இல்லை என்றோ, இல்லை என்றால் ஆமாம் என்று கூறுவதோ விஞ்ஞான அணுகுமுறையாகாது. எதிர்க்கலாச்சாரக் கூறுகளைக் கண்டடைந்து, அது தலித் விடுதலைக்கு எங்ஙனம் சாத்தியமாகும் என்று ஆராய்ந்தறிவதே விஞ்ஞான அணுகுமுறையாகும். இதையே ராஜ்கௌதமனும் தனது தலித் பண்பாடு என்னும் நூலில் குறிப்பிடுகிறார். (பக்31 பத்தி3 தலித் பண்பாடு. ராஜ் கௌதமன்).

எதிர்ப்பு இலக்கியம் என மகாராஷ்டிர மாநிலத்தில் சத்யகதா இலக்கிய இதழை எரித்தது போலவே இங்கு “இந்தியா டுடே”வை மலம் துடைத்துப் போட்டார்கள். மகாராஷ்டிரத்தில் தலித் இலக்கிய இயக்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள் ஓடும் பேருந்திலும், கழிவறைகளிலும் கவியரங்குகள் நடத்தியதைப் போலவே இங்கும் சில முயற்சிகள் நடந்துள்ளன. இவ்வகையான எதிர்ப்பு சில சமயங்களில் தேவைப்பட்டாலும், இது ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட போராட்டத்தின் ஒரு வடிவமாக

இருக்கவேண்டுமேயன்றி அந்த நேரத்துக்கு மட்டுமான திடீர் வெளிப்பாடாக இருக்கக்கூடாது. அம்மாதிரியான திடீர் வெளிப்பாடுகள் சிறிய சலசலப்பை உண்டாக்கும். கூட்டமும் சேர்க்கும் அவ்வளவுதான்.

எல்லாக் கலை இலக்கியங்களின் நோக்கமும் மனிதனை சாந்தநிலைப்படுத்துவதாகவே இருக்கிறது அல்லது அதை நோக்கிய முயற்சியாகவும் கொள்ளலாம். வாழ்க்கை-நிகழ்வுகளை வரலாறு, மரபுகளோடு இணைத்துப் பார்த்து வாழ்வின் அர்த்தத்தை, இருப்புக்கான நியாயங்களைத் தேடுவதும், தன்னைத் தளர்த்தி சுதந்திரமாக்கிக் கொள்ளவும், தன் அனுபவங்களை, உள்வாங்கிய பிறரின் அனுபவங்களை புனைவுகளாக்கி, ஒழுங்காகவோ, ஒழுங்கற்றோ அடுக்கிப் பார்த்து தன்னை பிறரை சகல ஒடுக்கு முறையிலிருந்தும் விடுவித்துக் கொள்ளவும் படைப்பாளி விழைகிறான். அனுபவப் பகிர்தலில், தான் முன்கூட்

காக அல்லது மரபின் முடியாத நிலையில் தன் நிகழ்வுகளைத் திருத்தி, கியம் நேர்மை இழந்து ராகிய நாமும் பிடிப்பற்று, பாவிக்காமல் பிரதியாக கியமும் மேற்படி வரை இலக்கியம் என்பது

இதுகாறும் சிலவற்றை இலக்கியம் என்று போற்றி வந்தவர்களுக்கு, தலித் இலக்கியம் அதன் எதிர்க்கலாச்சார, எதிர்மறுப்பு வாதத்தால், மொழிப்பிரயோகங்களால் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தி இருக்கிறது.

டியே செய்த முடிவுகளுக்க் மதிப்பீடுகளிலிருந்து விலக முனைப்பு, சுயலாபங்கருதி திரித்து எழுதுவதால் இலக்கியம் போகிறது. அங்கே வாசக பிரதியை வாழ்க்கையாகப் காணுகிறோம். தலித் இலக்கியத்தைக் குட்பட்டதே. தலித் இலக்கிய நேர்மையைக்

கொள்ளுமிடத்து அதன் உன்னதநிலைமையை அடையும். அந்த வகையில் தலித் இலக்கியம்தான் “உண்மையான பிரபஞ்சம் சம்பந்தமுள்ள இலக்கியமாக” இருக்கும்.

3. தலித் இலக்கிய வாசிப்பும் விமரிசனமும்

தலித் இலக்கியம் பற்றிய வரலாறு தெரியாமல், குறைந்தபட்சம் புரிதலும் இல்லாமல், சாதிப்பெயரைக் கண்ணுற்ற மாத்திரத்திலேயே அல்லது படைப்பாளியின் சாதி தெரிய வந்ததுமே படைப்புக்கு தலித் முத்திரை குத்திவிடும் மேதாவிலாசம் பொருந்திய பல விமரிசகர்கள் எழுந்துள்ளார்கள். தலித் இலக்கியத்தை விமரிசனம் செய்பவர்கள் அதன் இலக்கியத்தன்மை குறித்துப் பேசும்போது அதற்கென தனியான அளவுகோல் இருப்பதாகவும் பேசி வருகிறார்கள். வடிவமோ உத்தியோ மட்டும் ஒரு படைப்பை இலக்கியத்தரமாக்கிவிடாது. காயடிக்கப்பட்ட உள்ளடக்கம், மிகச்சிறந்த வடிவத்தையும் உத்தியையும் கூட தூக்கி எறிந்துவிடும். புதிய உள்ளடக்கம் அதற்கே உரிய வடிவத்தையும், உத்தியையும் உருவாக்கிக் கொள்ளும். தலித் இலக்கியத்துக்கான தனி மதிப்பீடுகள் தர நிர்ணயங்கள் எதுவுமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. மாறாக, இதுகாறும் சிலவற்றை இலக்கியம் என்று போற்றி வந்தவர்களுக்கு, தலித் இலக்கியம் அதன் எதிர்க்கலாச்சார, எதிர்மறுப்பு வாதத்தால், மொழிப்பிரயோகங்களால் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அதை உள்வாங்கிக்கொள்ள சிரமப்படுபவர்களும், அதன் வளர்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாதவர்களும் விமரிசனம் செய்யப் புகுந்ததன் விளைவாக தலித் இலக்கியம் இலக்கியத் தன்மைமற்றது என்றும் அதற்கென தனி

அளவுகோல்கள் தேவையாயிருக்கிறது என்றும் விமரிசனம் செய்ய நேர்ந்தது. கடந்த பத்து பதினைந்து வருடங்களில் தலித் இலக்கியத்தில் குறிப்பிடத்தக்க படைப்புகள் வந்துள்ளன என்றாலும் உயர்வகை இலக்கியம் (Master piece) இனிமேல்தான் வர வேண்டும். வாழ்க்கை அனுபவங்களோடு, வாழ்க்கைப் பற்றிய புரிந்துணர்வு, சமூக அக்கறை, எழுத்துப்பயிற்சி இவற்றுடன் படைப்பாளிகள் தமிழில் இதுகாறும் வரப்பெறாத நவீனங்கள் படைப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை உள்ளது.

4. தலித் அழகியல்

சிறு பத்திரிக்கைகளிலும் இலக்கிய ஏடுகளிலும் பிராமண அழகியல், தலித் அழகியல் என்ற சொற்பிரயோகங்களைக் காண்பது சர்வசாதாரணமாயிருக்கிறது. தலித் அழகியல் என்பது பிராமண அழகியலின் மறுப்பு என்பதாகக் கொள்ளப்படவேண்டும். பால்போன்ற தேகம், மென்மையான விரல்கள் என்பவற்றிற்கும் எதிராக மினுக்கும் கறுப்பு, உழைப்பால் உறுதியான கைகள் என்று குணாம்சப்படுத்துவதை சாதிவாரியான அழகியலாகப் பார்ப்பது வக்கிரமான பார்வையே. மண்ணில் உழைப்பவர்களை அழகற்றவர்களாய்ப் பார்ப்பது உடல் உழைப்பு, மூளை உழைப்புக்கென தனித்தனியாக நாம் கொண்டிருக்கும் மதிப்பீடுகள் பற்றியது. தலித் இலக்கியம், அழகியல் என்பதற்கான களத்தை விரிவுபடுத்தியுள்ளது. ஏற்கெனவே நிலவிவந்த அழகியல் பற்றிய கருத்துக்களை சிதைத்துள்ளது. அழகு பொருளில் மட்டும் இல்லை. பார்வையாளரின் கருத்தியலோடும் கலந்தது. தலிக்களுடைய உணர்வுகள், பேச்சு மொழி, வாழ்க்கை முறை ஆகியவை கலைநேர்த்தியோடு வெளிப்படும்போது அதை தலித் அழகியல் எனக் கொள்ளலாம்.

5. தலித் இலக்கியமும், அமைப்பியல் வாதமும்

தலித் வகுப்பினர் இன்று எதைப்பற்றி எழுதினாலும் அவை தலித் எழுத்துக்கள் என முத்திரை குத்தப்படுகின்றன. இதில் அமைப்பியல் வாதத்தின் பங்கு உண்டு. அமைப்பியல்வாதம் விமரிசகரில் மிக ஆழமாக வேலை செய்கிறது. வரலாறு, மரபு, உண்ணுகின்ற உணவு, சார்ந்திருக்கும் வர்க்கம், சாதி முதலானவை மனிதனைக் கட்டமைக்கின்றன. ஒரு நவீனத்தில் சாதிரீதி, மதரீதியான கருத்து கதை சொல்லியின் மூலமாக எங்கேனும் வெளிப்படுகிறது. இலக்கிய வாசகர்களை, அவர்களின் பின்னணியைக் கருத்தில் கொண்டு, கதை சொல்லி தன் கருத்துக்களை மாற்றிச் சொல்லிவிட முடியும். “ஓர் ஒழுங்கமைவிலுள்ள, குறித்த உள்ளடக்கத்தை அல்லது அர்த்தத்தை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, அதனடியிலிருக்கின்ற ஆழமான குறிகள், இயங்குறுப்புகள், மரபுகள் போன்றவை எப்படி தனிப்பட்ட அர்த்தங்களை உருவாக்குகின்றன என்று காண்பது அமைப்பு மைய ஆய்வு”. அதனுடைய கருதுகோள் (Hypothesis) “படைப்பாளிக்கு தன்னைச் சுற்றி நிகழும் காரியங்களையும், தன்னை இடைவிடாது பாதிக்கும் ஆழமான மரபுகளையும், சமூக செயல்முறைகளையும் பிரக்களையில் வைத்திருப்பது சாத்தியமில்லை” என்று நம்புவதும், அது ஏதோ ஒருவகையில் பிரதியில் வெளிப்படும் என்பதுமாகும். நண்பர்களுடன் பேசிக்கொள்ள ஆங்கிலம், குடும்பத்துடன் பேச உடைந்த தமிழ், வேலைக்காரர்களுக்கான மாற்றிக்கொண்ட தொனியிலும், சொற்களாலுமானது பெரும்பாலான படைப்பாளிகளின் மொழி. ஒரு கதாபாத்திரத்தை அவர் என்றும், அவன் என்றும் எழுதும்போது படைப்பாளி என்ன கருதுகோள்களை மனதில் கொண்டவராயிருக்கிறார் என்று சோதித்தறிந்தாலே

போதுமானது. சாதீயக்கூறுகளை ஏற்று மண உறவுமுறையில் கெட்டித்துப்போன பின்புலம் கொண்ட படைப்பாளிகளின் சாதீயக்கூறுகளை அமைப்புமைய வாதம் கலபமாக அடையாளங் கொண்டுவிடும். வேண்டாமானால் தலித் சார்புநிலை எடுக்கலாம்.

6. தலித் இயக்கமும் இலக்கியமும்

கலைப்பணியில், இலக்கியப்பணியில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் தனித்துவம் அல்லது இலக்கியச் சுதந்திரம் என்று சொல்வது வாழ்க்கையிலிருந்தும் சமூகத்திலிருந்தும் தம்மை தனிமைப்படுத்திக் கொள்வதாகாது. அதேசமயத்தில் அமைப்பு அல்லது இயக்கம் சார்ந்துதான் படைப்புக்கள் வரவேண்டும் என்ற வாதத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ள இயலாது. மகாராஷ்டிர மாநிலத்திலும், கர்நாடக மாநிலத்திலும் தலித் எழுத்தாளர்களே தலித் இயக்கத்தினராகவும் இருந்திருக்கின்றனர் என்பதால் அதையே இங்கு வற்புறுத்த இயலாது.

இங்கே தலித் இயக்கத்தின் நோக்கம் எதிர்க்கலாச்சாரமும், சமூக ஒழுங்கமைவுகளைக் குலைப்பதும், தலித் விடுதலையுமாகும் என்றாலும், ஒடுக்கப்பட்ட தனிநபரை அல்லது கூட்டத்தை, உன்னதமானவர்களாய் படைத்து, எதிராளியைத் தூர்க்குணங்களின் இருப்பிடமாகக் காட்டுவது முறையாகுமா? தலித் இயக்கத்தின் நோக்கம் அதிகாரத்தை வன்முறையில் கைப்பற்றி எதற்காக போராடுகிறோமோ பின் அதுவேயாகும் அவலநிலையாகும்போது, இலக்கிய கருதுகோளும் அதுவேயாகுமா? அல்லது தலித் இயக்கம் என்பது அரசியல் செயல்பாடு என்றும் தலித் இலக்கியம் இயக்கம் சாராதது என்றும் சொல்லமுடியுமா? சித்தலிங்கையா நிறப்பிரிகைக்கு அளித்த நேர்காணலில் சொல்லியது மனங்கொள்ளத்தக்கதாக இருக்கிறது. “எழுதுவது எதுவாகியிருந்தாலும் அது இலக்கியமாக இருக்கவேண்டும். முத்திரை குத்திக்கொண்டு எழுதுவதே தலித் இலக்கியத்தை ஒரு எல்லைக்குள் சுருக்கிவிடும். இப்போது எதிர்ப்புக்கவிதை எழுதப்போகிறேன் என்றோ, ஒரு காதல் கவிதை எழுதப்போகிறேன் என்றோ உட்கார்ந்து எழுதமுடியாது. எழுதினாலும் அதில் எதிர்ப்பும் இருக்காது. காதலும் இருக்காது” ஒருவகையில் எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கும் படைப்பாளி எவருமே போராளிதான். எனினும் தனித்த நிலைகளில் சில முரண்களை எதிர்கொள்ள வாய்ப்புண்டு.

உதாரணமாக, தலித் இயக்கமானது தலித்துக்களின் மெய்க்காப்பாளன்போல் ஒருவித பாதுகாப்புத் தன்மையுடன் செயல்படும்போது, தலித் இலக்கியம் அனைத்துத் தளங்களிலும் பாதுகாப்புத் தன்மையை தயக்கமின்றி உதறியெறிந்து தலித்களை சுயவிமர்சனத்துக்கு உட்படச் செய்யும். இது பார்ப்பனியவாதிகளுக்கு உவப்பாயிருக்கும். இலக்கியத்தரமுள்ளது எனக் கொண்டாடுவார்கள். அதன் இலக்கிய நேர்மையைப் புகழ்வார்கள். தாங்கள் உள்ளூற விரும்பிக் கொண்டிருந்த, பல்வேறு காரணங்களுக்காக தாம் செய்ய இயலாததை ‘தலித்’ தே செய்ய நேர்ந்தது குறித்து படைப்பாளியை ஒற்றையாய் தூக்கிப் பிடிக்க முயல்வார்கள். இயக்கம் சார்ந்த தலித்துகள் அப்படி மேல்சாதிக்காரர்கள் பாராட்டுவதாலேயே அதை தலித் இலக்கியம் என ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார்கள். படைப்பாளனையே தலித்தல்ல எனத் தனிமைப்படுத்த முயற்சிப்பார்கள். இத்தகைய அரசியல் செயல்பாடுகளை தலித் இலக்கியம் எதிர்கொள்ள நேரும். இதை படைப்பாளிகள் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். தலித் இலக்கியம் என்பதை இப்படித்தான் எழுதவேண்டும் என்று யார்

வரையறுக்க நினைத்தாலும் அந்தக் கட்டுப்பாடுகளை தலித் இலக்கியம் தகர்க்கும். அது தலித் இயக்கம் என்ற அமைப்பாக இருந்தாலும் கூட.

இன்று படித்த, பொருளாதார ரீதியில் முதல் தலைமுறையாக ஓரளவு முன்னேறிய தலித்துக்களை “தலித்” உணர்வற்றவர்கள் அல்லது பார்ப்பனீய மதிப்பீடுகள் கொண்டவர்கள் என்று அவர்களை தலித்தல்ல என நிராகரிக்கும் போக்கும், அவ்விடங்களில் சாதீய அடுக்குமுறையில் மேல்தட்டிலுள்ள படித்த, தலித் உணர்வு கொண்டவர்கள் என்பவர்களால் இட்டு நிரப்பும் போக்கும் தென்படுகிறது. இது தலித் இயக்கத்திலிருந்து சாதீயக்கூறுகளை முற்றிலும் அகற்றிவிடும் போக்காகாது? பிறப்பால் “தலித்” தான யாரும் இன்றைய சமுதாயம் “தலித்” தோடு இணைத்துள்ள கீழ்மைகளிலிருந்து அவர்களே விரும்பினாலும் துண்டித்துக் கொள்ளமுடியாது. மேலும் ஒடுக்குமுறை என்பது வெவ்வேறு நிலைகளில், வெவ்வேறு மட்டங்களில் நிகழ்கிறது. தாழ்த்தப்பட்ட பிராமணர்கள், தலித் எலிடீஸ்டுகள் என்ற பிரயோகங்கள் இருக்கும் எண்ணிக்கையைவிட, அதன் உக்கிரத்தைவிட அதைக் கூடுதலாக்கிப் பார்க்கும் முயற்சியாகவே எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும். தலித் இயக்கமும் இலக்கியமும் படித்த இளைஞர்களைத்தான் போராட்டத்திற்கு தயார் செய்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. இலக்கியத்தை கிராமத்திற்கு, அதன் வேர்களுக்குச் சென்று சேர்க்கும் இயக்கம் இவர்கள் மூலமாகத்தான் என்பதையும் நினைவில் கொள்ளவேண்டும். இன்னமொன்று, தலித் இலக்கியம் என்பது கட்சி அரசியலாகி “தோழர்” கதையாகிவிடக் கூடாது. அதேபோல் தலித் இலக்கியமும் தலித் இயக்கத்தின் கட்சி பிரகடனமாகவிடக்கூடாது.

இன்று மாற்றுக் கலாச்சாரம் பேசும் யாரும் சிறுசிறுவகையில் சமூக ஒழுங்கமைப்பைக் குலைப்பவர்கள்தாம். அதேச்சமயத்தில் இதிலிருந்து முற்றிலும் விடுபட முடியாதவர்களாயி ருக்கிறார்கள் என்பதையும் கவனத்திலிருத்திக் கொள்ளவேண்டும். தலித் இயக்கத்தைச் சார்ந்து சார்புநிலையில் “குடும்பத்”தை இலக்கியத்தில் மட்டும் கொண்டு வீரப்பதக்கம் வாங்கிக்கொள்ள நினைக்கும் இலக்கியவாதிகள் நிறைய தோன்றுவார்கள். அவர்களின் பட்டியலை தலித் இயக்கம்கூட வெளியிட்டு பெருமை கொள்ளக்கூடும்.

மேலது கீழாகவும் கீழது மேலாகவும் புரட்டிப்போடும் கிளர்ச்சிமையவாதம் தலித் இயக்கத்தின் கருத்துருவாக்கமெனினும் “இடைநிலை” பற்றிய திட்டமிடுதல் அவசியமே. சாதி ஒழிப்பு என்பது ‘இடைநிலை’யில் சாதிகளின் சமத்துவம் என்பதாகப் பார்க்கப்படவேண்டும். பொருளாதார ரீதியாக, தலித்துக்களின் முன்னேற்றம் குறித்த செயல்திட்டம் கொண்டதாக இருக்கவேண்டும். கல்விமுறையில் சீர்திருத்தமும், தலித்துக்களின் சுட்டாயக் கல்வியும், இணைத்துப் பார்க்கப்படவேண்டும். தனியார்மயமாக்கலுக்கு எதிர்ப்பு, தனியார் துறைகளில் ஒதுக்கீடு பற்றியும் விவாதம் செய்யவேண்டும். அப்படியில்லையெனில், இது மக்கள் சாராத இயக்கமாக, தலித் அறிவு ஜீவிகளில் இயக்கமாக சுருங்கிவிட வாய்ப்புகளுண்டு. தலித் இயக்கத்தின் இத்தகைய செயல்பாடுகளைப் பற்றிய மனந்திறந்த விமர்சனமாய் இலக்கியப் படைப்புகள் வரவேண்டும். எனவே, தலித் இலக்கியமே ஒரு அரசியல் செயல்பாடு என்றாலுங்கூட தலித் இயக்கத்தின் அரசியல் சட்டகங்களுக்குள் மட்டுமே அது அடங்கி விடாது.

7. தலித்துகளில் பார்ப்பனீயச் செயல்பாடு

சாதி ஒழிப்பு பற்றி அம்பேத்கர் அவர்கள் கூறுகிறார், “நாடுகள் எப்படி தன்னலங்கருதி வாழ முற்படுகின்றனவோ அதுபோலவே பல்வேறு சாதிகளும் தன்னலங்கருதி தமக்குள் உறவின்றி தனித்து வாழ முற்படுகின்றன. இந்தத் தன்மைதான் சாதிகளிடமுள்ள சமூக விரோத மனப்பான்மையாக இருக்கிறது. இந்தத் தன்னல மனப்பான்மை அனைத்துச் சாதிகளிலும் இருக்கிறது இந்துக்கள் பல்வேறு சாதிகளைச் சேர்ந்த கதம்பமாக மட்டும் இருக்கவில்லை. தம் சொந்த நலன்களுக்காக மட்டுமே வாழும்-பரஸ்பரம் போட்டி மனப்பான்மை கொண்ட கூட்டங்களாகவும் உள்ளனர்”.

அம்பேத்கரின் இப்புரிதல்தான் தலித்களுள் இயங்கும் பார்ப்பனீயச் செயல்பாடு குறித்த விளக்கமாயிருக்கிறது. பள்ளன், பறையன், சக்கிலி, இன்ன பிறரிடையே உள்ள குழு மனப்பான்மையும், ஒற்றுமையின்மையும், மிகச் சொற்பமான எண்ணிக்கைக் கொண்டோர் மீதான மிக நுட்பமான ஒடுக்குமுறையையும் தலித்கள் மறுக்கமுடியாது. இது தலித்களுக்கு பார்ப்பனீயத்தின் கொடை. கிராமப் பொருளாதாரமும், கிராமச் சமுதாய கட்டுக் கோப்புகளும் இதை மேலும் வளர்க்கின்றன. தொழில்மயமாதலும், நகர வாழ்க்கையும் இந்த கட்டுக்கோப்பைக் குலைக்கும் அம்சங்கள். கலாச்சார வேர்களைக் கண்டறிவதும், விழிப்புணர்வும், இயக்கம் சார்ந்த வாழ்க்கை மட்டுமே தலித்களிடமும் பிறரிடமுள்ள பார்ப்பனீயச் செயல்பாடுகளை முற்றிலும் அகற்றிவிடும் என்பது கேள்விக்குறியாகவே இருக்கிறது. தலித் கலாச்சாரம் என்ற தேடல் முயற்சியில் பேசும் மொழியாலும், தொழிலாலும் வேறுபட்டுள்ள தலித் இனங்களின் ஒருங்கிணைப்பைப் பணயம் வைத்துவிடக்கூடாது. அது தலித்களை ஒருங்கிணைக்கும் முயற்சியாக மட்டுமே இருக்கவேண்டும். இது மதரீதியாகப் பிரிந்திருப்பவர்களையும் இயக்கத்தில் இணைக்கும் முயற்சியாகவும் இருக்கவேண்டும்.

8. தலித் இலக்கியமும் பெண்ணியமும்

பிறப்பால் ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் தலித்களும் பெண்களும். மனிதகுலத்தின் மீதான சகல ஒடுக்குமுறைகளிலிருந்தும் அதனை விடுவிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டது தலித் இலக்கியம். ஆதிக்கசக்திகளின் ஒடுக்குமுறைக் கருவிகளான நிறுவனங்கள் யாவற்றையும் இது கேள்விக்குள்ளாக்கும். சொல்லப்போனால் தலித் இலக்கியம் என்பது மரபுவழியான இறுகிப்போன நிறுவனங்களுக்கெதிரான பெண்ணியக்குரலே.

இன்றுள்ள பெண்ணியக் கோட்பாடுகள் பலவும் மேலைநாட்டில் தோன்றியவையே. மேலை நாடுகளிலும்கூட பரிசோதனை முயற்சிக்கும்-தவறுக்குமான சோதனைக்களமாகவே பெண்ணியச் சிந்தனை நிலவி வருகிறது. வேலை பாகுபாடு, தனிச்சொத்துரிமை, தந்தைவழி சமூகம் பெண் ஒடுக்குமுறையின் வரலாற்றுக் காரணங்கள், தனிச்சொத்துரிமையற்ற சோஸலிச சமுதாயத்தில் ஒடுக்குமுறையின் கள ஆயுதமான குடும்பம் இல்லாது உதிர்ந்துவிடும் என்ற மார்க்ஸிய சித்தாந்தம் ரஷ்ய மண்ணிலேயே வேரூன்ற முடியாமல் போனது. பொருளாதார சுதந்திரம், மற்றும் மேம்போக்கான சீர்திருத்தங்கள் மட்டுமே பெண்ணை ஒடுக்குமுறையிலிருந்து விடுவித்துவிட முடியாது என்பது நாம் அனுபவத்தில் காணும் உண்மை. தலித் இலக்கியத்தின் பெண்ணியக்

கோட்பாடு என்பது ஆண் அப்பால் “பால்பேத உணர் சுதந்திர நிலையாகும். இந்த விதித்துள்ள ஆண், பெண்துருவாக்கங்களை சிதைப்பது ஆண் தன்னைப் பெண் ஆணாகவும் கருதிக்கொள்ள புதிய கருத்துக்களை உருவாக்கறவுகளை முன்வைத்தும் றனர் சிலர். குழந்தைப்பேறு பிரத்யேகமானது. குழந்தை வளர்ப்பு என்பதும் இன்று வரை தீர்வுகாண முடியாத சிக்கல்கள் நிறைந்ததாகவே உள்ளது. எனவே பெண்களுக்கு மட்டும் பிரத்யேகமான குழந்தைப்பேறு என்பதை அவர்களுக்கு சாதகமான ஒன்றாக வளர்த்தெடுப்பது எப்படி என்பதைப் பற்றியும், குழந்தை வளர்ப்புப் பற்றியும் தீர்வுகளை நோக்கிய ஆய்வு அவசியமாகிறது. தலித் இயக்கம் என்பது ஒடுக்கப்பட்டோருக்கான இயக்கம் என்றால் அது பெண்களை முன்னிறுத்திய போராட்டமாகவே இருக்க முடியும். கட்சிக்குக் கலர் சேர்க்கும் விதமாக பெண்கள் பயன்படுத்தப்படுவதும், பெரிய கட்சிகளின் வால்களாக மாதர் அமைப்புக்கள் செயல்படுவதும் தலித் இயக்கமாக இருக்க முடியாது. பெண்கள் தலைமையில் அல்லது கூட்டுத்தலைமையில் தான் தலித் இயக்கம் செயல்பட முடியும் அல்லது வெற்றி பெற முடியும் என்பது என் கருத்து.

9. தலித் இலக்கியத்தின் எதிர்காலம்

அர்ஜுன் டாங்ளே தலித் இலக்கியத்தின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சொல்லும்போது எத்தனைவகை இலக்கிய வடிவங்கள் தலித் இலக்கியத்தில் வந்துள்ள என்ற அளவிற்கு அதன் வீச்சை கருக்கிவிடக் கூடா தென்பார். நமது ஆய்வும், எத்தனை நாவல்கள், வடிவங்கள் அல்லது உத்திகள் என்ற அளவில்லாது சமூகமாற்றத்தை விரும்பும் இயக்கமாக தலித் இலக்கியத்தைப் பார்க்கவேண்டும். அதன் தாக்கம் ஏற்படுத்தியுள்ள மாற்றங்களையே இலக்கிய உலகிற்கு அதன் பங்களிப்பாகக் கணிக்கவேண்டும்.

இதைப் பெரும் இயக்கம் எனக் கருதாமல் இதனையும் நிறுவனமாக்கி அழித்தொழிக்கும் முயற்சிகள் எதிர்காலத்தில் நடக்கவும்கூடும். இதனால் இதன் தீவிரம் மட்டுப்படக்கூடும்.

சாதீயக்கூறுகளை முன்னிறுத்தினாலும் வர்க்க ஒடுக்குமுறைக்கு ஆளானவர்களும், மதரீதியாக ஒடுக்கப்பட்டவர்களும், பெண்களும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களே என்பதால் தலித் இலக்கியக் களம் பரந்துபட்டது. அது வாழ்க்கையின் நடைமுறை யதார்த்தத்தை சமூகவியல் கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்க்கிறது. சுரண்டல் அமைப்பில் மதிப்பீடுகளை ஏற்றுக் கொள்ளாது, அறிவியல் அணுகுமுறையுடன் “உலக இலக்கியத்தின் புரட்சிகர கூறுகளோடு ஒடுக்கப்பட்டோரின் புரட்சிகர கூறுகளை” இணைத்து சுதந்திர மனிதனைப் புனரமைக்கும். எனவே, நவீன தமிழிலக்கியம் என்பது தலித் இலக்கியமாகத்தான் இருக்கமுடியும்.

தலித் இலக்கியம் என்பதை இப்படித்தான் எழுத வேண்டும் என்று யார் வரையறுக்க நினைத்தாலும் அந்தக் கட்டுப்பாடுகளை தலித் இலக்கியம் தகர்க்கும். அது தலித் இயக்கம் என்ற அமைப்பாக இருந்தாலும் கூட...

பெண் சமத்துவம் என்பதற்கும் வற்ற உயிரி” எனக் கருதும் நிலைக்கு இட்டுச் செல்ல, மரபு பற்றிய அடிப்படையான கருத்தது முன் நிபந்தனையாகும். ஒரு ணாகவும், பெண் தன்னை இயலுமா? ஆண் பெண் பற்றிய கியும், மறுக்கப்பட்ட பாலு இது சாத்தியமாகும் என்கின் என்பது பெண்களுக்கு மட்டும்

நாட்டுப்புறம்

செங்குணம் தாண்டாயி

போதாத குறைக்கு மாமியார்

தீட்டும் வரகரிசி
சிறுமருதை கோபுரம்
சின்னமழை அடிக்கிறதும்
செவரு கரையிறதும்
சின்ன சொல்லு வாங்குறதும்
சீர் கொலைஞ்சு போனதுவும்...
காஞ்சு வரகரிசி
கந்தர் மலை கோபுரம்
கனத்த மழை அடிக்கிறதும்
கல் கவரு கரையிறதும்
கடுஞ்சொல் வாங்குறதும்
கவலையிலே அழியிறதும்...

கொழுந்தன் அடிக்கலாமா

பொன்னு செருப்புக் கட்டி
புதுவாரு குஞ்சமிட்டு
பொன்னு மலையோரம் - நாள்
பூப்பறிக்கப் போளேனுன்னா
பூப்பறிக்கும் வேடள் -என்னை
புடிச்சடிச்சா சேதமில்ல...
தங்கச் செருப்புக் கட்டி
தனிவாரு குஞ்சமிட்டு
தங்க மலையோரம்
தழை பறிக்க போளேனுன்னா
தங்க மலை வேடள்
தனித்தடிச்சா சேதமில்ல . . .

களவுமணம் புரிந்தவருக்கு

கொத்து எலுமிச்சை
கோத்திரத்து நீர் வாழை
கொத்திலே காய்க்காது
கொடி பிரிந்து போனதுவே
தங்க எலுமிச்சை
சமுத்திரத்து நீர் வாழை
சாதியில் காய்க்காமல்
தனிப்பிரிந்து போனதுவே . . .

நாட்டுப்புறம்

சுருர் வீதியிலே
கனிந்த கனி ரெண்டு கனி
கனிந்த கனி பொறுக்க
காகமாய் ஓடி வந்தேள்
என்னோட கர்ணருக்கு
வந்தவ
கையை மடக்குமின்ன
கடக்க போய் நில்லுள்ளா
கருத்த முழி கண்ணீரை
கடக்க போய் சோரவிட்டு
திரும்பிட்டேள் ஏமாளி
விருத்தாச்சலம் வீதியிலே
வெடித்த கனி ரெண்டு கனி
வெடித்த கனி பொறுக்க
வேகமா ஓடிவந்தேள்
என்னோட வீமனுக்கு வந்தவ
விரலை மடக்குமுன்னே
வெளியே போய் நில்லுள்ளா
வெள்ள முழிக் கண்ணீரை
வெளியே போய் சோரவிட்டு
திரும்பிட்டேள் ஏமாளி.

அண்ணிக்காரி செய்தது

சுருர் வீதியிலே
கனிந்த கனி ரெண்டு கனி
கனிந்த கனி பொறுக்க
காகமாய் ஓடி வந்தேள்
என்னோட கர்ணருக்கு
வந்தவ
கையை மடக்குமின்ன
கடக்க போய் நில்லுள்ளா
கருத்த முழி கண்ணீரை
கடக்க போய் சோரவிட்டு
திரும்பிட்டேள் ஏமாளி
விருத்தாச்சலம் வீதியிலே
வெடித்த கனி ரெண்டு கனி
வெடித்த கனி பொறுக்க
வேகமா ஓடிவந்தேள்
என்னோட வீமனுக்கு வந்தவ
விரலை மடக்குமுன்னே
வெளியே போய் நில்லுள்ளா
வெள்ள முழிக் கண்ணீரை
வெளியே போய் சோரவிட்டு
திரும்பிட்டேள் ஏமாளி.

தொலையாத வறுமைக்கு பொருந்தா காரணங்கள்

கோயில் பசுமாடு
குங்குமம் பில்லை நிறம்
கொட்டி எழுப்பாது
கோலால் அடிச்ச குத்தம்
குலமே விளங்கலையே
சாமி பசுமாடு
சந்தளம் பில்லை நிறம்
தட்டி எழுப்பாது
தடியால் அடிச்ச குத்தம்
தரித்திரந்தான் நீங்கலையே

ஓவியம் பற்றிய கலந்துரையாடலில் ஒரு பகுதி

சந்ரு

வேறுபட்டவன் கலைஞன். அவனது படைப்புலகிற்கு குடும்ப வாழ்க்கை தடையாக இருக்கும், என்பது பற்றி . . .

கலைஞன் பொதுவாக தங்கள் உடற்கூறு அமைப்பிலேயே சராசரி மனிதர்களிலிருந்து வேறுபட்டவர்கள். இவர்களின் பாம்பு விரல் கேள்விக்குறியாக வளைந்தே இருக்கும். இடது வலது கண் இமைகள் தடித்திருக்கும். மேலும் நடை, உடை, பாவனை, சோல்னா ஜிப்பா கப்படா மொட்டை, தாடி ஜடாமுடி வித்தியாசமான உணவுப்பழக்கவழக்கங்கள் என்பதாக விரியும் பட்டியல்கள்—

ஜடாமுடி!?

பேர்போன ஜடாமுடி அவ்வப்போது பரம பதம் சென்று திரும்புவார். முனிவரிடம் சகல வித்தைகளையும் சுற்றறிந்த சீடன் ஒருவன் அனுமதியுடன் முனிவருடன் பரமபதம் சென்று திரும்ப பயணமானான்.

பரமபத நுழைவாசல் முன்பாக இருந்த மரக்கிளைகளில் உலகில் பெயர்போன ரிஷிமுனி, தவசீலிகள் பலரும் தலைகீழாய்த் தொங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டதும் சீடனால் ஒரு அடி கூட முன்வைத்து செல்ல இயலவில்லை. பரம பதத்திலிருந்து திரும்பிவந்த ஜடாமுனியிடம் விபரம் கேட்டான்.

“பூலோகத்தில் விருத்தசேதாரம் பண்ணுவது குறித்த தெளிவற்ற ரிஷி முனிகளும் தவசீலிகளும் இங்கு வெளவாலாக பல ஆயிரம் ஆண்டு காலமாய்த் தொங்குகிறார்கள்—நீ எப்படி? என்றார் முனி.

சீடனும் - சுத்த கவிஞனும் கலை உலகை தனது மணவாட்டியாகக் கொண்டு தாங்கள் சக மனிதர்களிலிருந்து வேறுபட்டவர்கள் (The Creators are excentries) என்பதாலேயே கலை இலக்கியங்களின் மேலே விபரீதமாய் விருத்தசேதாரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்களோ..... என்னவோ!?

ஒரு சேதி தெரியுமா?—சொரிப்பிச்சையின் ஒரே புள்ளை; சொத்து பத்து அனேகம், பெற்றோரும் காலாவதியாகிப் போனார்கள். பிள்ளையாண்டான் சதாக்காலமும் ஓவியம் வரைந்து கொண்டேயிருப்பான். அவனிடம் யாராவது தவித்த தாகத்திற்கு குடிக்க தண்ணீர் கேட்டாலும் போதும், “கலை மாதாவோடு ஜயனித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் டிஸ்டப் பண்ணினால் சாபம் விட்டு விடுவேன்” என்று சப்தம் போட்டு குடிக்கத் தண்ணீர் கொடுக்காமலேயே விரட்டி அடித்து விடுவான்.

இவனிடம் “நீங்க என்ன வரைஞ்சிருக்கிறீங்க” என்று கேட்டால் போதும்.

“கலாரசனையெயில்லாத முண்டங்கள் நீங்க பிணத்திற்கு ஒப்பானவர்கள்” என்று தூசணம் பேசி அடிப்பான்.

நாட்கள் ஓடிச்சி-

பெரியவங்க சேர்த்து வைத்த சொத்து பத்துகள் காலி, சுகம் கெட்டுப் போனார். பிள்ளையாண்டான் சார்வாள், இப்போ ஒரு வேளைச் சாப்பாட்டுக்கும் வர்வங்க போரவங்களிடம் கை ஏந்தி அலைகிறான்.

ஊர் சனங்கள் சும்மா இருப்பார்களா? “உன் கலைமாதாகிட்டப்போய் சாப்பாட்டுக்கு காசு கேளு” என கேலி பேசிச் சிரித்துக் கொண்டு செல்கிறார்கள்.

சார்வாள் பசிக்கொடுமையினால் மயங்கி வீதியிலே விழுந்து கிடந்தார். ஜனங்கள் “என்ன

இருந்தாலும் மனுசன்” என்று அவனைச் சுற்றி காசுகளை வீசி எறிந்துவிட்டுப் போனார்கள்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் தன்னியல்பாய் மயக்கம் தெளிந்து எழுந்தான். அவனைச் சுற்றிலும் காசுகள் எரைந்துகிடந்தன. அவனுக்கு சாவா வாழ்வா என்ற கேள்வி உண்டானது. வாழ்வது என்று தீர்மானித்தான். அப்புறம் என்ன?!

இவன் சும்மா நின்று காசு கேட்டால் யாரும் தருவதில்லை. பலர்முன் பாசாங்காய் மயங்கி விழுவதாய் விழுந்து விழுந்து எழுந்தான்.....காசு.....காசாக.....காசு சேர்ந்தன. விழுந்து விழுந்து எழுந்ததில் அவனது கை கால் உடம்பெல்லாம் ரணம் பூத்து மலரமலர வரும்படியும் பெருகிக் கொண்டிருந்தது.

இவனது ஆதார ரணத்தைக் கண்ட ஊர் ஜனங்களுக்கு அச்சம் உண்டானது, “நாம பார்க்காத ரணமில்ல இவனுக்கு ஏதோ தீராத ரணம் இந்த நோய் நம்ம குடும்பத்தார்களுக்கு பரவினால் நாம சீரழிஞ்சு போயிடுவோம்” என்று பேசிக் கொண்டு சும்மா இருக்கவில்லை ஜனங்கள்.

“ நீ இனி கால மால ஊர் வீதிகளுக்குள்ளே வந்து சோறு வாங்கிக் கொள்ளலாம். ஆனால் தெருக்களில் வீட்டு ஓரங்களில் எங்கும் நிற்கக்கூடாது ஊருக்கு வெளியே இருக்கும் பாழ் அடைந்த மண்டபம் தான் இனி உனக்கு சாகை ஓடிப்போ” என்று தீர்மானமாய் சொல்லிவிட்டார்கள்.

சார்வாள் சொரிப்பிச்சைதான் தான் வாழ்வதென்று தீர்மானித்துவிட்டாரே, பாழ் அடைந்த மண்டபத்தில் இவனது பல வருடங்கள் ஓடியிருந்தன. இவனைச் சுற்றிலும் பலவகையான தகரட்பாக்களில் நேத்து பழசு, இன்னய பழசு, மீன், கறி, கூட்டுப்பொரியல், சாம்பார் என அனைத்தும் தனித்தனி குடியிருப்புகளாகி இருந்தன.

நான்கு இளவரசர்கள் தேசம் சுற்றிப்பார்ப்பதென புறப்பட்டு காடுமலையெல்லாம் சுற்றி, காய்கள் இலை தழைகளை பசியாறி இந்த ஊரை நோக்கி அவர்கள் வந்த போது நடு இரவு. ஊர் வழியிலிருந்து விளக்கொளிநோக்கி அவர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

பாழடைந்த மண்டபம், சொரிப்பிச்சை, வானில் இளம் இருள்.

“வருக வருக இளவரசர்களே வருக,

“பதினைந்து நாள் பட்டினி, உங்கள் முகத்தில்” என்றான் வார்த்தைகளில் நான்கு இளவரசர்களும் ஆச்சரியம் அடைந்ததைக் கண்டு சொரிப்பிச்சை சிரித்தான்.

“நமது கண்களுக்குப் புலப்படாத தூரத்து மின்னலின் பிரதிகள் நாம்” தன்னை சுட்டி “ பூமியைய பிளந்து கொண்டிருக்கிற இந்த ஆப்பினுள் ரீங்காரம்- எதிரில் கிடைப்பதை சுட்டி “ பச்சயம் அழுகிக்கரைய நீர்குடித்து வெளுத்த நரம்புக்கோர்வை. இலை-அல்ல, மீன் முள்-இல்லை, வண்டுகளின் தடயம்- ஆமாம்-எல்லாம் பதிவுகளின் சுழிப்பு” என்ற கண்களைச் சுழற்றி

ஜென்ம வடிவாய் தன் விலாவிருந்து தனக்குக் கண்களை வீசி கால் விரல் நுணிகளால் புள்ளிக் கோல மிட்டு ஓடுகிறது- யுத்தம்-மரணம்-பசி-தீர்வு. சகிப்பு-சகித்துப்போன துக்கம்”

“ஐயா, உங்களை ஒரு தீர்க்கதரிசியாக காண்கிறோம்” என்றார்கள். இளவரசர்களில் மூவர் மட்டும்.

“நல்ல பொழுது உண்மைப் படுவதற்கும் உண்பதற்கும்” என்ற சொரி அவர்கள் முன் தனது சோத்து டப்பாக்களை நகர்த்தி வைத்தான்.

இளவரசர்கள் தாங்கள் ஏதும் பேசி அறியாதவர்களாய் நின்றார்கள். மூவர் மட்டும் சொரியின் முகம்பார்க்க இயலாத மயக்கத்திலிருந்தார்கள்.

ஆழ்ந்த குரலின் தெளிவான வாய்மொழியாய் “வாழ் நாள் முழுவதும் நல்ல பொழுதுகள்” என்றான் சொரி.

மயக்கத்திலிருந்த மூவரும் “நாங்கள் தங்களது திருப்பாதங்களில் பணிந்து நிற்கிறோம், எங்களுக்கான பணியை ஆணையிடுங்கள்” என்றார்கள்.

“உண்ணலாம் உறங்கலாம் பொழுதெல்லாம் சிதராது இயற்கையோடு சிந்தை கலந்து நிற்கலாம் நடக்கலாம்”

“ உம்மோடு வாழ்நாள் முழுமைக்கும் இணைந்திருக்க நாங்கள் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும்”

“ வாரத்தில் ஓர வேளை மட்டும் இவைகளை புதிப்பிக்க வேண்டும்” என்று தனது ரணங்களை காட்டினான். பின்பு

“ வாரத்தில் ஒரு முறை எனது கோவணத்தை அமுக்கி கசக்கி உலரவைக்க வேண்டும்” என்று தனது ஓவியங்களுக்கு விருதாகக் கிடைத்த பட்டு அங்க வஸ்திரத்தை எடுத்துக் காட்டினான் சொரி.

மூவர் மட்டும்” அப்படியே செய்கிறோம்” என்று வணங்கி எழுந்து டப்பாக்களிலிருந்த உணவுப் பொருட்களை உண்ண ஆரம்பித்தார்கள்.

இவற்றை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒரு இளவரசன் மட்டும் “ எனது பசிக்கும் உணவு வேண்டும்” என்றான் கூறி நின்றான்.

“எனது ஒப்பந்தங்கள்?” என்றான் சொரி

“உனது ஒப்பந்தங்கள் எனக்கு விலக்கானவை” என்றான் இளவரசன்.

“முந்தய பதினைந்து நாட்களாய் பசியால் களைத்துப்போய் நிற்கிறாய், பொழுது விடிவதற்குள் நீ உன் மரணத்தைக்கூட சந்திக்கலாம்”

“என் மரணத்தை நான் அறிவேன். நீ விவேகியாய் பேசினாலும், உனது சொரி ரணங்களை விருத்தி பண்ணியபடியே இருக்கிறாய். தூய துறவியாக பாவனை பண்ணுகிறாய். ஆனால் பிச்சை உணவில் கவனம் கொள்கிறாய். உனக்கு பணி செய்யும் அடிமைகளை விரும்புகிறாய், இதில் நீ ஒரு சொரிப்பிச்சைக்காரன் என்பது தெளிவாகிறது.

பாழடைந்த மண்டபமும் வெளவால்களும் உனக்கு நண்பர்கள். நிலவின் வெளிச்சம் ஊருக்குள்ளும் பளிச்சிடுகிறது. ஊர் ஜனங்களோடு எனக்கு பணி உண்டு. அவர்களோடு இணைந்த உழைப்பு எனக்கு விருப்பமானது. பொழுது விடிவதாய் சேவல் கூவல் கேட்கிறது.” என்று சொல்லி தனது சகோதரர்கள் மூவரையும் விலகி

இவன் மட்டும் தனித்து ஊரை நோக்கி நடந்தான்.

சன்னியாசமாவது குடும்பமாவது

எதை கையில் எடுத்தோமோ அதனால் நம் வாழ்க்கையை சோதிப்பது. சோதனைக்கு எதிரானதும் சோதனைக்குரியதாய், களங்கமற்ற சோதனையில் அனைத்தும் உன்னதங்களாக ...நம்மை அனைவரிலிருந்தும் வேறுபடுத்துவது அன்பு கூறினால் ஆனது.

“அந்த நேரம் நான் கவனிக்கல, அடுப்பு வேலையா இருந்துட்டேன் போல்” என்றான் அம்மா.

அம்மாவிற்கு முன்னால் நம்ம தாடி மீச ஜிப்பா சோல்ன பாவலா பந்தாவல்லாம் எதுக்கு?

கவிதை

அமேலியா ப்ளோஸம் ஹவ்ஸ்.

நாங்கள் இன்னும் நடனமாடுகிறோம்

இன்று

நேற்று

நாளை

காலத்தினூடாகவும் அதைக் கடந்தும்

நாங்கள் இன்னும் நடனமாடுகிறோம்.

சிவப்புத் தூசி

கருப்புச் சகதி

மஞ்சள் காவி மணல்

நாங்கள் இன்னும் நடனமாடுகிறோம்.

பிறப்பு

திருமணம்

வெற்றி

நாங்கள் இன்னும் நடனமாடுகிறோம்.

கணுக்கால் வளையங்கள்

கைக்காப்பு

பாதங்கள் தாளமிடும்

மண்

நாங்கள் இன்னும் நடனமாடுகிறோம்.

நேற்றுகளின் கொண்டாட்டங்கள்

இந்த மண்ணின்

ஆன்மாவுக்காக

இன்றைய கொண்டாட்டங்கள்

இந்த மண்ணின்

சன்டைக்காக

நாள்களின்

ஆன்ம வெற்றி

நாங்கள் இன்னும் நடனமாடுகிறோம்.

பலி

நீ பிறந்த போது

என் மகளே

நான் கேட்டேன் நீ அழுததை.

ஒரு பழுதற்ற ஆட்டுக்குட்டி

என் புதிய காணிக்கை

இந்த உலகிற்கு.

நீ பிறந்தபோது

என் மகளே

நான் கேட்டேன் உன் அழுகையை

என் வேதனைக்காகவும்

வரப்போகும்

உன் ஈற்றுக்களுக்காகவும்.

-கவிதைகள் மொழியாக்கம்:
ப்ரதிபா ஜெயச்சந்திரன்.

அமேலியா ப்ளோஸம் ஹவ்ஸ்

வின்பெர்க் என்னும் தென்னாப்பிரிக்க நகரில் 1940-ல் பிறந்த இவர் லூயிஸ்வில் பல்கலைக் கழகத்தில் முதுகலைப்பட்டம் பெற்றவர். இவர் 1961-க்குப் பின்னர் லண்டன் சென்று அங்குள்ள 'கில்ட்ஹால் இசை மற்றும் நாடகப் பள்ளியில் நாடகத்துறையில் பயின்றார். பின்னர் டிவி, ரேடியோ, சினிமா இவற்றில் நடித்தார்.

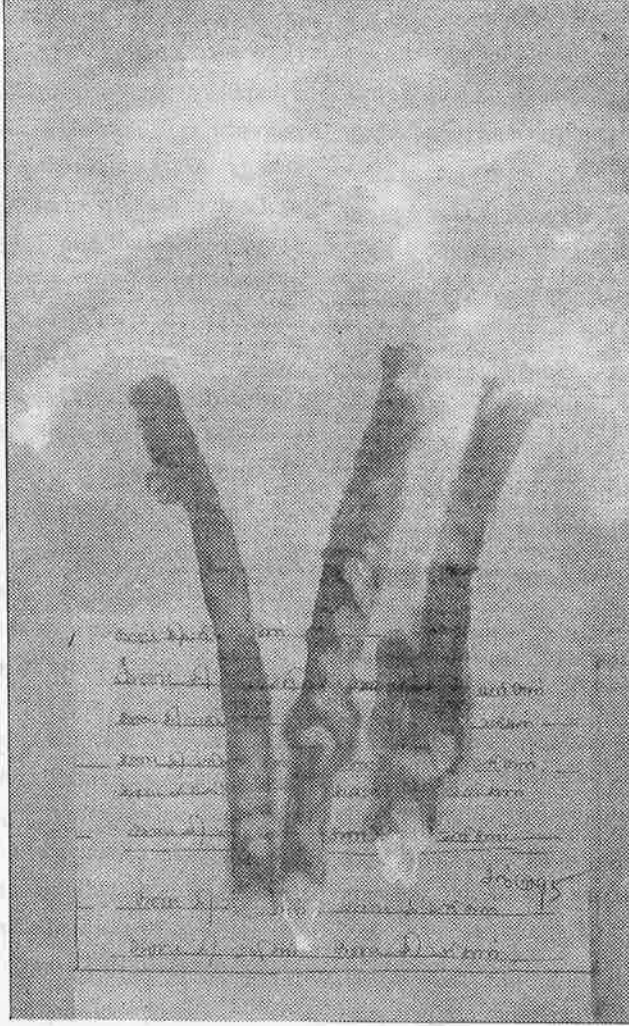
இவரது கவிதைத் தொகுப்புகள்:

1. Deliverance (1986)
2. Our Sun will Rise: Poems for South Africa (1989)

அவள் மேகமாகிப் போனாள்

• சிறுகதை •

சிவகாமி

ஆங்கிலப் பள்ளியில் நான்கு இலக்கங்களில் சம்பளம் வாங்கிய உபாத்தியாயினி, குதிரை வால் போட்டு, அழகு நிலையத்தில் கைகால் சுத்தி செய்து, நகங்களுக்கு வர்ணமடித்து, புருவங்களைத் திருத்தி எழுதி, ஐ லைனரால் கோடுகளிழுத்து காதலர்களை மாற்றிக் கொண்டிருந்தவள் எல்லாவற்றையும் மறந்தவள் போல் மேகமாகிப் போனாள்.

இங்கே எல்லோரும் பேசிக்கொள்கிறார்கள் அவள் மலை விழாவுக்குச் சென்றிருப்பதாக. . . . பெரிய கூட்டத்துடன் கைகுலுக்கி, கண்ணாடித்தம்ளர்களை உரசி விருந்துண்ணச் சென்றதாக.

அவள் வீட்டுத் தொலைபேசி மணி இடையறாது சினூங்கிக் கொண்டேயிருந்தது. அவள் விட்டுச் சென்ற நண்பர்களின் பிரிவாற்றாமை கிணுகிணுத்தது தொலைபேசி மொழியில்.

மலை விழாவுக்குத்தான் சென்றிருந்தான். டோனிகூட அங்குதான் இருக்கிறான். அந்த இலியாஸுங்கூட. தேயிலைத் தோட்டங்கள் இருளாகிப்போக, சிறுவெளிச்சத்துடன் உள்ள பங்களாக்களில் மதுக்கிண்ணங்கள் இடித்துக் கொள்கின்றன. பட்டின் பளபளப்பும் முத்துக் களின் வழவழப்பும் ஆழமாக இறங்கிய சோளி கழுத்தில் தோலின் மினுமினுப்பும் தெரிகிறது. ஆனால் அவள்

“அண்ணாவுடன் சேர்ந்து போ, சேர்ந்து வா பள்ளிக்கு விடையனுப்பினாள் அம்மா.

“கூட்டத்திலிருந்து பிரிந்து செல்லாதே குழந்தாய். கூட்டம் தான் சுகம். பாதுகாப்பு.” அணிவகுப்பிலிருந்து பிரிந்த அவளை, கூட்டத்தின் எறும்புச் சாரியில் நிறுத்தினாள் முடியற்ற மூடாக்கு போட்ட கன்னியாஸ்திரி.

கன்னத்து செழுமையுடன் நீலக்கண்கள் பால் ஒளியைச் சிந்த ஆரம்பித்த நேரங்களில்,

“என் கையைப் பிடித்துக் கொள்ளேன்” கெஞ்சினான் டோனி.

“அதுதான் சரியான வழி” ஆமோதித்தாள் லீமாரோஸ்.

“ஆனால் இருட்டறதுக்குள்ள வந்தி டனும்” ரோஸலின் எச்சரித்தாள்.

“நான்தான் உன் நல்ல நண்பன். என்னோடு இருப்பதுதான் உன் வாழ்வின் லட்சியம். என் சந்தோஷமும்” இப்படிச் சில போட்டிகளை மீறி

அவள் மேகமாகித்தான் போனாள். சமையற்று கனமற்றுப் போனாள். எலும்புகள் இற்றுநொறுங்க, தசைகள் சாரமிழந்து, வழிவிட இதயம் ஏகாந்த நிலைக்கு ஏக்கங் கொள்ள தபஸில் கரைந்து மென்மையாக வெளியேறி னாள்.

அதோ அந்த மேகம்

கரும்பச்சை, இளம்பச்சைத் திட்டுக்களா லான மலைத்தொடர். நெளிந்து சரிந்து ஏறி இறங்கியிருந்தது. இலேசாகி சிடுக்கு விழுந்த

அத்தனை முடிச்சுகளையும் அவிழ்த்துக் கொண்டு, எல்லையில்லா வானத்தைச் சொந்தங் கொண்டாடி, கனமற்ற நூலிழையாய் ஏறி இறங்கி தவழ்ந்தது மலைகளுடே பூட்டிவைத்த திட்டி வாசற்கதவுகள் எங்கிருந்தோ இயக்கப்படும் மந்திரக்கோலின் உத்தரவுக்குப் பணிந்து சத்தமின்றி திறந்து கொண்டன, ஒன்றொன்றாய். தன்னைப் பூட்டிவைத்தவை இத்தனை கதவுகளா என்று வியந்தவண்ணம் பூட்டிய கதவுகளுக் கப்பால் எதுவுமே காணாதவளாய் . . . ரகஸியம் யாவும் எப்போதும் அடுத்த பக்கமாகிவிட, சலிப்பின்றி திறந்து ஒளிப் பயணம் செய்தாள், நிறமற்று . . . எடையற்று . . . ஏதுமற்று . . .

“சீ பன்னி ஆஸ்பத்திரி வாசல்ல ஓனக் கோகரம் எம்புட்டு நேரண்டி காத்திருக்கிறது. நீ பாட்டுக்கு இங்கத்திரிஞ்சிட்டிருக்க”. மேகம் மெல்ல நகர்ந்தது.

சிவப்புக்கூரையின் கீழ் பளிங்கு வண்ணத் தில் சமையலறை. கண்ணாடிக்கதவுகள். காலில் ரப்பர் செருப்புடன் ஊதாநிற குளிராடை அணிந்த பெண் உள்ளே கழுவுகிறாள், அரைக்கிறாள், கிண்டுகிறாள். மேகம் சிம்னி குழலில் இறங்கி உள்ளே நுழைந்தது. காளான் களை வதக்கி உப்பு மிளகு தூவி ஒரு தட்டில். நீண்ட உருளையாய் பன்றியிறைச்சி. காலை உணவு மேசைமீது வீற்றிருக்க, மதிய உணவுக்குத் தயாராகிவிட்டாள். கால் மேல் கால் போட்டு இசைத்தட்டில் ஆங்கிலப்பாட்டு கேட்ட வண்ண மிருந்த சதுரத்தலையன் எழுந்து வந்து, வறுத்த பன்றியிறைச்சியைப் பதம் பார்த்தான்.

சே. அவ்வளவும் கொழுப்பு மேகம் வெளியேறியது விடுதலை வெறியுடன்.

வாசலில் கூர்க்கா உலாத்திக் கொண்டிருந்தான். தலைக்கு மேலே பறந்தபோது ஊதி விட்டான்.

“கிட்டே வராதே போ...ஜாவ்” அவன் தொழில் அது.

மேகங்கூட நெருங்காத அந்த வீட்டில் என்னதான் இருக்கிறது? கூரையில் டிஷ்

ஆண்டெனா ஸ்டார் என்ற எழுத்துக்களுடன் பிரகாசித்தது. படுக்கையறையில் அஜீரணத்தில் புரண்டுகொண்டிருந்தன. கூடியிருந்தாலே உருவம் சிதைந்த உடல்கள். நாற்றமிகுதியால் வெளியேறி-வெளியேறி-

“எக்கோய் சரியாந்தர வெறவு. நரி மொவத்திலதான் முழிச்சிங்கோ போங்கோ”

எதிரும், புதிருமாய் சந்தித்துக்கொண்டனர் தேயிலைப் பெண்கள்.

“சரியாந்தர செறா, எங்கின கெடச்சுது?”

“-ந்தா இவித்ததான்”

“எங் கண்ணுக்கு ஆம்புடல பாத்துக்க”

“ஓயண்ணி தங்கம் மாதிரி செறா”

“இந்தக் குமார் பயலக் கூப்பிட்டு குத்துட்டு உங்களோடவே வந்துடலாம்னு பாக்கறேன், கண்ணுக்குத் தெம்புட மாட்டேங்கிறான். டெலேய் கொமாரு கொ . . . மா . . . ரு . . . ஏலேய் கு . . . மா . . . ரோய்”

“என்னாம்மா?”

“ . . . மாவ் குமார் பய வந்தாக்க, இந்த வெறவ எடுத்துட்டு போச்சொல்லுமோய்”

“ ”

“இந்தத் திருட்டுப்பய காலையிலயே காண்ப் போயிட்டன்னா பாத்துக்கங்க.கெடைக் காத வெறவு செறாயாட்டமா கெடச்சிருக்கு . . . பொறுக்கி அழுகுணி . . . நந்திருணிப் பயலக் காணமே..”

“மெல்ல நடந்துகிட்டிருக்கோம் வாயண்ணி. ஒன் மட்டக்குச்சி இவித்திகை கெடக்கு. எடுத்துட்டு நடக்கிற . . . வா . . .”

பதினைந்து கிலோ தேயிலை பறித்தால் முப்பத்தைந்து ரூபாய்.

சிவப்புக் கூரைக்கும் தேயிலைக் காட்டுக்குமாக மேகம் சுற்றியலைந்தது. பார்த்தது எல்லாவற்றையும் தெளிவாக. அதனாலேயே கலக்கமுற்றது.

“வன் . . வன் . . வன்” மென்மையாகக்

குரைத்தது மயிரடர்ந்த வால் கொண்ட நாய். மேகம் விரைவு காட்டியது.

“வன் . . வன் . . வன் நாய் தனது சிறிய வீட்டு முகப்பில் நின்று விடாது குரல் கொடுத்தது. பங்களாக் கதவோ இன்னும் திறக்கக் காணோம். பங்க ளாக்காரி கதவைத் திறந்து மேகத்தைக் குரைத்துத் துரத்தியதற்காக “சபாஷ்” கொடுத்தால் குரைப் பெல்லாம் அடங்கிவிடும். சூரியன் முள்ளாக உறைத்தும் விஸ்கித் தூக்கத்திலிருந்து வீட்டுக் காரியை எழுப்ப முடியவில்லை.

மேகம் ‘வன்...வன்...வன்’னை உள்வாங்கி அடர்ந்த பந்தாய் சுருண்டு “லொள் லொள்” என இடித்தது. பயந்துபோன நாய் மயிரடர்ந்த வால் மட்டும் தெரிய தன் வீட்டுக்குள் நுழைந்து கொண்டது.

தேயிலைத் தோட்ட முதலாளியின் தோட்டவீடு மிக அருகில். மதிற்சுவரைப் பற்றியேறிய வெற்றிச்சிரிப்பில் ரோஜாப்பூக்கள். உள்ளே பளிங்கு, ஸ்பார்டெக், தேக்கு, ஸ்நோ லெம். ஜாடியில் பூக்கள் சுவரில் அதன் சித்திரங்கள்.

பனி நிரந்தரமாகக் கன்னங்களில் தங்கி விட்டச் சுவடு கறுத்த மீன் செதில்களாகிவிட, சிவப்புக் குல்லாவின் குஞ்சம் அழுக்கான பிசுக்குடன் ஆடாது அமுங்கிப் போக, சமையல்காரன் ஜ்யார்ஜ் தேநீர்க்கப்புகளைக் கழுவி சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தான். தேநீருக்கான தண்ணீர் மூன்றாம் முறையாகக் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

அழைப்புமணியை அழுத்தியும் திறக்கப் படாதது குறித்து அவன் சந்தேகப்படவில்லை. தேயிலைத் தொழிலாளிகளைக் கண்டு பட மெடுப்பவர்களும், நேர்முகப்பேட்டி. காண்ப வர்களும், தேயிலையின் தரம், சந்தையின் விலை நிர்ணயம் ஏலங்கொள்வது இவை குறித்து வருவோரெல்லாம் குளிர்க்காக இரண்டு பெக் அல்லது அதை இரண்டு இலக்கங்களால் பெருக்குமளவு குடித்துவிட்டு நான்கைந்து முறை

அழைப்பு மணிக்கு பதிலின்றி உறங்கிப் போவது புதிதன்று என்பது போல பீடியை சாவ தானமாகப் புகைத்தான். நேற்று, பின்னரவில் எத்துணைப்பேர் அந்த அறைக்குள் நுழைந்தனர் என்பதைத் துல்லியமாக நினைவுகூர முடிய வில்லை அவனால். எல்லாமே பனிமூட்டம் போல் தெளிவில்லாதிருந்தது.

அவள் முன்புபோலில்லை என்று அவன் கூட கேள்விப்பட்டிருந்தான். ஆனாலும் அவளின் இறந்த காலம் இன்னும் பலரால் மறக்கப்படாமல் பேசப்பட்டு வருவதையும் அவன் அறிந்திருந்தான்.

பசித்தவர், பிணியுற்றோர், அல்லலுற்றோரைப் பரிந்தாட்டும், சொஸ்தமாக்கும், அமைதிபடுத்தும் புனித ஆத்துமாவாகி விட்டாளாம். இதையும் கேள்விப்படுகிறான்.

இறந்தகாலக் கதைகளுக்கும் இப்போது உலவிக்கொண்டிருக்கும் மேகத்திற்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் காணாத பலர், இடையில் விட்டுப் போன கதைகளைச் சேகரம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். விதைக்காத வயலில் அவர்கள் அறுவடை செய்வதாக சிலர் பரியாசம் செய்தனர். காரண காரியங்களை ஆராய்ந்து சலித்துப் போயிருந்தவர்கள், அவள் மேகமாகிப் போனது இறந்த கால வாழ்க்கையின் சலிப்பினால் என்ற காரணத்தை இறுதியாக்கினர். அதே உற்சாகமும் அதைத் தொடர்ந்து வந்த சலிப்பும் அவளைப் பீடித்திருந்தன என்று மனோதத்துவ நிபுணர்கள் கருத்துச் சொன்னார்கள். அவளை எப்போதும் தங்கள் பால் ஈர்த்து வைத்திருக்க முடியாதிருந்தது என்று காதலர்களோ கைவிரித்தனர்.

இரக்கமற்ற சூரியன்தான் தீக்கதிர்களால் சுட்டுப் பொசுக்கி அவளை இந்தக் குளிர்ந்த மலைக்கனுப்பினான் என்று உள்ளூர்க்காரர்கள் குறைப்பட்டார்கள். அவர்கள் சூரியன் என்றது சூரியனையல்ல, வாழ்க்கைச் சூழலைத்தான் அப்படி உவமைப்படுத்தினார்கள் என்று விளக்கஞ் சொன்னார்கள் சில வேதவிற்பன்னர்கள்.

என்றாலும் சில ஆதாரங்கள் கிடைக்

கத்தான் செய்தன. கடைசியாக அவள் தன் சிநேகிதனுக்கு எழுதிய கடிதத்தின் சில வரிகளே அவை.

பள்ளிக்கூடச் சூழல் குறிப்பாக அராஜகம் நிரம்பியது என்றும், தான் சிலுவையில் அறையப் பட்டதாகவும் அவ்வரிகள் அர்த்தப்படுத்தின

ஆங்கில உபாத்தியாயினியை இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன் வாழ்ந்த ஒரு தமிழ் கவிஞரின் 'கற்பு' நிழல் தூரத்தி வருவதாகவும் அந்த நிழலில் தான் போற்றி வந்த குண நலன்களான அன்பு, ஈகை, இரக்கம், திறமையாவும் இருண்மையாகிவிடுவதாகவும் இருளிலிருந்து வெளியேறப் போவதாகவும் அவள் எழுதியிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த மலைகளிலும், மரநிழல்களைத் தஞ்சமாக்கி, கொடியின் தொங்கலில் ஊசலாடி, நீண்டிருக்கும் தேயிலையின் கூர் முனையை உரசித் தவித்தவள் மேகமாகித்தான் போனாள் என்று மலைவாசிகள் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்.

தேயிலைக் காடுகளின் மீது மேகமாகி உலவுகிறான்.

“பதினைந்து கிலோ கொழுந்தெடுத்தால் முப்பத்தைந்து ரூபாய்”

இன்னும் மனிதர்களின் ஞாபகங்கள் அற்றுப் போகாதவளாய்... வீட்டுக் கூரையின் மேல், கீரைப் பாத்திகளுக்கிடையில், வெள்ளி போல் தகதகத்த ஓக் மரங்களுக்கு மேலாக, இருள் பதுக்கிய பிரமங்களின் உச்சியில் ஓய்யாரங் கூட்டி, புகையாய் கவிந்திருப்பது அவள்தான் என்று பேசிக்கொள்கிறார்கள்.

தேயிலைப் பெண்களின் மூச்சுக்காற்று அருவிறை ஆவியாக்கிக் கொண்டிருந்தது குளிர்ந்து, தேயிலைப் புதர்மீது தெறித்து விழுந்து சரிவுகளை அறுத்துக்கொண்டு ஓடும் சிற்றருவியில் கலந்து புதையுண்ட வேர்களுடையெல்லாம் நனைத்துக்கொண்டு ஓடியது மழைநீர். மேகம் அழுகிறது என்று குழந்தைகள் பேசிக் கொள்கிறார்கள்.

தமிழ்க் கவிதைகளில் தலித்தியம்

ப்ரதிபா ஜெயச்சந்திரன்

ஒரு நாள்

நான் அந்த தாயோளிக் கடவுளுக்கு சாபமிட்டேன்

அவன் சிரித்தான்

வெட்கம் கெட்ட சிரிப்பு

பக்கத்திலிருந்த பார்ப்பான்

பேளாவோடு பிறந்தவன்

பதறிப் போனான்.

தனது விளக்கெண்ணெய் மூஞ்சியோடு

என்னைப் பார்த்துக் கேட்டான் . . .

.....

நான் இன்னுமொரு வகையை எடுத்துவிட்டேன், பல்கலைக் கழகக் கட்டிடங்கள் அதிர்ந்து இடுப்பு ஆழத்துக்கு மூழ்கிப்போயின, உடனே , “மக்களைக் கொதிப்படைய வைத்தது எது”? என்ற ஆராய்ச்சியில் மூழ்கினர் அறிஞர்கள்.

- சேஷவ் மேஷ்ராம்.

- An Anthology of Dalit Literature Ed. Mulk Raj Anand & Eleanor Zelliot, Gtan Publishing House, New Delhi. P. 117

தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர்: ரவிக்குமார்

மனிதன்ஜீவித நாடி நரம்புகளான சமூக, பொருளாதார, கலாச்சார, அரசியல் ரீதியான அனைத்து அடக்குமுறைகளுக்கும் உள்ளான. இந்திய மக்கள் தொகையின்: ஏனைய எந்த சாதிப்பிரிவுகளின் தொகையைவிடவும் அதிகமான தொகையினையுடைய அரிசனங்கள் என்று இழி சொல்லால் அழைக்கப்பட்ட தலித்களின் விடுதலைக்கான வேட்கைக்குரலாக உருவெடுத்தும் தங்களின் தாழ்மை பட்டுப்போன நிலைக்குக் காரணமாயிருந்த, இருக்கின்ற மதக் கோட்காடுகளைக் கேள்விக்குள்ளாக்கும் வீரியமுள்ள வரிகளை நாம் மேற்கண்ட கவிதையில் காண்கின்றோம்.

உலகில் தோன்றி கருத்து ரீதியான எந்தவொரு விஷயமும் இந்தியாவிற்கு மிகத் தாமதமாக அதன் நீர்த்துப்போன தன்மையில் வந்து சேரும். தமிழ் நாட்டிற்கு அது மிகவும் தாமதமாகத்தான் வழக்கம் போல் வந்து சேரும். வெளிநாட்டு விஷயங்கள் மட்டுமல்ல, இந்தியாவின் வேறு மாநிலத்தில் தோன்றும் சர்ச்சைக்குரிய எந்த ஒரு கருத்தாக்கமும் அதே போல் தாமதமாக வந்து சேரும். அப்படிப்பட்ட மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வுகளில் ஒன்று தலித் இலக்கியத்தின் வருகை.

தலித் இலக்கியம் என்ற சொல்லாடல் மராட்டிய மாநிலத்தில் 1969-ஆம் ஆண்டிலேயே பழக்கத்திற்கு வந்துவிட்டது. இதுபோன்ற “போக்குகள்” குறித்த விஷயங்களை தீவிரமாக ஆராய்ந்து விவாதிப்பதற்கு களன் அமைத்துக் கொடுக்கும் தமிழ்ச் சிறு பத்திரிக்கைகளே இப்போதுதான் தங்களின் சோம்பல் முறித்து இதுபற்றி விவாதங்களில் ஆரம்பித்து வைத்திருக்கின்றன.

திரட்டி, தற்போது, 'அஸ்மித தர்ஷா' என்றழைக்கப்படும் 'அஸ்மிதா' என்ற ஒரு இலக்கிய காலாண்டிதழைக் கொண்டு வந்தனர். பின்னர் 1967-ல் மகாராஷ்டிரா பௌத்த சாகித்ய சபா பம்பாயில் ஏற்பாடு செய்திருந்த மாநாடு, பம்பாய், அவுரங்காபாத், நாசிக், சோலாப்பூர் போன்ற இடங்களிலிருந்து இயங்கிக் கொண்டிருந்த இலக்கியச் சுர்தாக்களை ஒன்று சேர்த்தது; ஒடுக்கப்பட்டோருக்கான இலக்கியத்திற்கான மற்றொரு முக்கிய நிகழ்வு என்று கூற முடியும். அப்போது ஒடுக்கப்பட்டோரின் உணர்வுகளைத் தாங்கிய பாபுராவ் பாகுல், தயாபவார், அர்ஜீன் டாங்ளே பேராசிரியர் யாதவரால் கங்குட்டே, பந்துமாதவ், சொக்கா காம்ளே, ஹீராபான் சோடே போன்றோரின் கவிதைகளடங்கிய முதல் கவிதைத் தொகுப்பு 'அகாச' வெளியிடப்பட்டது. 60களின் கடைசியில் தலித் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் அதிகமாக வெளிவர ஆரம்பித்த பின்னர், வெளியிட்டிற்கான பத்திரிகைகளின் தேவை அதிகரித்தது. அப்போது 'சத்யகதா', 'பிரதிஸ்தான்', 'மரத்வாடா' போன்ற இதழ்களும் அதனையடுத்த பாபுராவ்பாகுல் அவர்களால் தொடங்கப்பட்ட "அம்ஹி இதழும் (இந்த இதழ் ஓராண்டு மட்டுமே வெளிவந்தது) பின்னர் 1972-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 'மகோவா' இதழும் வெளிவர ஆரம்பித்தன. 'மகோவா' இதழ், தன் சமகாலத்திய ஒடுக்கப்பட்டோர் அல்லாதவர்களின் சஞ்சிகைகளின் மத்தியில் தனித்த முகத்துடன் நின்றது. மேற்குறிப்பிட்ட பத்திரிகைகளின் வாயிலாக எண்ணற்ற ஒடுக்கப்பட்டோரின் படைப்புகள் வெளிவந்தன. அப்போது 1972-ல் மராத்திய இலக்கிய உலகின் மரபு சார்ந்த மதிப்பீடுகளைக் கேள்விக்குள்ளாக்கும் வகையில் நாம்தேவ் தாசல் என்ற கவிஞர் தன் பட்டறிவின் வெளிப்பாடுகளை அதிதீவிரமான முறையில் வெளிப்படுத்திக் காட்டிய 'கோல்பிதா' என்னும் கவிதைத் தொகுப்பு வெளியானது. ஒரு குறிப்பிடத் தக்க முயற்சி என்று ஆராய்ச்சியாளர்களால் கணிக்கப்படுகிறது. மற்றொரு ஒடுக்கப்பட்டோர் கவிதைத் தொகுப்பான வாமன் நிம்பால்கரின் 'கௌகுச பஹூரில் கவிதா' வைக் குறித்து திறனாய்வாளர்கள், வாதிட்டுக் கொண்டிருந்த வேளையில், ஒடுக்கப்பட்டோரின் தீரிவரமான வேதனையின் உக்கிரமான வெளிப்பாடுகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டிய "கோல்பிதா" மராத்திய இலக்கியத்திலும், மொழியிலும் இருந்த மதிப்பீடுகள் குறித்து எண்ணற்ற கேள்விகளை எழுப்பிற்று. மராத்திய இலக்கியத்திற்கு சிறிதும் பரிச்சயமற்ற மொழியில் பேசியது "கோல்பிதா".

இதேபோல், பேராசிரியர் பி.இ. ஸோன் காம்ளேயின் "அத்வானின்சே பக்சி" என்ற படைப்பில் ஆசிரியர் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் பேச்சு மொழியை அதன் கொச்சையான வடிவில் பேசி அவருக்கு சிறு வயதின் நேரிட்ட மிகவும் கசப்பான சம்பவங்களை வெளிப்படுத்தியிருந்தது அனைவரின் கவனத்தையும் பெற்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று. ஒரு தீண்டத்தகாதவனின் பிள்ளைப்பருவம் எவ்வளவு கடினமானது என்பதைப் படம் பிடித்துக் காட்டினார்.

இதேபோல் ஒரு குழந்தையின் மனதை ஆய்வு செய்து அதன் போராட்டத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் வெளிவந்த ஸ்ரீனிவாஸ் குல்கர்னியின் "தோஹா", மராத்தியில் மிகவும் பேசப்பட்டு விவாதிக்கப்பட்ட படைப்பாகும்" என்பார் அர்ஜீன் டாங்ளே.

மராத்தியில் தலித் இலக்கிய இயக்கம் வெறும் எழுத்துச் சோதனையாக மட்டுமே நின்றுவிடாமல் அது சமூக மறுமலர்ச்சி இயக்கமாகவும் நீட்சியடைந்தது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். சமூக அநீதிகளுக்கு

எதிராக கவிதைகளை எழுதிக் கொண்டிருப்பதில் எந்தப் பயனும் இல்லை என்பதை உணர்ந்த ஒடுக்கப்பட்ட எழுத்தாளர்கள் ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளின் கறுப்பர் இயக்கத்தையும் அவர்களின் இலக்கியங்களையும் அறியத் தொடங்கினர்.

பின்னர் 1972-ல் ஜூலை 9-ஆம் தேதி அர்ஜீன் டாங்ளே, ஜே.வி. பவார், நாம் தேவ் தாசல் போன்றவர்கள் ஒன்றுகூடி, 'ஒடுக்கப்பட்ட சிறுத்தைகள்' (Dalit Panthers) இயக்கத்தை நிறுவினர். அந்த ஆண்டின் இந்திய சுதந்திர நாள் வெள்ளிவிழா நாளை கறுப்பு நாளாகக் கொண்டாடினர். பம்பாயின் பல்வேறு இடங்களில் கறுப்புக்கொடி ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தினர்.

இப்படியாக தலித் அரசியல் இயக்கமும், இலக்கிய இயக்கமும் பின்னிப் பிணைந்து பரவின. இதன் தாக்கம் மராட்டியத்தில் எல்லைகள் கடந்தும் எதிரொலித்தது. கன்னடத்திலும் குஜராத்திலும் தலித் அரசியல், இலக்கிய நடவடிக்கைகள் இதே காலக்கட்டத்தில் தோன்றிப் பரவின.

குஜராத்தி மொழியில் ரமேஷ் சந்திர பர்மாரன் "பேந்தர்" (Panthers) என்ற சஞ்சிகை 1975ல் வெளியிடப்பட்டு தலித் இலக்கியத்துக்கான தனித்த அடையாளம் திடமாக நிறுவப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து எண்ணற்ற இதழ்கள் வெளியிடப்பட்டு இன்று குஜராத்தி மொழியின் மையநீரோட்ட இலக்கியத்தைத் தாண்டி பிரத்யேகமான போக்காக தலித் இலக்கியம் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டுள்ளது. (பார்க்க: கே.எம்.ஷெரீஃப், Indian Literature - சனவரி-பிப்ரவரி '94).

இவ்வாறு இந்தியாவின் பல்வேறு மாநிலங்களில் மொழிகளில் தலித் இலக்கியம் வலுவாக வேர்விட்டு வளர்ந்துவிட்ட போதிலும் தமிழுக்குள் தற்போதுதான் அதன் வீச்சு தென்படத் தொடங்கியுள்ளது.

இந்திய மொழிகளிலிருந்து இலக்கியங்கள் தமிழுக்கு மொழி பெயர்க்கப்பட வலுவான நிறுவனங்கள் இல்லாமை, தமிழ்நாட்டின் தீவிரமான இந்தி எதிர்ப்புப் பாரம்பரியம் போன்றவை இந்தத் தாமதத்துக்குப் பின்னணியான சில காரணங்கள் எனக் கூறலாம். இவை தவிர அரசியல் தளத்தில் தலித்துகளை மையப்படுத்தி சாதி எதிர்ப்பு என்பது மராட்டிய மொழியில் பேசப்பட்டது போலல்லாமல் பிற்பட்ட வகுப்பினரை மையப்படுத்தி தமிழ் நாட்டில் பேசப்பட்ட திராவிட அரசியலின் தாக்கம் மிக முக்கியமானதொரு காரணம் என்றும் நாம் பார்க்கலாம். இது சுயேச்சையாக தலித் இயக்கமொன்று தோன்றுவதற்கு ஒரு விதத்தில் இடையூறாக அமைந்துவிட்டது. திராவிட அரசியலானது தனது கவர்ச்சிகளை இழந்து சமரசமாகிப் போன நிலையில் தான் இன்று தமிழில் தலித் இலக்கியமும் அரசியலும் எழத் தொடங்கியுள்ளன என்பதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்வது அவசியம்.

பகுதி -2

தலித்துகள் மற்றும் அவர்களுடைய வாழ்க்கை குறித்த எந்தப் பதிவுகளும் தமிழ் இலக்கியத்தில் இடம் பெறவில்லை என்பது வேதனைக்குரிய விஷயம் தான் எனினும் சங்க இலக்கியங்களில் தொழில் முறை சார்ந்த சாதிச்சமுதாய அமைப்புகள் இருந்ததற்கான பதிவுகளை ஆங்காங்கே காண முடிகிறது. பிற்கால இலக்கியங்களிலும் எதிர்ப்பு குரலாக சிர்சில இடங்களில் தலித்துகள் பற்றிய பதிவுகள்

இடம் பெற்றுள்ளன. ஆயிரக்கணக்கான சங்க இலக்கிய பாடல்கள் நம்மிடம் இருந்தபோதிலும், தலித்துகள் குறித்துப் பேசுபவை ஒருசில பாடல்கள் தான். இந்தப்பாடல்களில் தலித்துகள் புலையர்கள் என்றும், இழிசினன் என்றும், இழி பிறப்பாளன் என்றும், சுட்டப்படுகின்றனர். பெண்கள் 'புலைத்தி' என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். போர்க்களத்தில் போரிடும் வீரர்களுக்கு உற்சாகத்தை ஊட்டுவதற்காக வெறி உண்டாக்கத்தக்கதாக பறை கொட்டியவனை புலையன் என்று கூறினார்கள். வீரர்களுக்கு வெறியூட்டிய துடியனை 'இழிசினன்' என்றார்கள். புறநானூற்றில் வரும் ஒரேயொரு பாட்டில் மட்டும் (புறநானூறு 335) இந்தத் துடியனோடு பாணன், பறையன், கடம்பன் ஆகியோர்களைச் சேர்த்து இந்த நான்கு சாதியினர் மட்டுமே இந்நாட்டின் தொன்மையான பூர்வீகக் குடிகள் என்று ஒரு புலவர் பாடியிருக்கிறார். தொழில் ரீதியான சித்தரிப்பில் இவர்கள் ஈமச்சடங்குகளைச் செய்பவர்களும், பிணத்தை எரிப்பவர்களாகவும், பறையடிப்பவர்களாகவும் (புறம் 360, 363) பெண் துணி துவைத்துக் கொடுப்பவளாகவும், (குறுந்தொகை 330: கலித்தொகை 72) துணி துவைத்து, பசை தோய்த்த வேலை செய்ததால் இவளின் விரல் நகங்கள் பசையேறியும், கறை படிந்தும் காணப்பட்டதாகவும், (அக 387)வரிக்கூடை முடைந்து விற்பவளாகவும் (கலி 117) சங்க இலக்கியங்களில் தலித்துகளின் தொழில்களைப் பற்றிய குறிப்பு உண்டு.

மேலும் இவர்கள் மிகவும் இழிவுடன் நடத்தப்பட்டனர் என்பதை

“துடி எறியும் புலைய!

எறிகோல் கொளும் இழிசின!

(புறநானூறு 285)

வரிகளிலும்; எவ்வளவு பெரியவனாக இருந்தாலும் கடைசியில் இடுகாட்டுப் புல்மேல் கிடந்து புலையன் கையால் அளிக்கும் வாய்க்கரிசியை உண்டுதானே ஆக வேண்டும் என்று புலையனை ஏளனப்படுத்தியும் கூறும் புலையன் ஏவப் புல்மேல் அமர்ந்துண்டு (புறம் 360) என்ற வரிகளில் கூறப்பட்ட விதத்திலும் நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

இழிசினரான தலித்துக்களின் நிலை சங்க காலத்தில் இவ்வாறிருக்க, இவர்களின் வாழ்க்கைக் கூறுகளை ஒருவித மேலாதிக்கத்தனத்துடன் சொல்லியிருக்கின்றன சங்க இலக்கியப் பாடல்கள், நிலைமைகள் இவ்வாறிருக்க, தலித்துகளின் வாழ்க்கைக் கூறுகள் தலித்துகளால் கூறப்பட்டனவா என்கிறக் கேள்வியைக் கேட்டால் நமக்கு பதிலே கிடையாது. இதற்கான காரணங்களை ஆராய்ந்தால், நமக்கு ஒருசில விஷயங்கள் புலப்படும்.

“எந்த ஒரு மொழியிலும் மேலாண்மை வகிக்கும் மொழி குழுவின் மொழி. இலக்கிய வெளிப்பாடுகள், மரபுகள், சடங்குகள், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவையே அம்மொழி, பேசும் இனத்தின் அங்கீகரிக்கப்பட்ட (Official) பாரம்பரியமாக பதிவு செய்யப்படுகிறது. பாரம்பரியங்களைத் தொகுத்தல், பதிவு செய்தல் முதலியன, அரசு, மதம் போன்ற நிறுவனங்களோடு தொடர்புடைய செயலாகையால், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் பண்பாடு வெளிப்பாடுகள், இம்முயற்சிகளின் போதும் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன, (தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் சாதி எதிர்ப்புக் குரல் ஒரு மேலோட்டமான பார்வையில் தென்படும் சில குறிப்புகள்)

“என்ற பொ. வேல்சாமி மற்றும் அ. மார்க்ஸின் வரிகள் மேலாண்மைச் சமுதாயத்தின் புறக்கணிக்கும் போக்கைத் தெளிவுபடுத்தும். மேலும் இளம்பூரணர், தெய்வச்சிலையார் போன்றோர், தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதுமிடத்து; அவையில் சொல்லக்கூடியவை, சொல்லக்கூடாதவை எவை என்பதைப் பாகுபடுத்தி ஓர் அதிகாரப் பூர்வ ஒழுங்கு முறைக் கட்டமைப்பிற்குள் கொண்டு வருகின்றனர். அவையில் கிளவி, மறைத்தனர் கிளத்தல், மங்கல மரபு, இடக்கரடக்கல் போன்ற கருத்தாக்கங்கள் கட்டமைக்கப்படுகின்றன. ‘செத்தார்’ என்பதை ‘துஞ்சினார்’ என்றும், குத்து கழுவி வந்தேன், என்பதை ‘கால் மேல் நீர் பெய்தும்’ ‘கண் கழி வருவதும்’ என்றும் பெண்ணுருப்பை ‘கருமுகம்’ என்றும் ‘எச்சிலை’ ‘வாய்யயிறு’ என்றும் - இவ்வாறான அதிகாரபூர்வ சொற்கள் கட்டமைக்கப்படுகின்றன. மேலும், ‘வினையுனீங்கி விளங்கியலறிவிண் முன்னவன் கண்டது முதனூலாகும்! (தொல் 649) என்னும் தொல்காப்பிய வரிகளுக்கு பேராசிரியர் உரை எழுதும் போது!

அழிவழக்குகள் மற்றும் கீழ்ச்சாதியினர் வழக்குகள் (இழிசனர் வழக்குகள்) ஆகியவற்றுக்கெல்லாம் நூல் செய்யின் இலக்கணமெல்லாம் எல்லைப்படாது இறந்தோடும் என்கிறார். (பார்க்க நிறப்பிரிகை இலக்கிய இணைப்பு பக்கம் 58 ஜனவரி 1994)

இவ்வாறு காலம் காலமாக ஒடுக்கப்பட்டோரின் மொழி, குரலுக்கு இலக்கியத்தில் அங்கீகாரம் கிடைக்காமல் இருந்தது நோக்கத்தக்கது. 15-ஆம் நூற்றாண்டில், நாடோடிப் பாடலாக வழங்கி வந்த ஒரு பாடலை நாம் பார்க்கலாம்.

ஓதிய நூறும் பொய்யே, உடலுயிர் தானும் பொய்யே சாதியும் என்றேயில்லால் சகலமும் வேறதாடோ வேதியன் படைத்த கல்லால் விதியினை வெல்ல லாமோ பாதியிற் பழியே சூழ்ந்த பாய்ச்சலூர்க் கிராமத்தாரே.

கொக்கு மேற் குடுமி கண்டேன் கோழி மேற் ஆடும் கண்டேன்
நெக்குறுவாலும் கண்டேன் நீரின்மேல் இரு நெருப்பும் கண்டேன்
சற்குலம் என்று சொல்லிச் சதுமறை பேச வேண்டாம்
பக்குவம் அறிந்து பாடும் பாய்ச்சலூர்க் கிராமத்தாரே.
வெற்றிலை தாழை வாழை வித்தொன்று முளைப்பதன்றோ
பற்றிய யோனி பேதம் பாருளோர் அறிந்தி டாமல்
பெற்றவர் தம்மைத் தேடிப் பிறந்திருந் திறந்து போனார்
பற்றி நின்றலைவ தேனோ பாய்ச்சலூர்க் கிராமத்தாரே
குலங்குலம் என்பதெல்லாம் குலங்குலம் பூ னும் நூலே
சிலந்தியும் தூறும் போலச் சிறப்புடன் பிறப்ப துண்டோ
நலத்திரு நான்கு வேதம் நான்முகன் படைத்ததுண்டோ
பலந்தரு பொருளுண்டோ பாய்ச்சலூர்க் கிராமத்தாரே.

மகங் கொண்ட தேகந்தன்னில் மற்றொரு சுத்தம் காணீர்
அகங்கண்டு புறமும் கண்டும் அவனுக்கே தாரமாவேன்
சகங்கண்டு துக்கம் கண்டு சக்கில வழியே சென்று
பகங்கொண்ட தேனோ என்னில் பாய்ச்சலூர்க் கிராமத்தாரே.

ஊருள பார்ப்பார் கூடி உயர்ந்ததோர் சாலை கட்டி
நீரிலே மூர்சி வந்து நெருப்பிலே நெய்யை விட்டுக்
கார்வயல் தவளை போலக் கதறிய வேதந் தானும்
பாரைவிட் டகன்ற தோதான் பாய்ச்சலூர்க் கிராமத்தாரே

சந்தனம் அசிலும் வேம்பும் தனித்தனி சுத்தம் நாரும்
அந்தனார் தீயில் விழ்ந்தால் அவர் மணம் வீசக் காணோம்
செந்தலைப் புலையன் வீழ்ந்தால் தீமணம் வேறதாமோ
பந்தமும் தீயும் வேறோ பாய்ச்சலூர்க் கிராமத்தாரே.

ஒரு பணை இரண்டு பாறை ஒன்றுறுங்கு ஒன்று கள்ளு
அறிவினில் அறிந்தவர்க்கு அதுவுங்கள் இதுவுங் கள்ளே
ஒருகுலை உயர்ந்த தேனோ ஒரு குலை தாழ்ந்ததேனோ
பறையனை பழிப்பதேனோ பாய்ச்சலூர்க் கிராமத்தாரே.

திருச்சி மாவட்டத்தில் திருப்பாச்சிலாக்கிராமம் என்ற பாய்ச்சலூர் கிராமத்துக்கு அருகிலுள்ள உத்திர நல்லூரில் பிறந்து அங்கே ஆற்றங்கரையில் மாடு மேய்த்துக் கொண்டிருந்த பறையர் சாதிப் பெண்ணுக்கும், அதே இடத்தில், ஆற்றங்கரைக்கு தினமும் வேதம் ஒதிச் சந்தியா வந்தனம் செய்பவரும் ஒரு பார்ப்பனச் சிறுவனுக்கும் இடையே காதல் மலர்கிறது. உறவாக வளர்கிறது. இவ்வறவைப் பிரிக்க இயலாது போகவே, உத்திரநல்லூர் நங்கையை உற்றம் சுற்றத்தோடு அழிக்க தீவட்டிகளோடு வரும் பார்ப்பனருக்கு எதிராகப் பாடப்படுகிறது இக்கவிதை. பார்ப்பனச் சிறுவன், வந்தவர்களை அச்சமின்றி எதிர்க்கிறான். (பார்க்க. முஅருணாச்சலம்: தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 15-ம் நூல் பக்கம் 359-362)

இதேப் போன்றதான சாதி எதிர்ப்புக் குரல்களை சித்தர் பாடல்களிலும் காணலாம்.

காலை மாலை நீரிலே மூழ்கும் மந்த மூட்காள்!

காலை மாலை நீரிலே கிடந்த தேரை என்பெறும்?

ஆட்டிறைச்சி தின்றதில்லை அன்றும் இன்றும் வேதியீர்!

ஆட்டிறைச்சி அல்லவோ யாகம் நீங்கள் ஆற்றலே!

மான் இறைச்சி தின்றதில்லை அன்றும் இன்றும் வேதியீர்!

மான் உரித்த தோல் அலோ மார்பு பூணும் அணிவதும்?

பறைச்சி ஆவதேதடா பனத்தி ஆவதேதடா!

பறைச்சி யோகம் வேறதோ பனத்தி போகம் வேறதோ?

(பார்க்க: சித்தர் பாடல்கள் பக் 7 பூம்புகார் பிரசுரம் சென்னை (1976) சிவவாக்கியார்)

இவ்வாறான சித்தர் பாடல்கள் சாதியெதிர்ப்புக் குரலை எழுப்பியிருப்பினும்; வெறும் உடல் ரீதியான சமநிலைப்பாட்டைச் சொல்லி, பெண்களைப் போகத்திற்கான பொருளாக இரண்டாம் நிலையில் வைத்துப் பார்த்த பாங்கும், இறைமறுப்பின்மையும் சித்தர்களின் ஒட்டு மொத்தப் பாடல்களின் சாரம்சமாக நாம் கணிக்க முடியும்.

இவைகளை நாம் தலித்தியத்திற்கான மேலோட்டமான பதிவு என்ற வகையில் எடுத்துக்கொள்ளலாம். மேலும் அடிப்படையான ஒரு கலகக் குரல் இவர்களின் பாடல்களின் முக்கிய அம்சமாக இருக்கிறது.

இவற்றைப் பின்னணியாகக் கொண்டு தற்காலக் கவிதைச் சூழலை நாம் பார்க்கலாம்.

பகுதி - 3

இன்றைய தமிழ்க் கவிதைச் சூழல் மூன்று வகையான பிரிவுகளாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்று ஒரு பரந்த அனுமானத் தளத்தில் சொல்ல முடியும்.

சங்கக் கவிதைகளான சந்தக் கவிதையின் நீட்சியாக இன்றும் மரவு வழியான கவிதைகளைத் தாங்கி வரும் தமிழ்க் கவிதை இதழ்களான “தென்மொழி”, தமிழ்ச்சிட்டு, முல்லைச்சரம் போன்ற இதழ்கள் தங்களின் கடைசி மூச்சுக்களைக் கூட நிலாமுற்றங்களையும், இயற்கைக் காட்சிகளையும், பெண்களின் அங்க அழகையும் பழமையின் மாட்சிமையோடு தருவதில் செலவிட்டு, தங்களின் மன்னர் பாரம்பரியப் பெருமைகளின் எச்சங்களாக உலா வருகின்றன. இத்தகைய கவிதை முயற்சிகளில் தனித்தன்மையாகக் காணப்படும் விஷயம் தனித்தமிழ் பேணல் என்பது மட்டுமேயன்றி வேறுவகையான குறிக்கோள் என்று ஒன்றுமில்லை. இத்தகைய கவிதைகளின் உள்ளடக்கம் குறித்து ஆராய்வது வீண்.

இரண்டாவதாக நமக்கு கவிதைகளாக அறிமுகமாயிருப்பவை பாரதி முதலான கவிஞர்களின் வசன, புதுக்கவிதைகளாகும். புதுக்கவிதைகளின் முன்னோடியாக இருப்பவர்கள் என்று நமக்கு அறிமுகமானவர்கள் ந. பிச்சைமுர்த்தி, குபரா, சி.க. செல்லப்பா, க.நாசு., தி.சொ. வேணுகோபாலன், தருமு சிவராமு, சிமணி, எஸ்.வைத்தீஸ்வரன், ஞானக்கூத்தன், பசுவய்யா போன்றோர் ஆவர். தமிழ்க் கவிதைகளில் நவீன வடிவங்களைச் சோதனை செய்யும் முயற்சிகளில் “மணிக்கொடி”, எழுத்து, கசடதபற, கொல்லிப்பாவை, சதங்கை, ஞானரதம், போன்றவை இதழ்களில் மேற்குறிப்பிட்ட கவிஞர்களின் கவிதைகள் வெளியாயின. இவர்கள் கவிதைகளின் ஒட்டுமொத்த சாராம்சமும் ஒரு குறிப்பிட்ட சிறுபொறியைத் தாங்கிய கவிதானுபவமாக மட்டுமே இருந்தன. பெருங்காவியங்கள்

என்னும் அளவில் புதுக்கவிதையில் எந்தவொரு முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இக்கவிதைகளில், பார்ப்பன மற்றும் உயர்ச்சாதியைச் சேர்ந்த நடுத்தர வர்க்கத்தினரின் தேடல் சார்ந்த கருத்துக்கள் கவிதைகளாயிருக்கின்றன. இவர்களின் கவிதைகளில் மையக் கலாச்சாரத்தின் விழுமியங்கள் கவிதைக் கருப்பொருளாக முன் நிறுத்தப்படுகின்றன. உதாரணமாக, ஞானக்கூத்தனின் ஒரு கவிதை,

நாயகம்

மனிதர் போற்றும் சாமிகளில்
ஒற்றைக் கொம்புக் கணபதியை
எனக்குப் பிடிக்கும். ஏனெனில் வே
றெந்த தெய்வம் வணங்கிய பின்
ஒப்புக்கொள்ளும் நாம் உடைக்க?

(இலக்கியச்சங்கம் வெளியீடு (1973) பிரேம் பிரஸ், சென்னை-4)

(பார்க்க: அன்று வேறு கிழமை - ஞானக்கூத்தன், பக் 58)

இக்கவிதையில் நமக்கு அறிமுகமாகும் நபர் ஒரு ஆத்திகர். இவர் அனைத்து வகையான விக்கிரகங்களை வழிபடுபவர். கணபதியை ஒற்றைக் கொம்பு கணபதியை இவருக்கு மிகவும் பிடிக்கும். இவரின் கருத்துப்படி மனிதர்கள் எல்லோரும் சாமி கும்பிடுபவர்கள். மனிதர்கள் அனைவரும் சாமியைப் போற்றுகிறார்கள். இப்படி இவர் கூறுவதால் சாமி கும்பிடாதவர்களை இவர் மனிதர்களாக ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார் என்றும் அனுமானிக்க இடம் உண்டு. இந்தக் கவிதையின் மூன்றாவது வரியின் கடைசியில் தனியாகத் தொங்கலில் விடப்படும் 'வே' என்ற எழுத்து நான்காவது வரியின் முதல் எழுத்தாகப் போய்த் தொலைத்திருக்க வேண்டியது. கவிஞரின் - கவிதா முயற்சியில் - சோதனை முயற்சி முறை 'வே' வெட்டி மூன்றாவது வரியில் தொங்கலில் விட்டு இதற்கு விசேஷித்த தொனி கிடைக்கிறதா என்று காத்திருந்து பார்க்கிறது. இதை நாம், இக்கவிஞரின் கவிதாபூர்வமான சோதனைச் சேட்டை என்று கொள்ளலாமா? ஏனென்றால், இவருக்கு கணபதியின் சில உடைத்தல் என்னும் பாரம்பரிய வழக்கு இவருக்கு அதிர்ச்சியாக அல்லது வித்தியாசமான ஒரு நிகழ்வாகப் படுவதால் இதே போல் வேறு எந்தச் சாமியின் சிலையை உடைக்கலாம் என்று கணக்குப் போட்டுப்பார்க்கிறார்.

வழக்கு அவ்வாறில்லாத பட்சத்தில் உடைக்கப்படும், அல்லது உடைக்க அனுமதிக்கும் கணபதியின் மேல் அவருக்கு அதீதமான மதிப்பும், கவனமும் நேசமும் வந்துவிடுகிறது.

இந்தக் கவிதை எழுதப்பட்டதன் நோக்கம் என்ன? இந்தக் கவிதையின் மீது ஆசிரியர் எந்த வகையான கருதுகோளை முன்னெடுத்து வைக்கிறார்? இக்கவிதை பயன்பாட்டு அளவில் என்ன செயலை வாசகனின் மனதில் உருவாக்கும்? இவற்றிற்கெல்லாம் என்ன பதில் கிடைக்கும்? இக்கவிதையில் ஒரு வாசகனுக்கு கிடைக்கும் விஷயம். கவிஞரின் சில்லறைக் குறும்பு மட்டுமே.

இந்த வரிசையில் வரும் கவிஞர்களின் நல்ல கவிதைகள் சில காணப்பட்டாலும், இந்தக் கவிதைகளின் உள்ளடக்கம் என்ன என்ற கேள்விக்கு முன், திராணியற்று நிற்கின்றன, கவிஞர் தருமு

சிவராம், விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளின் கருதுகோள்களை, அதன் சாராம்சத்தை பத்துவரிக் கவிதைக்குள் கொண்டு வர முயற்சித்தது ($E=MC^2$) கடலைக் கமண்டலத்திற்கள் கொண்டு வரும் முயற்சியாகும். இத்தகைய ஒரு கவிதையின் பெரிய மதிநுட்பத்தைக் கண்டுவிட்டதாக வேறொரு கவிஞர் புளகாங்கிதமடைந்து பேருவகை கொள்கிறார்.

“அருப் சிவராம்”, “கலை கலைக்காகவே” என்னும் மாய வளையத்தின் போலித்தனத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவராக இருக்கலாம். எனினும் இந்தக் கவிதையில் அவர் சித்திரித்திருக்கும் உண்மை ஒரு தனி அழகோடும் மெருகோடும் உருப்பெற்றிருக்கின்றது. அதனால் ஒரு மகத்தான கவிதையாக இதனை நான் கணிக்கின்றேன்.

கவிதை என்ன விஷயத்தை சொல்ல வேண்டும் என்பதில் கருத்து வேறுபடலாம். ஆனால் மொழியின் ஆற்றல்களையும் சாத்தியங்களையும் சோதனை செய்து பார்க்கும் அற்புதக் கருவி கவிதை. அத்தகையதொரு சக்தி வாய்ந்த கருவியாக உருக்கொண்ட கவிதை ($E=MC^2$) (வானம்பாடி கவிதா மண்டலம் 1972 செப்டம்பர் மாத கவிதைத் தேர்வு கோவையில் 221072-ல் திரு. தி.க.சி. தலைமையில் செஞ்சிலுவைச் சங்க அரங்கில் படித்ததிறனாய்வுக் கூட்டுரை) சிற்பி-தாமரை - டிசம்பர் '72 மலர்: 14, இதழ்: 6, பக்: 70,71).

இதுபோன்ற “மேல் நோக்கிய பயணம்” சார்ந்த கவிதைகள் மிகவும் உன்னதமான கவிதைகளாகக் கணிக்கப்பட்டு மகுடம் சூட்டப்பட்டன.

முன்றாவது அணியில் வரும் கவிதைகள் தங்களைச் சோசலிசக் கவிதைகள் என்று முத்திரை குத்திக் கொண்ட திராவிட அரசியலின் சாராம்சங்களைத் தாங்கிய, கம்யூனிச ஆதரவு கொண்ட வானம்பாடி கவிதைகள், இவர்கள் தங்களுக்கென ஒரு தனி முத்திரை குத்திக்கொள்ள முற்பட்டார்கள். இவர்கள் கவிதைகளில் கற்பனைக் கனவியல் சார்ந்த முற்போக்கு புனைவுகள் காணப்பட்டன.

தாஜ்மஹாலை முன்னிறுத்தி ஒரு ரொட்டித் துண்டின் மகாத்தியம் பற்றி பேச முற்பட்டன இவர்களது கவிதைகள். படித்துச் சிலித்திட வைக்கும் படாடோபமான வார்த்தைப் பிரயோகங்களின் அணிவகுப்புகள் இவர்களுக்கு கவிதைகளெனப்பட்டன. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினரின் அடுக்குமொழிப் பிரயோகத்தின் அடுத்தக்கட்ட வளர்ச்சியாக இந்த வானம்பாடி கவிஞர்களின் வார்த்தைப் படிமங்கள் அப்போது புது மோஸ்தருக்கான அங்கீகாரத்தைப் பெற்று ஆர்த்தெழுந்து திரிந்தன. இந்தக் கவிஞர்களின் பெருமூச்சு கடற்கரைக்குப் போயிருந்தால் கப்பல்கள் கவிழ்ந்திருக்கும். அந்தக் காலக்கட்டத்தில் மரபுக் கவிதைக்கும் புதுக்கவிதைக்குமான போட்டியும் சர்ச்சைகளும் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. வானம்பாடி கவிஞர்களில் பெரும்பாலோர் தமிழ்கற்ற ஆசிரியர்களாக இருந்ததால், இவர்கள் ‘பழமையில் காலூன்றி புதியதில் சிறகு விரிக்கிறோம்’ என்று அறிக்கையிட்டு மரபுக் கவிதைகளிடம் மன்னிப்புக்கோரி, சமாதானம் உடன்படிக்கைச் செய்து கொண்டு புதுப்பெண்ணைப் பார்க்கத் தாவியவர்கள். இந்த வரிசையில் வந்தவர்களில் மு.மேத்தா, நா.காமராசன், ஈரோடு தமிழன்பன், சிற்பி, புவியரசு, மீரா, அப்துல் ரகுமான் போன்ற கவிஞர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இவர்களிடம் காணப்பட்ட சிறப்பம்சம் - வறுமை பற்றிப் பாடினார்கள், தொழிலாளர்களைப்

பற்றிப் பாடினார்கள், முதலாளிகளின் அடக்குமுறை பற்றிப் பாடினார்கள், இன்னும் அரிசனங்களைப் பற்றியும் பாடினார்கள். ஆனால் தாங்கள் பாடிய கவிதைகளுக்கான பாடுபொருள் குறித்து மேலோட்டமான கருத்துக்களையே கொண்டிருந்தனர். ஏனென்றால், இவர்களின் பாடுபொருளைப் பொறுத்த மட்டில் இவர்கள் பார்வையாளர்கள் மட்டுமே. பாடனுபவிப்பவனுக்கிருக்கும் வெய்யிலும், வெக்கையும், பார்வையாளனுக்கு எப்படி இருக்க முடியும்? இவர்கள் பாடிய அனேக கவிதைகள் இக்கருத்தை நிரூபிப்பனவாக உள்ளன.

உதாரணமாக ஒரு கவிதை

முள்முடி

எச்சில் இலை பொறுக்கும்,

இந்தியாவின் இளைய தலைமுறையே

கவலைப்படாதே நீ இளவரசன்.

இன்னம் கொஞ்சநாளில்

ஓட்டுரிமை முள்முடியைத்

தலையில் சூட்டி விடுவார்கள்.

ஓட்டுவாளுக்கு ஐந்து ரூபாய் நிச்சயம் உண்டு.

கள்ள ஓட்டுக்கும் காசுகள் உண்டு

கோஷம் போட்டால் கொஞ்சம் அதிகம்

கொடி தூக்கினாலோ கொள்கை வீரர்

கொள்கைக்கெல்லாம் கூலி உண்டிங்கே.

கவலையை விடுவாய்

கண்மணியே நீ.

- இந்திரன்.

(அந்தியன் - பக்-29, வெளியீடு: அன்னம் பிரைவேட் லிமிடெட், சிவகங்கை, 1982)

கவிஞர் இந்திரனின் கவிதையை ஓர் அங்கதக் கவிதையாக எடுத்துக் கொண்டாலும் சமுதாய முன்னேற்றத்திலும், ஜனநாயக சோஷலிசத்திலும் நம்பிக்கை உள்ள ஒருவருக்கு அதுவும் கவிஞருக்கு, ஓட்டுரிமை என்னும் ஒரு பெரிய ஆயுதத்தை முள்கிரீடமாக நினைக்க நேர்ந்த அவலம் என்ன என்பது யோசிக்க வேண்டிய ஒன்று. இது போன்ற கவிதைகள் யோசிக்காமல் போகிற போக்கில் எழுதப்பட்ட கவிதைகளாக பலமிழந்து நிற்கின்றன.

மூன்றாவது வரிசையின் உட்பிரிவாக சிவப்பு இலக்கியக் கவிஞர்களின் கவிதைகளைச் சொல்லலாம். இந்த வரிசையில் இன்குலாப், தணிகைச் செல்வன், ஏ.தெ. சுப்பையன் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களின் கவிதைகள் சிவப்பு இதழ்களான மனஓசை, செம்மலர், செந்தாரகை போன்ற இதழ்களில், இடம் பெற்றன. இவர்களில் தனித்த குரலாக உருவெடுத்து சாதனைகளைச்

செய்தவராக கவிஞர் இன்குலாப் திகழ்கிறார். வானம்பாடிக் கவிஞர்களுக்கும் இவர்களுக்குமான இடைவெளியை சோஷலிச யதார்த்தவாதம் என்ற பெருஞ்சுவர் பிரித்து வைத்தது. வானம்பாடிக் கவிஞர்களுக்கும் இவர்களுக்கும் பொதுவான அம்சமாக கற்பனைக் களவியல் கூறுகள் இருந்தாலும், பின்னவர்களின் பார்வையில் யதார்த்தக் கூறுகள் பெருமளவில் இடம் பிடித்திருந்தன. முன்னவர்களும், பின்னவர்களும் வேறு வேறு முகாமையில் இருந்து கொண்டு இரண்டாவது அணியினரை விமர்சித்தனர். இத்தகைய போக்குகள் 70களின் ஆரம்ப காலம் வரையில் வந்தன, இன்னும் தொடர்கின்றன.

இதற்கு முந்தைய பத்தாண்டு காலத்தில் தமிழகம் பல்வேறு அரசியல், சமூக, கலாச்சாரப் பிறழ்வுகளைக் கண்டது. தேசியக் கட்சிகளில் பின்னடைவும், அரிசனங்கள் எரிக்கப்பட்ட மண்டைக்காடு, மீனாட்சிபுரம், வெண்மணி சம்பவங்களும் அரசியல் கோதாவினும், மத நிறுவனங்களிடையேயும் ஒரு புதிய உத்வேகத்துடனான மாறுதல்களை கொண்டு வந்தன. அரிசனங்கள் இஸ்லாத்திற்கு மாறுவதை சாதி இந்துக்களால் தடை செய்ய முடியவில்லை. இந்த மத மாற்றத்தின் போது கிறிஸ்தவ மத நிறுவனங்களின் மீது பிரத்யேகமான பார்வைகள் கவிந்து கேள்விகளை எழுப்பின. கல்விக்காக கிறிஸ்தவர்களாக முன்பு மாறிய அரிசனங்கள் இப்போது கலவரத்தின் பின்னால், கிறிஸ்தவத்தை விடுத்து இஸ்லாத்திற்கு மாறவேண்டிய அவசியம் என்ன என்ற கேள்வியில், இந்து மதத்திற்கு கொஞ்சமும் குறைவின்றி சாதீய மரபுகள் கிறிஸ்தவத்திற்குள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்திருப்பது அறியப்பட்டு அவற்றை முடிமறைக்கும் வேலைகள் நடைபெற்றன. மேலும் இந்து மத மடங்கள் தங்களின் நால்வருண கொள்கையை கொஞ்ச காலத்திற்கு முடக்கி வைத்து அரிசனங்களின் புலம் பெயர்தலை தடுத்து நிறுத்து முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டது. இப்படிப்பட்ட சமுதாயச் சீரழிவுகள் ஒருபுறம் நடந்துகொண்டிருக்க, இந்திய அளவில் 1976-ல் அவசர நிலைப் பிரகடனம் பிறப்பிக்கப்பட்டு, பத்திரிக்கைச் சுதந்திரம் பறிக்கப் பட்டது. அப்போது சிறிதும் பெரிதுமாக வெளிவந்து கொண்டிருந்த சிறு பத்திரிக்கைகள் திடீரென்று காணாமல் போயின. எம்ர்ஜன்சியின் கிடுக்கிப் பிடிக்குள் புதுக் கவிதைகள் முச்சுத் திணறி வெளியேவர மறுத்தன. இப்படிப்பட்ட ஒரு காலக்கட்டத்தில் தான் தனித்த குரலாக எம்ர்ஜன்சியை விமர்சித்து ஆத்மாநாமின் “அவசரம்” கவிதை வெளியானது. இவரின் “தனியொருவன் எரித்தால் வன்முறை அரசாங்கம் எரித்தால் போர்முறை” என்ற கவிதை வரிகள் அனைத்துத் தரப்பினராலும் பேசப்பட்ட வரிகளாகும்.

அதே வேளையில் 1981-ஆம் ஆண்டில் மக்கள் கலை இலக்கியக் கழகத்தின் வெளியீடாக வந்த ‘சோசலிசக் கவிதைகள்’ என்னும் தொகுப்பு (வெளியீடு: மக்கள் கலை இலக்கியக் கழகம், சென்னை - 1981, தொகுப்பும், மொழிபெயர்ப்பும் குமரன், இளங்கோ, மருதமுத்து, சூரியதீபன், இன்குலாப் ஆகியோர்) (அச்சம் விற்பனை உரிமையும் அகரம், சிவகெங்கை) வானம்பாடிக் கவிஞர்கள் மத்தியிலும், ஹென்ரிச்-ஹெய்னே (செர்மனி 1797-1865) பிரோஸலவ் ஹோல்றுப் (செக்கோஸ்லோவேகியா) ஜோகொர்ரி (ஸ்காட்லாந்து) ஹோ-சி-மின், மாயாகாவஸ்க்கி (ரஷ்யா), டோப்ரி ஜோடேவ் (பல்கேறியா) பெர்டோல் பிரக்ட், எரிக் பிரைட் ஆஸ்தீரியா) நஸீம் இக்மட் (துருக்கி) போன்ற உலகப் புகழ்பெற்ற கவிஞர்களின் முழு வீச்சுடனான, ஆரவாரமற்ற கவிதைகளை அறிமுகம் செய்தன. மேலும்,

பல்வேறு சிற்றிதழ்களும் இதுபோன்ற மேல்நாட்டுக் கவிதைகளைத் தமிழில் அறிமுகம் செய்து ஒரு புதிய கவிதைச் சூழலக்கான களம் அமைத்துக் கொடுத்தன.

அதைத் தொடர்ந்து 1982-ஆம் ஆண்டு, கருப்பர்களின் கவிதைகளையும், கதைகளையும் மற்றும் புனைவுகளையும் தாங்கிய 'அறைக்குள் வந்த ஆப்ரிக்க வானம்' என்னும் புத்தகம், தமிழ் நாட்டில் வாழும் ஒடுக்கப்பட்ட தலித் இன மக்களுக்கான இலக்கியத்தின் வரவுகளுக்கு வித்திட்டது. இந்தத் தொகுப்பின் முகப்பில், லாஸ்ஸீடன் உற்றுசீஸ்-ன் கீழ்க்கண்ட அறிக்கையை வெளியிடப்பட்டிருந்தது:

புதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்த

நீக்கரோ கலைஞர்களான நாங்கள்

எங்களது தனிப்பட்ட கருப்புத் தோல்

போர்த்திய பண்புகளை எவ்வித

பயமோ, வெட்கமோ இன்றி

வெளிப்படுத்த முனைகிறோம்

நாங்கள் அழகானவர்கள் என்று

எங்களுக்குத் தெரியும்

அசிங்கமானவர்கள் என்றும்

தெரியும். முரககள் சிலநேரம்

சிரிக்கின்றன. சில நேரம்

அழகின்றன.

நாங்கள் எங்களுக்குத் தெரிந்த

முறையில் எங்களுக்கான நாளைய

கோயில்களைக் கட்டுகிறோம்.

(அறைக்குள் வந்த ஆப்ரிக்க வானம் - தொகுப்பும் மொழிபெயர்ப்பும் இந்திரன் - பக் 1, முதற்பதிப்பு;

வெளியீடு: அன்னம் சிவகெங்கை (1982) இரண்டாம் பதிப்பு: ஜூன் 1993, வெளியீடு: யாழி பதிவு வெளியீடு).

இந்தக் கருப்புக் கவிதைகளின் அறிமுகம், இதுவரை அரசியல் மற்றும் பொருளாதார ரீதியில் ஒடுக்கப்பட்டவர்களை மட்டுமே கருப்பொருளாகப் பாடிக்கொண்டிருந்த தமிழ்க்கவிதைப் பரப்புக்கு, சமூக மற்றும் கலாச்சார ரீதியாக ஒடுக்கப்பட்ட தலித்துகள் பற்றிப் பாட வேண்டிய அவசியத்தையும், புதிய பாடுபொருள் பரப்பையும் வெளிச்சமிட்டுக் காட்டியது. மேலும் இத்தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகள், வெற்றுக் கோஷங்களாக இல்லாமல், வாழ்க்கை சார்ந்த தகவுகளை அதன் அனைத்து கனத்தோடு மிகக் கவனமாகவும், எளிமையாகவும் கொண்டு வந்து நிறுத்தியதால், மையக் கலாச்சார மற்றும் பார்ப்பனிய தேடல்களின் இருண்மையான கூறுகளை உள்ளடக்கிய அவற்றை உன்னதமான

இலக்கியமாக சுற்பிக்கப்படுத்தப்பட்டு வந்த விவாதங்களைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியது. எளிமையும், தீவிரமும் நிறைந்த புதிய கவிதைக் கூறுகளை தமிழ்க் கவிதை உலகம் கண்டது. உதாரணமாக ஒரு கருப்புக் கவிதை:

“தற்கொலை பற்றிச் சிந்திக்கும்

கறுப்புக் கவிஞர்களுக்கு”

- எத்திரிட்டி னைட் (அமெரிக்கா)

கறுப்புக் கவிஞர்கள் வாழத்தான் வேண்டும்

-இரும்புப் பாலங்களின் மீதிருந்து

(வெள்ளைப் பையன்களைப் போல)

குதிக்கக்கூடாது.

கறுப்புக் கவிஞர்கள் வாழத்தான் வேண்டும்

-இரயில் தண்டவாளங்களில்

(வெள்ளைப் பையன்களைப் போல)

கழுத்தை வைக்கக் கூடாது.

‘கருப்புக் கவிஞர்கள் தேடத்தான் வேண்டும்

-ஆனால் இருண்ட குகைகளில் அதிகம்

தேட வேண்டியதில்லை.

அல்லது அடிமனச் சுவடுகளில்

(வெள்ளைப் பையன்களைப் போல)

உள்ளான் குருவிகளை

வேட்டையாட வேண்டியதில்லை.

ஏனெனில்

கறுப்புக் கவிஞர்கள்

கறுப்பு மக்களுக்கு சொந்தமானவர்கள்.

கறுப்புக் காதலர்களின்

புல்லாங்குழல்கள்

கறுப்புச் சோகம் இசைக்கும் கருவிகள்

கறுப்பு வீரர்களின்

எக்காளக் குழல்கள்.

எல்லாக் கறுப்புக் கவிஞர்களுக்கும்

இசைக் கருவிகளாகவே மடியட்டும்

மடிந்து அணிவகுத்துச்

செல்பவர்களின்

காலடிப்புழுதியில்

புதைக்கப்பட்டும்.

(அறைக்குள் வந்த ஆப்ரிக்க வானம் - தொகுப்பும் மொழிபெயர்ப்பும், இந்திரன், பக். 116, 117)

இந்தக் கவிதையில் அலங்காரச் சொற்கள் இல்லாதத் தன்மை, பொருள் புரிதலில் இருண்மை கலவாத எளிமை, அதே வேளையில் ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தின் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட வன்முறை அவ்வன்முறைகளின் எதிர் வினையான அடிபணிந்து போகாத தன்மை, இவை அனைத்தையும் அதன் முழுமையான சோகத்துடன் சொல்லும் பாங்கு இக்கவிதையை மனமீளலுக்கான மறுவாசிப்புக்கு நம்மை இட்டுச் செல்வது தவிர்க்க இயலாததாகும்.

பின்னர் 80-களின் முற்பகுதியில் இலங்கையில் இனவாத அரசு, சிறுபான்மைத் தமிழருக்கு விரோதமாக வன்முறையைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டபோது உலகெங்கிலும் சிதறிக்கிடந்த தமிழர்களின் கவனம் இலங்கைத் தமிழர்களின் மீது விழுந்தது. இலங்கைத் தமிழர்கள் பல்வேறு நிலைகளில் ஓடுக்கப்பட்டனர். அனைத்து வகையான ஓடுக்கு முறைகளையும் விட, கலாச்சார ரீதியான ஓடுக்குமுறை இலங்கைத் தமிழர்களைப் பாதித்தது. தமிழர்களுக்கு எதிரான அத்து மீறல்களை விசாரிக்க வந்த பன்னாட்டு ஜீரிகளின் ஆணையம் (INTERNATIONAL COMMISSION OF JURISTS) கீழ்க்கண்ட அறிக்கை ஒன்றை சமர்ப்பித்தது: “எந்த வகையான அழிவு யாழ்ப்பாண மக்களிடம் மிகுந்த பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது என்று பேராளர்களிடம் கேட்டால் அதற்கான பதில் யாழ்ப்பாண மக்களின் கற்றல் மற்றும் கலாச்சாரத்தின் மேலுள்ள ஆவலின் மேலும் அவர்களின் கற்றல் மற்றும் கலாச்சாரத்தின் நினைவுச் சின்னத்தின் மேலும் நடந்த காட்டுமிராண்டித்தனமான தாக்குதல்தான் என்பது தான் பதிலாக இருக்கும்— நூல் நிலையத்தின் அழிவு பல ஆண்டுகளுக்கு இம்மக்களின் மனதில் கசப்பான நினைவுகளாக இருக்கும்” (Ethnic conflict and violence is Sri Lanka) இலங்கையில் இனச்சண்டை மற்றும் வன்முறை - Report of a mission to Sri Lanka in July - August 1981 on behalf of the International Commission of Jurists by Prof. Virginiaa. Leary, Faculty of Law and Jurisprudence State University of New York at Buffalo. USA with the supplement by the ICJ staff for the period 1981-1983 page 32. வெளியீடு: (INTERNATIONAL COMMISSION OF JURISTS, GENEVA, AUGUST 1983)

இப்படிப்பட்ட பெரும்பான்மை அரசின் கலாச்சார ரீதியான தாக்குதலின் காரணமாக, இலங்கைத் தமிழர்கள் பல்வேறு நிலைகளில் தங்களின் காலடிச்சுவடுகளை அழுந்தப் பதித்துக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயத்திற்குள்ளானார்கள். தாம் பிறந்த மண்ணையும் அதன் அரவணைப்பையும் இழந்தார்கள். தங்கள் கலாச்சாரத்தின் சின்னங்கள் நெருப்பிலிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டன. இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் இலங்கையிலிருந்து முழு வீச்சுடனான, ஆரவாரமில்லாத நேரடித்தன்மை வாய்ந்த படைப்புகள் அதிகமாக வெளிவந்தன. தங்களின் கண்ணெதிரே இழந்துபோன கலாச்சாரப் பதிவுகளை மீட்டு அல்லது அதற்குப் பதிலாக புதிய படைப்புகளை முன்நிறுத்த வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தனர். மிகச்சிறந்த படைப்புகளை முன்நிறுத்த வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தனர். மிகச்சிறந்த படைப்புகளைத் தந்தவர்களாக மகாகவி,

எம்.ஏ.நூர்மான், சிவசேகரம், யேசுராஜா, சண்முகம் சிவலிங்கம், சேரன் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம்.

உன்னதக் கவிதையின் மொழி பற்றிய விசாரணையில்:

சமூக-வரலாற்றுப் பாத்திரம் வகிக்கும் கலை - இலக்கியங்கள் உருவம்-உள்ளடக்கம் இரண்டிலும் தம்மைக்காணும் இருவகைப் போக்குகளிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டிக்கொள்கின்றன, ஒன்று, பெரும் கலை இலக்கியப் புரோகிதர்களால் மட்டுமே புரிந்து கொள்ளப்பட்டு, அருள் பாலிக்கப்பட்ட, மேட்டுக் குடியினருக்கு மட்டும் விளக்கப்படுகிற பூடகமான படைப்புகள். மற்றொன்று சமூகக் கொடுமைகளைக் கருத்தளவில் மட்டுமே கேட்டறிந்துள்ள, உண்மை அனுபவத்தின் போலப் பிரதிபலிப்புகளைக் கருப்பொருளாக்கி விளம்பரம் தேடும் முற்போக்குப் படைப்புகள்.

இரண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்ட போக்கை நிராகரிக்க சிலர் சுவரொட்டிச் சுவோக நடைப்படைப்புகள் என்று வர்ணிக்கப்படுகிறது. (அது தவறு).

அதற்கு பெயர் 'முழக்கங்கள்' மேற்கு வங்கத்தின் புரட்சிக் கவிஞர் சரோஜ் தத் இவ்வாறு எழுதினார்:

“கவிதை

முழக்கமாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறது என

நீங்கள் சோகமடைகின்றீர்கள்

நானோ

கவிதை

முழக்கமாகமாறக் தவறிக்கொண்டிருக்கிறதே என

வாட்டம் கொள்கிறேன்

உயிரற்ற வெற்று முழக்கமாகக் கவிதையைக்குறைப்பது தவறு. பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களின் சித்தங்களை, ஒரேச் சித்தமாக ஒரேக் குறிக்கோளாக மாற்றுகின்ற புரட்சிகரமான முழக்கத்தின் பேராற்றல் உடையதாகக் கவிதை இருக்க வேண்டும். வெறும் உருவ வாதம், வெற்றுப் பரிசோதனைகள், படிமப் பம்மாத்துக்கள், சொற்குப்பைகள் ஆகியவற்றிலிருந்து கவிதையை விடுவித்து, சமூகச் செயற்பாட்டுக்கான ஆன்மீகக் கருவி என்ற பாத்திரத்தை அதனிடம் மீண்டும் ஒப்படைக்க வேண்டும்” என்கிறார். இலக்கிய விமர்சகரும் சமூகவியல் ஆய்வாளருமான எஸ்.வி. ராஜதுரை அவர்கள் (பார்க்க: இரண்டாவது சூரிய உதயம்' முன்னுரையில், நூலாசிரியர் - சேரன், பக். 6, 7, முதற்பதிப்பு - வயல் கலை இலக்கிய வட்டம், கெல்லிப்பிழை, இலங்கை (1983) இரண்டாம் பதிப்பு - பொதுமை வெளியீடு, சென்னை (1983).

கவிஞரின் (சேரனின்) கவிதைகள் ஆர்ப்பாட்டமில்லாத மானுட விழுமியங்களில் ஆணிவேர்களை அடையாளம் கண்டு, படிப்பவர் மனதில் எதிர்ப்பில் அதிர்வுகளைச் சுண்டிவிடும்

தன்மை கொண்டவை. இது தனிமனிதக் குரல்போல் அல்லாமல், ஒட்டுமொத்த இனத்தின் மீது ஏவிவிடப்பட்ட அறைகூவலாகவே விளங்குகிறது.

உதாரணத்திற்கு ஒரு கவிதையைப் பார்க்கலாம்.

'எனது நிலம்'

சிறகு வலை விரித்த பரவைக் கடல்

மேலே முச்செறியும் காற்று

கடல் நடுவில்

கலையும் தலைமயிரை

விரல்களாலழுத்தி நிமிர்க்கையிலெல்லாம்

கரை தெரிகிறது

பனைமரமும் இடையிடையே ஓடுகளும்.

அலையும் எஞ்சின் இரையும் பொழுது

சிதறும் துளியும்

ஒன்றரை மணி நேரம்

எப்படி முடிந்ததாம்....?

பிறகு, மணல் நிமிர்ந்த வெளி

அதனுள் புதைந்த பனைகள்

ஒவ்வொன்றும் ஓராள் உயரமெனக்

கன்னி மணல் மீது தலைநீட்டும்

மணலோ

சண்ணாடி விதையிட்டுச் சூரியன் போய்க் குடியிருந்த

பொன்னன் துகள்-

அதன் கீழ்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள்

முன்பாக, என் முன்னோர் நடந்த

நிலப்பரப்பு

ஒரு காலடி ஆனால்

ஓராயிரம் ஆண்டு

எம்வேர் நீண்டுள்ளது.

(பார்க்க: இரண்டாவது சூரிய உதயம், ஆசிரியர் சேரன், இரண்டாம் பதிப்பு:

பொதுமை வெளியீடு (1983), பக் - 23)

தலைக்கு மேல் இரைச்சலுடன் அலைந்து திரியும் போர்விமானங்கள் மோட்டார் படகில் தன் சொந்த மண்ணுக்குத் திரும்பும் போ ராளி - அவனுக்குத் தன் மண் மீது இருக்கும் தீவிரமான வேட்கை ஜோடனைகளற்ற வார்த்தைகளில் சொல்லப்படும் போது, வாசகன் எந்த மண்ணைச் சேர்ந்தவனாக இருப்பினும் அவனவனுக்கான மண்ணின் மீதான தீராத வேட்கையை உண்டு பண்ணக்கூடிய வரிகள். இக்கவிதையின் கடைசி வரிகளை நாம் கடந்துவிட்ட போது நம் கால்கள் நம் மண்ணில் வேர்விடத் தொடங்கியிருப்பதை உணர முடியும்.

பகுதி - 4

இப்படியாக, ஆரவாரமற்ற சோசலிசக் கவிதைகளின் அறிமுகம், ஆப்ரிக்க கவிதைகளின் பரிச்சயம், அவையனைத்தையும் விட நேரடித்தன்மை கொண்ட இலங்கைக் கவிதைகளின் தாக்கம், இங்குள்ள கவிதை முயற்சிகளுக்கான புதிய திசைகளை நமக்கு அறிமுகம் செய்தன.

நேரடித் தன்மை கொண்ட, கோஷங்களற்ற ஈழக் கவிதைகளுக்கான காரணிகளை நாம் ஆராய்வோமானால், நமக்குக் கிடைக்கும் மிகத் தெளிவான பதில்: பட்டறிவு. இங்குள்ள தமிழகத் தமிழர்களுக்கோ, இந்தியர்களுக்கோ, வீட்டை இழத்தல், தேசத்தை இழத்தல், போர் புரிதல், நிலையற்ற வானத்தின் கீழ் அலைந்து திரிதல், குடும்பத்தை விட்டுப் பிரிதல் போன்றவை இங்குள்ள குழலுக்கு முற்றிலும் அந்நியமானது. உறுப்புகளை இழத்தலும், மண்ணில் வீழ்ந்து மடிதலும் ஈழத்தில் மிகச் சாதாரண நிகழ்வுகளாகும்.

கற்பனைகளின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்ட கவிதைகள் வாசகனின் மனத்தில் கற்பனையை வளர்த்தெடுக்கும். யதார்த்த நிகழ்வுகளின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்ட படைப்புகள் வாழ்க்கையை அதன் முழுமையான வீரியத்துடன் எடுத்து வைக்கும். தமிழ் நாட்டிற்கு 'போர்' என்பது சங்ககால நிகழ்வுகளை நினைவுபடுத்துவதாகவும், பத்திரிக்கைகளில் மட்டுமே வாசித்தறிந்து கொள்ளக்கூடியதுமான ஒன்று. ஆனால் ஈழத் தமிழர்கள் எப்போதும் கையில் துப்பாக்கியுடன் அலைய வேண்டிய நிலையில் இருப்பவர்கள். அவர்களுடைய வாழ்தலுக்கான வேட்கையின் வேர்களை அவர்களின் வாழ்தலுக்கான குழல் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டது. ஈழத்து நாற்றங்காலில் இருந்து பிடுங்கப்பட்ட மனிதப் பயிர்கள் உலகின் பல்வேறு நாடுகளில் முகமீழ்ந்த அனாதைகளாக நடப்பட்ட போது, அன்னிய தேசங்களில் வாழ்தல் ஏற்படுத்தும் வெக்கை, அவர்களுக்கான சொந்த மண்ணை, ஒரு குழந்தை தன் தாயைத் தேடுவதைப் போலத் தேட வைக்கிறது. இது அவர்களின் ஜீவமரணப் போராட்டம். ஒரு போராட்டத்தில் உருவாகும் கவிதை நிஜமான கவிதையாகிவிடும். அதில் ஜீவன் இருக்கும்.

தமிழுக்கு இவ்வாறான பல புதிய உத்திகளைக் கொண்ட 'நேரடித்தன்மை' வாய்ந்த கவிதைகள் அறிமுகமாகின்ற வேளையில், "கதைப் பாடல்கள்" என்ற புதிய வடிவம் கொண்ட எளிமையான பாடல்கள், இசைத்தன்மை கொண்டவையாக தமிழ்நாட்டில் அறிமுகமாயின. இத்தகைய கதைப்பாடல்கள் தமிழ் மக்களிடையே பரவலாக்கப்பட்ட ஒன்று எனினும், ஒரு பகுதியில் வாழும் தமிழருக்கு, வேறொரு பகுதியில் வாழும் மக்களின் கதைப்பாடல்கள் அறிமுகமின்றி இருந்திருக்க வாய்ப்புண்டு.

ஒவ்வொரு மொழியிலும், எழுத்து தோன்றுவதற்கு முன்பு பாடல்களும், கதைகளும் தோன்றத் தொடங்கின. அவற்றில் சில கதை வடிவத்தில் பாடப்பட்டன. இவ்வாறுதான் கிரேக்கக் காவியங்கள் தோன்றின என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகிறார்கள். பாரதம், ராமாயணம் என்ற காவியங்களில் முடிவான எழுத்து வடிவம் பெறுவதற்கு முன்பு இவ்வாறே பேச்சு வழக்கத்தில் இருந்து வந்தன. சிறு சிறு குழுவினருடைய நாட்டுப் பாடல்களாக வழங்கி வந்த கதைகள், அக்குழுக்கள் ஒன்றுபட்டு பெரிய இனமாக மாறும் போது இணைப்புப் பெற்று காவிய குணம் பெறுகின்றன. சிலப்பதிகாரத்தில் உபகதைகளும் காவிய காலத்திற்கு முன்பு செவிவழியாக வழங்கி வந்தன. காவியத்தில் காணப்படும் பாடல்களும், வரிப்பாடல்களும், குரவைப் பாடல்களும், தெய்வ வணக்கமும், அம்மாளைப் பாடல்களும், துன்பமாலை என்ற பகுதியும் வெகு காலத்திற்கு முன்பு வழங்கி வந்த நாட்டுப் பாடல்களின் கருத்தையும் அமைப்பையும் தழுவின என்று உறுதியாகச் சொல்லலாம் என்று பேராசிரியர் நா. வானமாமலை அவர்கள் கூறுவார்.

ஒவ்வொரு மொழியின் இனத்தின் ஆதிக் கலை வெளிப்பாட்டு வடிவம்தான் கதைப்பாடல்கள். பேச்சு வடிவத்தில் அமைந்திருக்கும் கதைப்பாடல்கள் எளிமையும், நம் அன்றாட வாழ்வின் இன்ப துன்பங்களை முன்னெடுத்து வைப்பனவாக அமைந்துள்ளன.

கதைப் பாடல்கள் அனைத்துத் தரப்பினராலும் (இந்தியாவின் அனைத்துச் சாதி அமைப்பினராலும்) எடுத்துக் கையாளப்பட்டிருந்தாலும், தலித்கள் மற்றும் ஒடுக்கப்பட்டோர் பாமரர்களின் கையாளுதலில் உணர்ச்சி மிக்க பாடல்களாக விளங்கின.

“பாமரர் படைப்பிலேயே உயர்ச்சிமிக்கப் பாடல்கள் தாலாட்டும், ஒப்பாரியும். ஒன்று வாழ்க்கையில் தொடக்கம் பற்றியது. மற்றொன்று முடிவுப் பற்றியது. ஒன்று தாயின் இன்பத்தை வெளியிடுவது. மற்றொன்று உறவினர் துன்பத்தை வெளியிடுவது என்று பேராசிரியர் நா. வானமாமலை அவர்கள் சொல்வார்கள். (பார்க்க: தமிழர் நாட்டுப் பாடல்கள் - தொகுப்பாசிரியர் நா. வானமாமலை, வெளியீடு: நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிட், 1964, பக்-30).

தமிழகத்தில் டாக்டர் கே. ஏ. குணசேகரன் அவர்கள் தொகுத்து வெளியிட்ட “அக்னிஸ்வரங்கள்” (1983) (வெளியீடு: செம்மணி கலைக்குழு, பாளையங்கோட்டை) நகர்சார் நாட்டுப்புறக் கதைப் பாடல்கள் (1988) (வெளியீடு: அன்னம், சிவசெங்கை). தொகுப்புகள் தமிழகத்தில் பெரிய தாக்கத்தை உண்டு பண்ணியது. கலை விழாக்களிலும், பல்கலைக் கழக வளாகங்களிலும் இந்த இசைப் பாடல்கள் இசைக்கப்பட்டன.

இப்படிப்பட்ட கதைப் பாடல்கள், விவசாயக் கூலிகளாக இருக்கும் தலித் இன மக்கள் விவசாய வேலைகள் இல்லாத நாட்களில் அல்லது ஊரில் இழிவு விழுந்த நாட்களில் அவ்விடுகளில் தாம்புரு அடித்து ஒப்பாரிப் பாடல்கள் பாடுவார்கள். இறந்தவர்களின் வீடுகளுக்கு வந்திருக்கும் உறவினர்களின் துக்கம் மறக்க இவர்கள் தாம்புரு என்னும் கருவியை முழக்கி, இசை வடிவத்திலான இப் பாடல்களைப் பாடுவார்கள். இவர்களின் பாடல்களில் பாடுபொருளாக இருப்பவை ஒரு வீரனின் சாவு (உதாரணம்: கருவாய்த் தேவன் கதைப்பாடல், மணிக் குறவன் கதைப்பாடல்) போன்ற

நிகழ்வுகளும், பொதுவான சமுதாய அவலங்களும் உதாரணம்: தனுஷ்கோடி அழிந்த கதைப்பாடல், வைகை வெள்ளத்துயர் கதைப்பாடல்) நிறைந்திருக்கும்.

ஒரு மிகப்பெரிய சோக நிகழ்ச்சி பாடப்பட்டு, தங்களின் உறவினர் இறந்ததன் சோக நிகழ்ச்சியின் கனத்தை மாற்ற இவ்வகையான பாடல்கள் பாடப்பட்டன.

இழவு வீடுகளில் உள்ள வேலைகளை (உதாரணம்: அருகாமையிலுள்ள இறந்தவரின் உறவினர் உள்ள ஊர்களுக்கு அவர்களுக்கு இழவு சொல்லப் போவது, இழவு வீட்டில் சாவு மேளம், தாம்புரு அடிப்பது, இழவு வீட்டிற்கு வரும் வெளியூர் ஆட்களை கொட்டு மேளத்துடன் எதிர்கொண்டு அழைப்பது, கூலிக்கு மாரடிப்பது போன்ற வேலைகள்) உள்ளூர்த் தோட்டிகள் செய்வார்கள். அப்போது இழவு வீட்டிற்கு வருபவர்களை வரவேற்கும் வேளையிலும் கூலிக்கு மாரடிக்கும் வேளையிலும் கொட்டு, தாம்புரு அடித்துப் பாடல்களைப் பாடுவார்கள். அப்போது கதைப்பாடல்கள் பாடப்படும்.

இந்தக் கதைப் பாடலின் கூறுகளை உள்வாங்கிக் கொண்டு, இசைக் கோர்வைக்கான எளிய சந்தங்களை ஏற்று பாடப்பட்ட பாடல் தொகுப்புதான் 'அக்னிஸ்வரங்கள்' பாடல் தொகுப்பாகும். இந்தப் பாடல் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள இசைப் பாடல்களில் தனித்த அடையாளத்தோடு நிற்பவை என்று குறிஞ்சாக்குளம் கொலைச் சிந்து (ஆசிரியர்: ரவிக்குமார்), "தொட்டாலே தீட்டு படுமாம், மற்றும் 'இந்து மதச் சிறையினிலே அரிசனங்க நாங்க' (ஆசிரியர்: தலித் சுப்பையா) போன்ற பாடல்களைச் சொல்லலாம்.

குறிஞ்சாக்குளம் கொலைச் சிந்துவின் வரிகளில் சில:

பறப்பயலெல்லாம் கோயில் கட்டிப்புட்டா

அவமானம் நமக்குன்னார் - ஆமாம்

அவமானம் நமக்குன்னார் - என்று

கூறியே கிளம்பினார் நாயுடு வெறியர்கள்

சாமியைத் தடுப்பதற்கு - நம்ம

கோவிலைத் தடுப்பதற்கு.

இந்து என்பார்கள் தமிழன் என்பார்கள்

எவரையுமே கானோம் ஒதுவிக்கு

எவரையுமே கானோம் - அந்த

கொலைக்கார பாவிங்க கொழுத்து திரியரான்

கோர்ட்டுக்கும் வரக் கானோம் - கேசு

கோர்ட்டுக்கும் வரக் கானோம்

சட்டம் நமக்கில்ல சர்க்காரு நமக்கில்ல

எவங்கொடுப்பான் நீதி - நமக்கு

எவன் கொடுப்பான் நீதி - நாமதான்

கணக்கு தீக்கணும் காரியம் முடிக்கணும்

துணியட்டும் நம் சாதி - சாவுக்கும்

துணியட்டும் நம் சாதி.

இந்த வரிகளில், மிகவும் எளிமையான வார்த்தைகள் காணக் கிடைக்கின்றன. சந்தம் தேடி அலையாத பாடல் வரிகள், வலிந்து சுட்டப்படாத சம்பவக் கோர்வைகள், நம் நாட்டின் புரையோடிப்போன சாதிக் சமுக்கு சார்ந்த சமூக அவலங்கள், போன்றவை காணப்படுகின்றன. கடைசியில் இந்த தலித்துக்களுக்கான விடுதலையும் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது.

மேற்கண்ட பாடலை இசைவடிவில் கேட்கும் போது ஒடுக்கப்பட்ட தலித் மக்களுக்கு புதிய பலம் அவர்களுக்கான சமூக நீதியைக் கண்டு கொள்கின்றனர்.

ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தங்களுக்கான பாடலை தாங்களே பாடும் போது அழகியல் கடந்த உண்மையில் வெளிப்பாடு சாத்தியமாகிறது. இந்தக் கதைப் பாடல்களை ஆப்ரிக்க இனத்தாரின் பல்வேறு இசைக் கோவைகளோடு இணைத்துப் பார்க்க முடியும்.

தலித் இனத்திற்கான விடுதலையும் ஆப்ரிக்க ஒடுக்கப்பட்ட இனத்திற்கான விடுதலையும் பற்றி வெவ்வேறு தளங்களில் ஒடுக்கப்பட்ட இனத்தாலேயே தங்களின் பூர்வாங்க இசை வடிவங்களோடு பாடல்கள் வெளிவரும் போது, அவை இதுவரையில் அறியப்பட்ட கவிதைகளுக்கான அனைத்து மரபுகளையும் உடைத்து வெளிப்படுகிறது.

ஒடுக்கப்படும் போது தான் மீறல்கள் நிகழும். இது அடிப்படையான விஞ்ஞான உள்வியல் கூறு:

“ஒதுங்குவதும்

ஒதுக்குவதும் பார்ப்பனியம்.

அத்து மீறலும்

ஐக்கியப்படுதலும்

கலகம் புரிதலுமே

தலித்தியம்”

-என்ற வரிகள் தலித்தியத்தின் அடிப்படையான உள்வியல் (பார்க்க: வேமு.பொதியவெற்பன் (1994) குதிரை வீரன் பயணம் -இதன் -4, பக்கம் -7) கூற்றை முன் வைக்கிறது.

தம்முடைய வாழ்க்கை சார்ந்த தங்களின் விடுதலைக்கான கவிதையைத் தாங்களே எழுதும்

போது மரபுகளை மீறிய புதிய கவிதானுபவம் சாத்தியமாகி, புதிய மரபுகளுக்கான தளத்தை முன் வைக்கிறது. அப்போது தர நிர்ணயம் சார்ந்த மதிப்பீடுகள் நிராகரிக்கப்படுகின்றன.

“தொடர்ந்து நாங்கள் ஐரோப்பியக் கலையின் தரத்தின் உதவியை நாடத் தேவையில்லை. அவ்வாறு செய்வதுமுழுக்க அபத்தமும் வர்க்கப் பார்வையுமாகும். நான் ஒரு போதும் இந்த அப்பட்டமான பொய்யில் பங்கெடுக்க மாட்டேன். முழுக்கவும் மதிப்புமிக்க, நினைவு கூறத்தக்க நான் பாதுகாக்க வேண்டிய எங்களின் கலாச்சாரக் கூறுகளைச் சார்ந்ததாகும் என் எழுத்துக்கள்”- என்று க்ளாடியா டேட் என்னும் கறுப்பு இனப் பெண் எழுத்தாளரின் வார்த்தைகள் இங்கு நினைவு கூறத்தக்கதாகும். பார்க்க:

கடந்த 20 ஆண்டுகளுக்குள்ளாக, தலித் மற்றும் தலித் அல்லாதோரால் எழுதப்பட்ட தலித் கவிதைகள் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவில் தான் வெளிவந்துள்ளன. குறிப்பாக தலித்துகளால் எழுதப்பட்ட தலித் கவிதைகள் மிகவும் குறைவானவையாகும். குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் படியானக் கவிதைத் தொகுப்புகளாக ஒன்றும் இல்லை எனினும் தொகுப்பாக்கம் நிகழ்ந்த மூன்று கவிதைத் தொகுப்புகளைச் சொல்லலாம்.

1. யுத்தம் தொடரும் - ஆசிரியர் க. சுப்பையா (தலித் விடுதலைக்கான கவிதைகள், வெளியீடு - ஸ்பார்டகஸ் பதிப்பகம், பாண்டிச்சேரி - 1991)
2. சில தலித் கவிதைகளும் - ஆசிரியர் - ராஜமுருகுபாண்டியன், வெளியீடு அன்னம் சிவகெங்கை - (1994)
3. நிர்வாண இலக்கியம் - ஆசிரியர் கே. வீரபாண்டியன், வள்ளி வெளியீடு கோமங்கலம் (1994).

இவைத் தவிர உஞ்சை ராசன் என்பவரால் நடத்தப்படும் ‘மனுசங்க’ எனும் தலித் இலக்கிய இதழில் வெளியான சில கவிதைகள் மற்றும் பல்வேறு பிரசுரங்களில் வெளியான தலித் அல்லாதோர் எழுதிய தலித் கவிதைகள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இவைகளில் தலித்தியம் சார்ந்த கருத்துக்களை முன் வைக்கும் தரம் வாய்ந்த கவிதைகளாக நிலைத்து நிற்கக்கூடியவையாக உள்ள கவிதைகள் இருபது தேறும் சில கவிதைகளை நாம் பார்க்கலாம்.

சிவப்புக் கவிஞர்கள் தலித்தியம் குறித்துப் பாடிய போதெல்லாம் ஜீவனற்ற வார்த்தைக் குவியல்களால் அலங்கார மேடைபோட்டனர். அவர்களால் தலித்துக்களின் ஆன்மாவின் முலை முடுக்குகளை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. ஒடித்துப்போட்ட வெற்று வாக்கியங்களாகவோ அல்லது சவால் விடும் சவடால் வார்த்தைகளாகவோ அவை இருந்தன.

பொதுவாக, வானம்பாடிக் கவிஞர்களும் அதற்குப் பின் வந்த கொசுறு கவிஞர்களும் தினசரிச் செய்திகளை வாசித்துவிட்டு கவிதை எழுதுபவர்களாகவே இருந்து வந்துள்ளனர். சம்போடியாவில் கலவரம் என்றால் இவர்களின் பேனாக்கள் கண்ணீர் சிந்தும். ஒவ்வொரு முறையும் சாதிக் கலவரத்தினால் தலித்துகள் எரிக்கப்படும் போது இவர்களின் பேனாக்கள் புத்துயிர் பெற்று வீர முழக்கம் செய்யும்.

தலித் கவிதைகள் என்று நாம் தேடும் போது நமக்குக் கிடைக்கும் தலித் அல்லாதோர் எழுதிய தலித் கவிதைகளின் பேசுபொருள் தலித்துகள் இனக்கலவரத்தின் போது எரிக்கப்பட்ட செய்திகளாகத்தான் இருக்கின்றன. உதாரணமாக:

தில்லையில் எரிந்து சிலம்புத்

தியிலே எரிந்து தஞ்சைப்

பிள்ளைகள் எரிந்து, பீகார்ப்

பிணங்களாய் எரிந்து, குமரி

நெல்லையில் எரிந்த தீயே

நிற்பது எப்போ? ஆளும்

டில்லியை எரித்தால் தானா

தீயே நீ தணிந்து நிற்பாய்?

(பார்க்க: ஒரு துண்டு இந்தியாவும் நானும் - தணிகைச் செல்வன் - அன்னம் ஆகஸ்ட் 1993, பக் -56)

கவிஞரின் வர்க்கப் பார்வை தலித்துகள் எரிக்கப்பட்டதற்கான அவலத்தையும் மீறி டில்லியை/ எப்போது கைப்பற்றுவது என்ற கரிசனத்தோடு வெளிப்பட்டு இருக்கிறது. தீ எரியும் சம்பவங்கள் அடுக்கடுக்காகச் சொல்லப்படுகின்றன. இதை அடுக்கிக் கொடுப்பதிலும் கவிஞருக்குத் தடுமாற்றம் அல்லது தீச்சம்பவங்களாக அடுக்கிக் கொடுக்கும் முனைப்பில் மதுரைத் தீயையையும் சேர்த்து, தான் சொல்லவந்த சாதிக் கொடுமை என்னும் கோர நிகழ்வின் வீச்சைத் திசை திருப்பி விடுகிறது, அடுத்து,

“புண்பட்ட போடிநாயக்கனூர்” என்னும் கவிஞர் தமிழன்பனின் கவிதை. இதில் எரிந்துவிட்டது எத்தனை பிணம் என்று கணக்கு போட்டுப் பார்க்கச் சொல்கிறார்.

“கணக்கு பார்க்கத் தெரியாவிட்டால்

மார்பில் அடித்துக் கொள்ளும்

கைகளைக் கேள்!

பாடைக்குப் பயன்பட்ட

முங்கில்களைக் கேள்!”

நாம் இருக்கும் நாடு ஆசிரியர் தமிழன்பன் - வெளியீடு: பாப்லோ பாரதி பதிப்பகம் சென்னை, 1989 - பக் - 70

இந்தக் கவிதையில் பற்றியெரிந்த பிணவாடையை விட, இப்படிப்பட்டதொரு கொடுமை நேர்ந்ததற்கான அவலம் மறந்த அலங்கார வாடைதான் தூக்கலாகத் தெரிகிறது. வீடுகள் பற்றிக்கொண்டு எரியும் போதும் இவரின் கவிதைகள் சந்தம் தேடி அலையும்,

“நெருப்புவைத்து

இருப்புகள் எரித்தாய்”

(பார்க்க: அதே நூல் பக்-68)

இருப்பு என்ற சொல்லாடல் தலித்களின் வாழ்க்கை முறைக்குக் கொஞ்சமும் தொடர்பில்லாத ஒரு சொல்லாடல், தலித்களின் தங்குமிடம் வெறும் குடிசைதான். தென் தமிழ் நாட்டில் “குஞ்சலு” என்று சொல்வார்கள்.

“கூதல் அடிக்குதடா கெழவா - ஒரு

குஞ்சலு சுட்டா கெழவா”

என்ற வரிகள் செவிவழியாக இன்றும் புழக்கத்தில் உள்ள தலித் சொல்லாடல்.

எண்பதுகளில் ஆரம்பத்தில் பரவலாகப் பேசப்பட்ட ஒரு நீண்ட கவிதை: ‘அந்த நந்தனை எரித்த நெருப்பின் மிச்சம்’ என்னும் தமிழன்பனின் கவிதையாகும்.

இந்தக் கவிதை ஒரு கதைப்பாடல் போல் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கவிதையிலும் கவிஞருக்கு தலித் மக்களின் வாழ்க்கை கட்டவிழ்ந்த பாடில்லை. மாறன் என்னும் பறைச்சேரி படித்த இளைஞன், பண்ணையாரிடம் கூலி உயர்வு கேட்டதால், அவன் தன் ஜனங்களோடு சேரியில் எரிக்கப்படுகிறான். இங்கு கவிதையின் மையம் சாதிப் பிரச்சனை என்னும் தளத்தைவிட்டு வர்க்கப் போராட்டம் போல காணப்பட்டாலும், சாதிப் பிரச்சினையின் அழுத்தம் இதில் காணப்பட்டது:

‘அரிசனம் என்பது

அரசியல் வழக்கு

பறையன் என்பதே

பண்ணையார் வழக்கு’.

(பார்க்க: அந்த நந்தனை எரித்த நெருப்பின் மிச்சம் - ஆசிரியர். தமிழன்பன் - வெளியீடு - பூம்புகார் பிரசுரம் (1982) பக் -112).

போன்ற வரிகள் நேரிடையாகவே சாதியம் பேச முன் வந்தன. ஆனால் இங்கு பிரச்சினைகளும், அவலங்களும் ரொமாண்டிக் தளத்துடன் அணுகப்பட்டன. அடுத்து -

தமிழன்பனின் வேறொரு கவிதையான

“ஒரு நெருப்புக்குச்சியின் ஜீவக் கழிவில் இருந்து சில வரிகள்:

“தாழ்த்தப்பட்டவர்களே

அரிசனங்களே

உங்களுக்கு

விமோசனம் - இந்த

ஒருவேளை

உணவில்

கொடியசைக்கிறது”

(பார்க்க: காலத்திற்கு ஒரு நாள் முந்தி (1982)பக்கம் 73)

இக்கவிதை வரிகள், தலித்துகளுக்காகக் கவிஞரின் பேசுமொழி, தங்களின் மேல்சாதிக் கட்டுமானத்தில் பீடங்களில் நின்று கொண்டு முழங்கும் அறிக்கைகளாகத் தென்படுகின்றன, இக்கவிதை வரிகள்.

அடுத்து- க.ந.துறைவன் எழுதிய 'சாதி விலங்கு என்னும் கவிதை, தன்னை தலித் கவிதையாக அடையாளம் காட்டிக்கொள்ள முயற்சிக்கின்றது.

• கவிதையின் முதல் மூன்று வரிகளில்:

“என் பெயருக்குப் பின்னால்

பட்டங்கள் வேண்டாம்

சாதிப் பட்டங்கள் வேண்டாம்”

(பார்க்க: இனி, ஆசிரியர் க.ந.துறைவன், வெளியீடு, கவிதா பதிப்பகம், பக்கம் 28)

கவிதையில் பேசப்படும் சாதி, தலித் அல்லாத வேறு உயர் சாதியைக் குறிப்பதாக உள்ளது. ஏனென்றால், தலித்துகள் தங்கள் சாதிப் பெயரை தம் பெயருடன் இணைத்துக்கொள்ளவதில்லை. அடுத்து வரும் 9 முதல் 16-வது வரி வரை:

“அறியாப்பருவத்தில் பள்ளிக்கு

அனுப்பப்பட்ட போது

அரசின் சில சலுகைக்காக

அவ்விண்ணப்பப்பாரத்தில்

என் அனுமதியின்றி

முதல் தடவையாக

சாதி என்னும் முத்திரை

அங்குதான் குத்தப்பட்டது: (வரி -9-16)

(பார்க்க: அதே நூல் பக். 28)

-என்று பள்ளியில் சாதியின் பெயர் பதிவு செய்யப்பட்டதைச் சொல்லும் போது, அரசின் சில சலுகைக்காக என்னும் வரி, கவிதையில் பேசப்படும் சாதி தலித்தோ என்று ஐயுற வைக்கிறது. மேலும் பிற்படுத்தப்படும் சாதி தலித்தோ என்றும் ஐயுற வைக்கிறது. மேலும் பிற்படுத்தப்பட்ட அதாவது சாதி இந்துக்களையும் குறிக்கிறது. இக்கவிதை மேலும்:

“அது தொடர்ந்து

வேலை வாய்ப்பிலும்

பதவி உயர்விலும்

பகையாகவே வளர்ந்து

நட்பில் சுறைபடிந்து

நல்லிதயத்தை ரணப்படுத்தியது” (வரி 17-23)

(பார்க்க: அதே நூல் பக்.28)

-என்று பேசும் போது, கவிதையில் பேசப்படும் சாதி தலித் இம்மீதான ஒரு முடிவுக்கு வர இடமிருக்கிறது. ஆனால் கவிதையின் கடைசி வரிகள்:

“இனியும் -

என் சமாதியிலேனும்

சாதி முத்திரை

சலவைக் கல்லில்

பதிக்க வேண்டாம்.”

- என்று முடியும் போது இது தலித் சார்பான கவிதை அல்ல என்ற முடிவுக்கு வர வேண்டியிருக்கிறது. தலித்துகளுக்கு சமாதி ஏது? சலவைக்கல் ஏது? அதிலும் சாதிப் பெயர் பொறிப்பதேது?

தமிழில் தலித்துகளுக்கான கவிதை இப்போதுதான் வர ஆரம்பித்திருக்கிறது. ஒரு புதிய உத்வேகத்தோடு, கவிதைக்கான அனைத்து மரபுரிதியான அணிகலன்களையும் உதறிவிட்டு வெளிப்பட்டு இருக்கிறது. இனிமேல் இந்தக் கவிதைகள் தொகுப்பாக்கும் அளவிற்கு உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பின்னர் தான், ஒரு பொதுவான விமர்சனத்திற்கு அதைக் கொண்டு வர முடியும். தற்சமயம் நிறப்பிரிகை இலக்கிய இணைப்பு - தலித் இலக்கியச் சிறப்பிதழில் வெளிவந்துள்ள கவிஞர் பழமலய் அவர்களின் அய்ந்து கவிதைகள், தலித் கவிதைகளாக அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது.

தமிழுக்கு அதிர்ச்சி தரத்தக்க வகையில், முற்றிலும் புதிய தலித்துகளின் வாழ்வு முறைக் கூறுகளை எடுத்து வைக்கிறார் பழமலய்.

தலித்துகள், ஊருக்குள் நடந்து செல்கையில் உயர்சாதி வெள்ளாளர்களின் போக்கு வேர்களின் அழுத்தம் கொடுக்கும் வார்த்தையில் தங்களின் மேலாண்மைத் தனத்தையும், தலித்துகள் ஒடுக்கப்படுதலையும், மிகவும் சிறப்பாக, ‘கீழ்த்தெரு தங்கவேல்’ என்னும் கவிதையில் பார்க்கலாம்.

“வெள்ளை வேட்டி கட்டினால்

என்னடா தங்கவேல்’ என்பவர்கள்

சட்டையோடு பார்த்தால்,

‘என்னடா’ - என்பார்கள்”

(பார்க்க: நிறப்பிரிகை, இலக்கிய இணைப்பு -2, பக்கம் 41)

என்ற வரிகளில், தலித்கள். மேல்கட்டுமானச் சமுதாயத்தில் எவ்வாறு நடத்தப்படுகிறார்கள் என்பது தெளிவாகும்.

இன்னும் தலித்துகளின் மீறல் கலாச்சாரத்தைக் கூறும் போது, அங்கத் தொனியுடனான மிகவும் நுட்பமாகப் பின்னப்பட்ட கவிதை ‘இடங்களில் நுழைவது’ என்னும் கவிதையாகும்.

“இடங்களில் நுழைவதற்கு

எவ்வளவோ சுற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

முன்னேறுபவர்களிடமிருந்து.

(எருமைகளிடமிருந்தும்”)

(பார்க்க: அதே நூல் பக்கம் 40)

அடுத்து - 'பறவீரன்' என்னும் கவிதை, இசைக் கோர்வையையும், அதனை அடி யொற்றிய சந்த வரிகளையும் துறந்துவிட்ட, புதிய வடிவிலான 'கவிதைப்பாடல்' வகையைச் சேர்ந்ததாகும்:

என் ஆர்வங்கள் அறிந்து,

(பண்ணுட்டி அருகே சேமக்கோட்டை

ஆசியாவிலேயே பெரிய சுடுமண் குதிரைகள்,

இந்திரன் சொல்லியிருந்தார்.

மெனக்கெட்டுப் போய்ப் பார்த்தேன்.

நான்கு குதிரைகளில் இரண்டும்

ஒரு யானையும் நிற்கின்றன.

மரங்களின் வேர்கள் கிளப்பி, விரைவிலேயே

இவையும் காற்றோடு பறந்து விடலாம்.

பார்க்க விரும்புகிறவர்கள்

உடனே போய்ப் பார்க்க வேண்டும்)

கண்மணி குணசேகரன்

கடிதம் எழுதியிருந்தார்.

'மணைக் கொல்லைக்கு' அழைத்திருந்தார்.

ஒரு முற்பகலில்

ஊரைச் சுற்றிக் காட்டினார்.

ரெட்டியார் கிராமம்

பத்துப் பன்னிரண்டு போலத்

தோட்டமும் வீடுமாகப் பெரிய ஓட்டு வீடுகள்

இடையிடையே சில இடிந்து கிடந்தன.

எருக்கு முளைத்திருந்தது.

'சாபம் அய்யா -

கழுத விழுந்து பெரளனும்!

குடியத்துப் போவுனும்!

'இதான் பறவீரன் கோயில்

அது பறவீரன் குளம்

அந்த வீடு, இந்த வீடு இன்னு

சில ரெட்டியாருங்க வந்து கும்படுவாங்க.

இங்க தின்ன ஒரு அழிஞ்சி மரத்துலதான்

தலகிழா தொங்கவுட்டு

வைக்கோலப் போட்டுக் கொளுத்துனாங்களாம்

இதான் அந்த நெலம்.

அந்தப் பஞ்சத்துலயும் இந்தக் கொல்லையில

அப்படி கரும்பு வெளஞ்சிருந்ததாம்.

தோ, புலியூறு -

அந்தப் பக்கத்துல இருந்து வந்துதான்

ஒரு ராத்திரி கம்ப அறித்துட்டானாம்.

கேள்விப்பட்டு வந்த அவன் பொண்டாட்டி.

-நெறமாத கர்ப்பிணி

'பசிக்குத் திருட வந்தவன, இப்படி

பண்ணிப்புட்டெங்களடா பாவிவோளா' ன்னு

மண்ண வாரிவுட்டு அழுது புரண்டாளாம்.

அப்ப,

அடிச்சி உட்டுலாமுன்னு தடுத்தவங்க குடும்பங்க

இப்ப வித்து மாறிக்கிட்டிருக்குது.

கொழுத்தினவனுவோ வீடுங்க

எருக்கு மொளச்சி கெடக்குது"

நின்று நினைத்தேன்:

கோயில், அடையாளம் என்று நின்ற வேல்,

நாவாக அசைந்து சொன்னது.

'பறையன்'

பறையனா இருந்தா கொளுத்துவானுங்க,

வேறுக்கும்

வீரனா இருந்தா கும்படுவானுங்க.

(பார்க்க: அதே நூல் பக்கம் 41, 42)

இந்த மிக நீண்ட கவிதையில் (54 வரிகள்) கீழ்க்கண்ட புதிய கூறுகளை நாம் அவதானிக்க முடியும்.

தலித் கவிதையின் உருவம் சார்ந்த தளத்தில், கிராமங்களில் இன்று ம் நிலவி வரும் கதைப்பாடல் தொனியை உள்ளடக்கியும், புதுக்கவிதைக்கான வடிவங்கள் சிதைக்கப்பட்டு, சிறுசிறு குறிப்புகளாகத் தொகுக்கப்பட்ட புள்ளிவிவரங்களைத் தந்தும், 'கோயில் அடையாளம் என்று நின்ற வேல் நாவாக அசைந்து சொன்னது' - என்ற வரிகளில் புரானிகக் கூறுகளையும் கொண்டு இயங்குகிறது. இக்கவிதை கிராம நிலப்பரப்பை (LANDSCAPE) விளக்கும் விவரணையாகவும் விரிந்து நிற்கிறது.

உள்ளடக்கம் என்ற தளத்தில், நிறைய சுருத்துக் கூறுகளையும் கொண்டுள்ளது.

தலித்துகளுக்கான மீறல் என்னும் விடுதலைக்கான வழியைச் சுட்டிக் காட்டி 'சாபம் இடல்' என்னும் கிராம மக்களின் மனதில் ஊறிக்கிடக்கும் நம்பிக்கையைச் (MYTH) சொல்லுகிறது.

மேலும் ஆண்டான் X அடிமை என்னும் வர்க்கம் ரீதியான உளவியலைத் தொகுத்துத் தருகிறது.

இக்கவிதையில், கவிஞர், ஒரு கிராமத்தில் நிலவி வரும் கோவில்சார்ந்த தொன்மங்களை உள்ளடக்கிய கதையைக் கேட்கிறார்.

அதன் நீட்சிலாக, கவிஞரே வாசகனுக்கு ஒரு கதை சொல்லியாக (NARRATOR) நின்று, பழைய தொன்மங்களுக்கான புதிய கருதுகோள்களாக தன் கருத்தை அதே தொன்மங்களின் கூறுகளில் ஏற்றி தலித்களின் விடுதலைக்கான வழிகளைத் தகவமைத்துச் செல்கிறார்.

இப்படிப்பட்ட - மரபுகளை உடைத்த புதுக்கவிதைக்கான மரபுகளை உடைத்து - இந்த மண்ணிற்கான அனைத்துக் கூறுகளோடும் கட்டமைத்துக் கொடுக்கப் பட்டுள்ள இக்கவிதை தமிழுக்குப் புதியது.

இனி, தமிழில் தலித்களுக்கான கவிதைகள் இதுபோன்ற புதிய முயற்சிகளில் வெளிப்படும் என்று எண்ண இடமுண்டு.

திருவிழாக்கள் முடியட்டும் கலகங்கள் துவங்கட்டும்

ஆதவன்

முன் எப்போதையும் விட அம்பேத்கர் என்ற பெயர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு இன்று மிகுந்த உத்வேகம் அளிக்கின்ற உந்து சக்தியாக மாறி இருக்கிறது. நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் பல விதங்களில் அம்பேத்கர் நூற்றாண்டு விழா அரசாங்கங்களினால் கொண்டாடப்பட்டது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கான நலத்திட்டங்களை அறிவித்தல், சமபந்தி போஜனம், அம்பேத்கரின் உருவப் படங்களைத் திறந்து வைத்தல், அவரைப்பற்றிய தொலைக்காட்சிப்படம் ஒளிப்பரப்பு எனப் பல்வேறு விதங்களில் இது அமைந்தது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தன்னெழுச்சியாக இதைக்கொண்டாடினார்கள். ஊர்வலங்கள், பொதுக்கூட்டங்கள், கண்காட்சிகள், நூல்கள் வெளியீடு எனப் பலவிதமாக அமைந்தது. இது, அரசாங்கம் முன்னின்று நடத்தியதிலும், தன்னிச்சையாக மக்கள் கொண்டாடியதிலும் பல ஒற்றுமையான அம்சங்கள் தென்படுகின்றன. அவற்றில் முக்கியமானது இந்த நூற்றாண்டு விழா, ஒரு திருவிழாவாக, பண்டிகையாக மாற்றப்பட்டதாகும். இந்த நூற்றாண்டு விழாவை ஒரு திருவிழாவாக அல்லது ஒரு சடங்காக மாற்றுவதை அரசாங்கம் திட்டமிட்டு செய்தது; மக்கள் தரப்பிலிருந்தோ இது தன்னிச்சையாகவே ஒரு திருவிழாத் தன்மையைப் பெற்றுவிட்டது.

இந்திய மக்கள் தொகையில் சுமார் 25 சதவிகிதத்தினராகவும் உலக மக்கள் தொகையில் சுமார் 3 சதவீதத்தினராகவும் இருக்கின்ற தாழ்த்தப்பட்ட மக்களாகிய நாம்; இது நாள் வரை நம்மை ஆதிக்கம் செய்கின்றவர்களுக்கே சேவகம் செய்து வந்த நாம்; நமக்காக ஊர்வலங்கள் நடத்தவும், உரத்த குரலில் பொதுக்கூட்டங்களில் பேசவும், நமக்கான உரிமைகள் வேண்டிக் குரலெழுப்பவும் ஓரளவுக்கு அனுமதிக்கப்பட்டோம். இதன் தொடர்ச்சியாக, இன்று தாழ்த்தப்பட்ட சட்டமன்ற, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் அமைப்பு தோற்றமெடுத்துள்ளது. அதன் மாநாட்டில் இந்தியாவின் குடியரசுத் தலைவர் பதவிக்கு ஒரு தாழ்த்தப்பட்டவரை முன்மொழிய வேண்டுமென்று கோரிக்கை வைக்கப்பட்டுள்ளது. இவையெல்லாம் இதுநாள் வரை இல்லாத நிகழ்வுகள், மண்டல் குழு பரிந்துரைகளை அமுல் படுத்த முயற்சித்தபோது நாடே சாதி ரீதியில் பிளவுண்டு போய்விட்டதாகக் கூக்குரலிட்ட கட்சிகள் இன்று தமது கட்சிகளைச் சார்ந்த சட்டமன்ற, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் சாதிய ரீதியில் ஒன்று திரள்வதை ஏன் அனுமதிக்கிறார்கள்? இதற்கும், அம்பேத்கர் நூற்றாண்டுக்கும் ஏதேனும் தொடர்பிருக்கிறதா? இந்த நூற்றாண்டு விழா இப்படி திருவிழாத் தன்மையைப் பெறுவதன் சாதக, பாதக அம்சங்கள் எவை? இவையெல்லாம் நமக்கு முன்பாக உள்ள கேள்விகள்.

ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்து கலகம் செய்யும்போது தங்களை அடக்கி அதிகாரம் செய்பவர்களது அதிகாரச் சின்னங்களை அழிப்பது அல்லது அவற்றைக் கைப்பற்றிக் கொள்வது என்பது ஒரு நடைமுறையாகும். இத்தகைய நடைமுறையினால் அதுவரைக் காப்பாற்றப்பட்டுவரும் சமூக ஒழுங்கானது தலைகீழாகப் புரட்டிப் போடப்படுகிறது. வரலாறு நெடுகிலும் பல்வேறு நாடுகளிலும் இது நடந்துள்ளது. இத்தகைய கலகங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் யாவுமே, “இந்த மாதிரியான கலக நடவடிக்கைகள் கீழ்நிலையில் இருப்பதை மேல்நிலைக்குக் கொண்டு சென்று எல்லா ஒழுங்குகளையும் தலைகீழாக ஆக்கிவிடும்” என்றே

குறிப்பிடுகின்றன. இதைத்தான், அரசன் தனது தண்டிக்கும் அதிகாரத்தை சரியானபடி செயல்படுத்தி சமூக ஒழுங்கை நிலை நிறுத்தாவிட்டால் காக்கையும், நாயும் பூசைக்கான புனித உணவைத் தின்னும், யாருக்குமே உடைமை கொள்ளும் உரிமை இல்லாமல் போய்விடும். கீழ்நிலையில் உள்ளவர்கள் மேல்நிலையை அடைந்து விடுவார்கள்” என மனு எச்சரித்தான். இதை வாயு புராணம் இன்னும் விரிவாக குறிப்பிடுகிறது. கலிகாலத்தின் இறுதியில் ஏற்படப்போகும் பேரழிவுக்கு முன், பிராமணன் சூத்திரனைப் போல் நடந்து கொள்வான், சூத்திரர்கள் பிராமணர்களைப்போல நடந்து கொள்வார்கள். பெண்கள் தங்களது கணவன்களுக்கு விசுவாகமாக இருக்கமாட்டார்கள். அது போலவே அடிமைகளும் தங்களது எஜமானவர்களுக்கு விசுவாகமாக இருக்க மாட்டார்கள்” எனக் கூறும் அந்த புராணம் இப்படித் தலைகீழாக மாறிவிட்டால் அடுத்துப் பேரழிவுதான் என எச்சரிக்கிறது.

இப்படியான ‘பேரழிவு’ நிலை பற்றி எச்சரிக்கை செய்யும் இந்த ஆதிக்க சக்திகள் இத்தகைய தலைகீழ் மாற்றம் நிஜ வாழ்க்கையில் நடந்து விடாதபடி பார்த்துக்கொள்ளும் பொருட்டு ஒரு குறிப்பிட்ட கால இடைவெளியில் இத்தகைய தலைகீழ் நிலையை தற்காலிகமாக சில கணங்களுக்கு அனுமதிக்கின்றன. இது மதங்களின் வழியாக, சடங்குகளின் மூலமாக நிகழ்த்தப்படுகிறது. இப்படியான நடைமுறையை உலகம் முழுவதிலுமே நாம் காணமுடிகிறது. இத்தகைய சடங்குகளின்போது சமூகத்தில் கீழ்நிலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் மக்கள் பகுதியினர் தங்களை ஆதிக்கம் செய்பவர்களைப் போல நடந்து கொள்ள அனுமதிக்கப்படுகின்றனர். அடிமைகள் எசமானர்களைப் போலவும், பெண்கள் ஆண்களைப் போலவும்; வயதில் இளையவர்கள் பெரியவர்களைப் போலவும் நடந்துகொள்ள அனுமதிக்கப்படுவர். அதுவரையிலும் கடைபிடிக்கப்பட்டு வரும் அனைத்து வகையான சமூக ஒழுங்குகளையும் மீறுவதற்கு அங்கே தற்காலிகமாக அனுமதியளிக்கப்படும். இதற்குத் தண்டனைகளும் கிடையாது. இப்படி தற்காலிகமாக அனுமதிப்பது சமூக ஒழுங்கை நிர்மூலமாக்கி விடுவதில்லை. மாறாக மேலும் அதை பலப்படுத்தவே உதவுகிறது. இதைச் சில உதாரணங்கள் மூலமாகப் பார்ப்போம்.

கேரளாவின் மலபார் பகுதியில் கொண்டாடப்படும் “தெய்யம்” என்னும் திருவிழாவை எடுத்துக் கொள்வோம். இந்தத் திருவிழா அங்கே உயர்சாதியினராகச் சொல்லப்படும் நாயர்களுக்குச் சொந்தமான பகவதியம்மன் கோவிலைச் சுற்றி நிகழ்கிறது. இந்தத் திருவிழாவின்பொழுது ஒரு குறிப்பிட்ட தருணத்தில், நாயர்களுக்கு அடிமைச் சேவகம் புரியும் தாழ்ந்த சாதி வேலையாள் ஒருவர் கடவுளாக முகமூடி அணிந்து தனது எசமானவர்களிடம் உரத்த குரலில் உத்தரவுகளைப் போடுவார். தனக்குத் தேவையானவற்றைக் கொண்டுவரும்படி ஆணையிடுவர். சாபங்களும், வரங்களும் தருவார். இவை எல்லாமே, இறந்து போன ஒருவரின் ஆவி அவர் மூலமாக வந்து கட்டளையிடுவதாகவே நம்பிக்கை. இந்த சடங்கு முடிந்ததும், அவர் முகம் மூடியைக் கழற்றி பழைய நிலைக்கு வந்து விடுவார். அவர் கடவுளாக மாறி இப்படி நடந்து கொண்டதற்காக அவருக்கு பரிசுப் பொருட்கள் தரப்படும். இப்படித் தரப்படும் பரிசுப் பொருள் உண்மையில் அவரை வேலையாள் என மறைமுகமாகச் சுட்டிக் காட்டுவதற்கு கொடுக்கப்படும் கூலியே ஆகும். இந்தக் கூலியைப் பெற்றுக்கொள்வதன் மூலம் சமூகத்தில் தனக்கிருந்த பழைய இடத்துக்கே அவர் அனுப்பப்படுகிறார்.

இந்தியாவின் பெரும்பான்மையான பகுதிகளில் கொண்டாடப்படும் ஹோலிப் பண்டிகை இதற்கு இன்னும் ஒரு நல்ல உதாரணம். இந்தப் பண்டிகையின்போது மிகுந்த வன்முறையுடன் கூடிய வார்த்தைகள், உடல் அசைவுகள் வெளிப்படுத்தப்படும், சமூக ஒழுங்கைக் காப்பாற்றும் அனைத்து வகையான நியதிகளும் மீறப்படும் வசைச் சொற்கள் தாராளமாக பேசப்படும். ஆனால் இவையாவுமே எவ்விதத் தண்டனையுமின்றி முழு அங்கீகாரத்துடன் நடைபெறுகின்றன. இங்கே தற்காலிகமாக நிகழ்த்தப்படும் இத்தகைய தலைகீழ் மாற்றம் இந்த அமைப்பை நிரந்தரமாகக் காப்பாற்றி வைப்பதற்காகத்தான் என்பதை ஆதிக்கம் செய்வோர் உணர்ந்திருக்கின்றனர். தமிழகத்தில் தென்னாற்காடு மாவட்டம் கூவாகம் என்னும் ஊரில் நடைபெறும் அலிகள் திருவிழாவையும் நாம் இதே விதமாக அணுகலாம். அது நாள் வரை கேவலமாக நடத்தப்படும் அலிகள் அன்றைய தினத்தில் கூடவுள் அவதாரங்களாக மதிக்கப்படுவதும் அன்று அவர்களுக்கு பாலியல் சுதந்திரம் உட்பட யாவும் தாராளமான அனுமதிக்கப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கன.

இவ்விதமாக, சமூகத்தின் படி நிலை அமைப்பில் கீழ்நிலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் மக்கள் அடக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் தமது உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தவும், தங்களை ஆளுகை செய்துவரும் ஆதிக்கசாதி எசுமானர்களை அதிகாரம் செய்யவும் இந்த திருவிழாக்கள் தற்காலிகமாக வழி ஏற்படுத்தித் தருகின்றன. அதே சமயம், பல்வேறு சாதிகள் ஒன்றையொன்று சார்ந்திருக்க வேண்டியிருப்பதையும் ஆகக் கடைசியில், கீழ்நிலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் சாதியைச் சேர்ந்த மக்கள் எப்பொழுதுமே அடிமைப்பட்டு வேலையாட்களாகக் கிடக்க வேண்டியிருப்பதையும் இந்தத் திருவிழாக்கள் உறுதி செய்கின்றன. வருடத்திற்கு ஒரு முறை என ஒரு குறிப்பிட்ட கால இடைவெளியில் நடத்தப்படும் இந்தத் திருவிழாக்கள் ஆதிக்கம் செய்யும் சாதியினருக்கும், அடிமைப்பட்டு கிடக்கும் சாதியினருக்கும் இடையே இருக்கும் இடைவெளியை நினைவுபடுத்தி அதைத் தக்க வைக்கின்றன.

இப்படியான ஒரு திருவிழாவாக, பண்டிகையாக அம்பேத்கர் நூற்றாண்டு விழாவை மாற்ற இந்த அரசு முயற்சித்தது. இதன் பொருட்டு தான் இதுவரையிலும் நமக்கு மறுக்கப்பட்டிருந்த பல இடங்களில் நமக்கு அனுமதி கிடைத்தது; மொளனமாகி வைக்கப்பட்டிருந்த நாம் உரத்த குரல்களில் கோஷங்கள் போட்டபடி பேரணிகள் நடத்த அனுமதிக்கப்பட்டோம்; நாம் ஒடுக்கப்படும் விதங்கள் பற்றி மற்றவர்களிடம் எடுத்துக் கூறவும், நம்மை ஆதிக்கம் செய்பவர்களைப் பார்த்து நமக்கான உரிமைகளை வேண்டி நியாயம் கேட்கவும் அனுமதிக்கப்பட்டோம். ஆனால், இவை யாவுமே தற்காலிகமாகத்தான். நூற்றாண்டு விழா முடிந்ததோடு இத்தகைய சலுகைகளும் வாபஸ் பெறப்பட்டன. அம்பேத்கர் நூற்றாண்டு தந்த உற்சாகத்தில் இந்த நாட்டின் குடியரசுத் தலைவர் பதவி தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த ஒருவருக்குத் தரப்பட வேண்டும் என நாம் வைத்த கோரிக்கை, “தகுதி” என்ற காரணம் காட்டப்பட்டு இன்று மறுக்கப்பட்டது. “அதிகாரம் செலுத்தும் தகுதி” நமக்கு கிடையாது என முகத்தில் அறைந்து கூறப்பட்டது. நாமெல்லாம் வெறும் குப்பைக் களங்கள். நம்மை இந்த சமூகத்திலிருந்து துடைத்தெறிவது நியாயமானதுதான் என்ற வர்ணாசிரமதர்மம் முன்னிலும் அதிகமாக, கொடூரமாக இன்று அறிவிக்கப்படுகிறது. நம் மக்கள் நாடெங்கிலும் கொல்லப்படுகின்றனர். பாலியல் பலாத்காரத்துக்கு உள்ளாகின்றனர்.

இப்படியேத்தான் போய்விடுமா? நாம் அடிமைகளாக இருப்பதுதான் நிரந்தரமா? இந்தத் திருவிழாக்கள் நம்மை அடிமைகளாகத் தக்க வைப்பதில் வென்றுவிடுமா? வரலாறு நெடுகிலும் நிகழ்ந்த கலகங்களைக் கவனித்துப் பார்த்தால் அவற்றுக்கும் திருவிழாக்களுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பை நாம் அறியலாம். சமூக ஒழுங்கை தற்காலிகமாகப் புரட்டிப்போட கிடைத்த அனுமதியை நிரந்தரமாக்க முயற்சிகள் நடந்தபோதெல்லாம் அது கலகங்களாக வெடித்திருக்கிறது. சிப்பாய் கலகம் முதல் தமிழ்நாட்டில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்து போராடிய அனைத்து கலகங்களுமே ஒரு திருவிழாவையொட்டியே நடந்திருப்பதை நாம் அறியலாம்.

இன்று திருவிழாவாக மாற்றப்பட்ட அம்பேத்கரின் நூற்றாண்டை நாம் கலகத்தின் துவக்கமாக மாற்றியமைக்கவேண்டும். நமக்கு தரப்பட்ட தற்காலிக சலுகைகளை நிரந்தர விடுதலைக்கான படிக்கட்டாய் மாற்றவேண்டும். எது நடக்கக்கூடாது என மனு பயந்தானோ அதை நாம் நிகழ்த்திக்காட்ட வேண்டும். இந்த சமூக ஒழுங்கைப் பேரழிவுக்கு உட்படுத்துவதின் மூலமே நமது விடுதலை சாத்தியம். “குடியரசுத் தலைவர் பதவியை எங்களுக்குத் தா!” என்ற கோரிக்கை ஒரு நெருப்புப் பொறியாக இருக்கட்டும். இதையொட்டி காட்டுத்தீயாய் நமது கோபம் பரவட்டும்! அமெரிக்க அரசாசனிடவும் வலிமையானதல்ல இந்த அரசு! கறுப்பின மக்களைவிடவும் எண்ணிக்கையில் குறைந்தவர்களல்ல நாம்! ஆடுகள் சிங்கங்களாக மாறிய புதிய பரிணாமத்தை உலக வரலாறு எழுதிக்கொள்ளட்டும்.

‘கோடாங்கி’ இதழுக்கு, வாசகர்களிடமிருந்து கடிதங்கள், கருத்துக்கள், கட்டுரைகள், கவிதைகள், கேள்விகள் மற்றும் சிறுகதைகள் வரவேற்கப்படுகின்றன. ஆசிரியர் குழுவால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவை மட்டுமே வெளியிடப்படும்.

- ஆசிரியர் குழு

வத்ஸலாவின் கவிதைக்கு கருத்தம்மாவின் பதில்

இரண்டாம் தரம்

முதலிடம் கிடைக்க

பக்தியுடன் பாடினாலும்
ஆசாரமற்றவள் என்பதால்
பஜனை வகுப்பில்

பொது அறிவு இருந்தாலும்
'கான்வெண்ட்' உச்சரிப்பு இல்லாததால்
'பார்டியில்'

வருடத்திற்கைந்து ஆராய்ச்சித்தாள்
பிரசுரித்தாலும்
தாய்குலத்தினள் என்பதால்
பொறியியல் 'ப்ராஜெக்ட்'
விவாதக் கூட்டத்தில்

சுய சார்புடையவளானாலும்
வைரத்தோடணிந்ததனால்
பெண்ணிய கருத்தரங்கத்தில்

அநீதிக்கு முடிவுகாண மனம் துடித்தாலும்
அடிபடாதவர் பங்களிப்பு பயனற்றதோ
என்ற சந்தேகத்தால்
தலித் கூட்டத்தில்

இப்படி ஒவ்வொரு இடத்தில்
ஒவ்வொரு காரணத்தால்
நான் இரண்டாம்தர பிரஜை.

- வத்ஸலா

- மலர் மல்லிகை, செப்டம்பர் '94

உங்கள் தலைமைதான் உங்கள் இந்தியாவில்
உங்கள் தலைமைதான் எங்கள் தமிழிலும்
அந்த நாளில் காங்கிரஸ் தலைமை

இந்த நாளில் ஆரியர் திராவிடர் பேதமின்றி
எங்கும் எதிலும் உங்கள் தலைமை

புற்றீசல் போல் நிறைந்து விட்டர்

புரட்சி பேசிப் பேசிப் பேசிப் ..

பாட்டாளி வர்க்கத்தின் கட்சிகளையும்!

நாங்கள் தலித் அம்மா.

தீண்டத்தகாதவர்கள்!

எங்களுக்குத் தலைமையேற்கவென்றே

நீங்கள் தலித்தும் ஆவீர்கள்.

நீங்கள் விரும்பும் முதலிடம் கிடைக்க,

ஒன்று சொல்லட்டுமா,

இழவு வீட்டில் பிணமாகுங்கள்

அங்கே சந்தேகத்துக்கிடமின்றி ...

- கருத்தம்மா

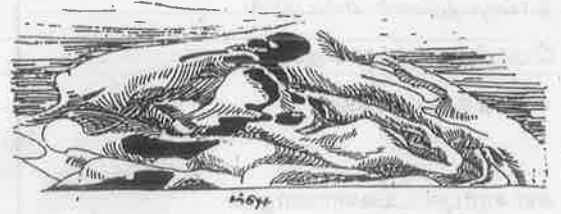
‘வரம் தரும் கரம்’

தணிகைச் செல்வன்

நீலமலைச் சரிவுகளில்
நெடிய மரச் செறிவுகளில்
காயெடுத்து நிற்கும் மழை மேகம் - சுண்டால்
கரிசலிலும் விளையும் மூணு போகம்.

பாலையிலே சோலை வரும்
பட்ட மரம் பால் சொரியும்
ஏழை கூட மூணு வேளைச் சோறு - உண்ண
ஏர்முனைக்குத் தேவை மழைச்சேறு.

மணல் விளையும் பாலாற்றின்
மடியினிலே கதிர்விளையும்
புனல் வழிந்தால் பூமி உறங்காது - அந்தப்
பொன்மழைக்கு மூலம், பெருங்காடு!

ஆறுகளால் வளம் பிறக்கும்
அருவிகளால் மலை சிரிக்கும்
ஏரிகளால் ஊர் முழுதும் செழிக்கும் - கிணறு
எப்போதும் இறைத்தாலும் சுரக்கும்.

காடு மேடு வீடு தொல்லை
கடலின் ஓரம் வரையில் - நகர
மாடி மீதும் வளரவேண்டும் மரங்கள் -மழை
மாரி அந்த மரங்கள் தந்த வரங்கள்.

கனட சிபி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

கனட சி

2005

கனட சி

கனட சி